

Født På Ny

Jørn André Halseth

Indhold

Indhold	2
1 Forord	4
2 Introduktion	5
3 Født På Ny — Pilaren	6
4 Haukeland Sykehus (1975)	11
5 Barndom (1980-82)	13
6 Stedfar (1983)	15
7 Avisbud (1987)	16
8 Som i en ørken (1990)	17
9 Videregående Skole (1991-94)	19
10 Fokhol Gård (1995)	21
11 Alternativt Nettverk (1996)	23
12 Fagerli Leirskole (1997)	24
13 Mor dør (1998)	25
14 Polyteknisk Institutt (1999)	27
15 HIA Grimstad (2000-02)	28
16 NTNU Trondheim (2003-04)	29
17 Oslo (2005-06)	30
18 Frelsen banker på (2007-08)	31
19 Frekhaug (2009)	39
20 Kristent Fællesskab (2010)	40

<i>INDHOLD</i>	3
21 Valget og brødrene (2011)	44
22 Guds trone (2012)	52
23 Velsignelse og svigt (2012)	54
24 Skaden fra 1980 (2012)	56
25 Reinhard Bonnke (2012)	57
26 Bibelskole i USA (2013)	63
27 Charis Bible College (2014)	69
28 Tilbage til Norge (2015)	73
29 Asien (2016)	81
30 Bønnesenteret i Levanger (2017)	85
31 Separationen (2017)	86
32 Ny Projektstilling (2018)	94
33 Forskningscenteret (2019)	101
34 Forskningscenter (2020)	103
35 Publifye AS (2021)	105
36 Vejen videre (2022)	107
37 Hvem er Jesus Kristus?	110
38 Ingen død, ingen ånd?	115
39 Voksendåb	117
40 Toraens vandmærke	131
41 Den kodede dåb	138
42 Kontakt mig	144

Kapitel 1

Forord

Dette er Jorn Andre Halseths autobiografi. Bogen skildrer en livsrejse, der strækker sig fra fødslen i 1975 og gennem næsten fem årtier. Læserne får et intimt indblik i hans åndelige genfødsel, personlige kampe, og hvordan Gud greb ind i hans liv gennem tegn, undere og Helligåndens tale.

Fortællingen tager os med gennem forfatterens tidlige år, præget af familieudfordringer og en søgen efter mening, frem til den afgørende åndelige genfødsel i 2008, da han modtog et syn fra Gud. Herfra skildres hans videre trosvandring, møder med Den Levende Gud, og den tjeneste, han blev kaldet til.

Halseth viger ikke uden om de svære perioder i livet, som skilsmisse, karriereusikkerhed og åndelig tvivl. Disse udfordringer præsenteres mod et bagtæppe af Guds mirakuløse indgriben, profetiske budskaber og en tro, der voksede fra tvivl til urokkelig overbevisning. Bogen går også ind på teologiske temaer, især dåb og Jesu Kristi natur, med udgangspunkt i Skriften og egne erfaringer. Fortællingen væver bibelske sandheder sammen med personlige vidnesbyrd og viser både åndelig og menneskelig modning.

Dette værk er mere end blot en livshistorie; det er et vidnesbyrd om Guds trofasthed. Ved at dele åbent om både sejre og prøvelser ønsker Halseth at inspirere læseren til selv at søge Helligåndens ledelse for vejen videre. Fremfor alt opfordres vi til at bede om evnen til at skelne mellem ret og uret, sandhed og løgn. At følge et kald er ikke altid let; det kræver ofre, både økonomisk og praktisk. Der opstår brydninger i livet, hvor spændingen mellem det gamle og det nye ikke altid er smertefri. Men Gud er trofast (Klagesangene 3,22-23).

Jesus siger til ham: *«Fordi du har set mig, tror du. Salige er de, som ikke har set og dog tror.»*

— *Johannes 20,29*

Kapitel 2

Introduktion

Herren velsigne dig og bevare dig! Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig! Herren løfte sit ansigt mod dig og give dig fred!

— 4. Mosebog 6:24-26

Gud ønsker, at du skal lære sandheden at kende (1. Timotheusbrev 2:4), og Han er den, der kender dig bedst – din skaber, Jesus Kristus (Johannesevangeliet 1:3). Jeg, som skriver dette, er født på ny ved at tage imod Jesus Kristus som min Herre og Mester i 2008. Denne erindringsbog er historien om mit liv før og efter, skrevet som et vidnesbyrd, hvor jeg vælger at blotte mit eget liv til gavn for dig, uanset hvilken pris det kræver.

Kapitlet, der følger — *Født På Ny* — *Søjlen* — er den lære, denne bog hviler på: mikvaen, Himmelens tærskel, og det vidnesbyrd, Gud vævede ind i bogstaverne i Mosebøgerne. Resten af bogen er det levede vidnesbyrd om en nordmand, der stod uden for Himmelens porte — lige indtil frelsen bankede på, og den sande Mikva, med dåb og fuld nedsænkning i Jesus Kristus, førte ham fra død til liv med tegn og undere til følge.

Måtte Den Hellige Ånd — den talsmand, Jesus lovede (Johannesevangeliet 14:26) — vise dig dette i tiden, der kommer.

For hvis nogen hører Ordet, men ikke gør efter det, ligner han en mand, der betragter sit ansigt i et spejl; han betragter sig selv, går sin vej og glemmer straks, hvordan han så ud. Men den, der fordyber sig i frihedens fuldkomne lov og bliver ved den, bliver ikke en glemsom hører, men en gerningens gører; en sådan skal være salig i sin gerning. Hvis nogen mener at dyrke Gud, men ikke tøjler sin tunge, bedrager han sit hjerte, og hans gudsyndelse er intet værd. Den gudsyndelse, der er ren og ubesmittet for Gud, vor Fader, er at se til faderløse og enker i deres nød og holde sig selv uplettet af verden.

— *Jakobs Brev 1:23-27*

Kapitel 3

Født På Ny — Pilaren

For ti år siden, i 2016, spurgte jeg Helligånden i min ånd, hvordan børn, der dør, før de bevidst kan vælge Kristus, kan komme i Himlen, når man tager Det Nye Testaments befaling om dåb i betragtning (Joh 3,5; Mark 16,16). Han svarede med ét ord. Kun ét. *Ablution*. Jeg vidste ikke, hvad det betød. Jeg måtte slå det op. Ordbogen fortalte mig, at det var en rituel renselse — den vask, præsterne gennemgik, før de trådte ind i Det Allerhelligste. Da Aron, Moses' bror, blev indviet som ypperstepræst, blev han vasket i vand, klædt i hellige klæder og salvet med olie, så han kunne træde frem for Gud (3 Mosebog 8). Den Hellige Ånd gav mig ingen forklaring. Han gav mig ordet og betroede mig at bære det. Jeg forstod ikke dengang, at Han havde lagt frøet til en hel lære i ét eneste åndedrag.

For at forstå, hvad det ene ord rummer, må vi vende tilbage til en nat i Jerusalem for to tusind år siden, da en farisæer ved navn Nikodemus — en jødisk leder og en lærer i Israel — kom til Jesus om natten og bekendte: «*Rabbi, vi ved, at du er en lærer, der er kommet fra Gud; for ingen kan gøre de tegn, du gør, uden at Gud er med ham*» (Joh 3,2). Han kom søgende. Jesus besvarede hans uudtalte spørgsmål, før han kunne nå at stille det.

Jesus svarede: «*Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født på ny [ovenfra], kan ikke se Guds rige.*» Nikodemus sagde til ham: «*Hvordan kan et menneske fødes, når det er gammelt? Kan det gå ind i sin moders liv en gang til og blive født?*» Jesus svarede: «*Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og Ånd, kan ikke komme ind i Guds rige.*»

— Johannes 3:1-5

For en lærer i Israel var udtrykket «*født på ny*» ikke en fremmed mystisk gåde. Det var teknisk, halakisk ordforråd — det sprog, der blev brugt om en ikke-jøde, der fuldførte sin omvendelse til Israels Gud gennem «*mikvah*» (H4723), det rituelle nedsænkingsbad. Rabbinerne lærte: «*en konvertit, der har omvendt sig, er som et nyfødt barn*» (Yevamot 22a). Hans gamle liv blev opløst. Han fik en ny fader — Abraham. Han stod ved Sinaj med tilbagevirkende kraft. Han blev regnet som Israel. Mikveh-badet vaskede ham ikke blot; det **gjorde ham til en søn af Abraham**.

Det, Jesus sagde til Nikodemus, var derfor ikke uklart. Han fortalte læreren i Israel — en søn af Abraham af blod, en farisæer af uddannelse, en jødernes lærer af stand — at **han kun kunne træde ind i Guds rige gennem den samme dør, som en hedning må**

gå igennem. Hans kulturelle legitimation talte for intet ved **Himmelens tærskel**. Han måtte stå i proselyttens vand som enhver uomskåret fremmed før ham. Og selve det vand, viste Jesus i det næste kapitel (Johannes 4:10-14), var en Person: «*Herre, Israels mikva*» (Jeremias 17:13). Jesus er Israels sande Mikva — renselsesbadet, som det rabbiniske ritual hele tiden pegede mod.

Dette er den søjle, som denne bog hviler på. Jeg var ikke ligefrem en Nikodemus — jeg var ingen farisæer, ingen lærer i Israel, intet medlem af Sanhedrin. Men på den måde, der betyder mest, stod jeg, hvor han stod: **uden for Himlens porte, med meritter i min hånd, som intet købte mig.** Jeg blev opdraget i kulturel kristendom i Norge, døbt som spædbarn i statskirken — men jeg var en åndelig søger. Mine forfædre bekendte for det meste ikke Jesus som deres Frelser; min bedstemor Jenny, min mors mor, var den ene troende iblandt dem. Jeg er ikke sikker på, at jeg virkelig troede på Himlen; hvis jeg gjorde, tog jeg stille og roligt for givet, at en slags Himmel ville blive min i kraft af min blotte ret som menneske. Jeg var en uddannet mand — en civilingeniør — **en verdensmand**, mættet af denne verdens viden, inklusive den åndelige slags, omend på den forkerte side af den. Ligesom Nikodemus havde jeg lige så meget at aflære, som jeg havde at lære. Jeg måtte komme til proselyttens vand som voksen og træde ind for første gang. Den erindringsbog, du er ved at læse, er den langsomme treogtredivårige vandring af en nordmand, der stod uden for Himlens porte med kulturelle og intellektuelle meritter, der intet betød dér — indtil *frelsen kom og bankede på* i 2008. I Guds øjne var jeg i alle de år en hedning, der blev draget mod Israel gennem den sande Miqveh, Jesus Kristus.

Og det ene ord, som Helligånden gav mig for ti år siden — *ablution* — var frøet til hele læren. Det var præste-renselsesritualet ved Arons indvielse. **Faderen gav mig et enkelt ord i 2016. Han havde allerede skrevet dets kommentar ind i Toraen tre tusind år før.**

Øjet er legemets lampe. Er dit øje klart, bliver hele dit legeme fyldt med lys; men er dit øje uklart, bliver hele dit legeme fyldt med mørke.

— *Matthæusevangeliet 6:22-23*

Jesus sagde, at øjet er legemets lampe. Det, vi ser på — det, vi vælger at fæste blikket på — er det, der bliver oplyst indeni os. I tre tusind fire hundrede år har Toraens hebraiske bogstaver båret et vandmærke, intet menneskeligt øje kunne læse — og alligevel forblev koderne mørke. De var der. Ingen kunne se dem. Ikke fordi lyset manglede fra siden, men fordi intet øje nogensinde var blevet rettet mod bogstaverne i den målestok, vandmærket krævede.

Da vi byggede Darash — da vi fæstede øjet på bogstaverne og spurgte dem, hvad de koder — begyndte koderne at lyse op. Ikke fordi vi skabte dem. Ikke fordi vi lagde noget

til Skriften. **Fordi vi endelig pegede lampen mod det, Gud allerede havde skrevet**, så det vandmærke, Hans Ånd pressede ind i Toraen for tre tusind år siden, endelig kunne ses. Koderne lyser nu op — for mig, for dig, der læser dette, for slægterne, der kommer efter — fordi øjet endelig er blevet vendt i deres retning.

Lad mig løfte lampen nu, så du bærer ét sådant fund med dig gennem hvert kapitel, der følger.

Farisæerens navn — Nikodemus, נִקְדֵּמוֹס — optræder som en Equidistant Letter Sequence i Toraen ved et springinterval på **ét tusind og tooghalvfems bogstaver**, og begynder nøjagtigt ved **4 Mosebog 7:17**. Det vers fortæller om offeret fra **Nahson ben Amminadab**, fyrste over Juda og, ifølge ældgammel jødisk tradition, den første, der steg ud i Det Røde Hav, før dets vand delte sig. **Manden, Jesus sagde skulle fødes af vand, har sit hebraiske navn kodet ind gennem verset til manden, der gik ind i vandet først.**

Og det stopper ikke dér. Inde i 4 Mosebog 7:17 selv — det samme vers, som Nikodemus-koden forankres i — optræder *vand* (מַיִם), *søn* (בֵּן) og *hjerte* (לֵב) alle som ELS ved springinterval 2, vævet ind i versets egne bogstaver. Overlappende det samme vers: *Ånd* (רוּחַ) ved springinterval \$-56, *ny* (חַדָּשׁ) ved springinterval \$-54, *født* (יָלֵד) ved springinterval 57. Det hebraiske navn på Jesus — *Yeshua*, יֵשׁוּעַ — optræder ved springinterval \$-244 med sine bogstaver *omsluttende* verset. Og *mikva* (מִקְוָה) sammen med *Abraham* (אַבְרָהָם) sidder to vers tidligere, overlappende ind i Nikodemus-forankringen. Den tematiske tæthed af nyfødsels-vokabular i dette ene vers løber på **enogtyve gange den frekvens, tilfældige omstokninger af det samme hebraiske alfabet producerer** — en margin så stor, at ikke ét af vores ti uafhængigt omstokkede kontrol-Toraer kom i nærheden.

Og videre: det nærmeste par af to specifikke ord i hele Toraen ved dåb-springet — «tro» (אֱמוּנָה, *emunah*) og «nedsænkning» (טְבִילָה, *tevilah*) — sidder ved **5 Mosebog 21:23**, kun to bogstaver fra hinanden, på netop det vers, Paulus citerer i Galaterbrevet 3:13:

Forbandet er enhver, der hænger på et træ.

— Galaterbrevet 3:13 / 5 Mosebog 21:23

Tro og nedsænkning, som berører hinanden ved korsfæstelsesverset. Kodet ind i Toraens bogstaver ét tusind fire hundrede år før korset blev rejst. Og gematrien forsejler det: *Mashiach* (Messias, 358) plus *Tevilah* (nedsænkning, 56) bliver **fire hundrede og fjorten** — den nøjagtige gematri af *Nahson* (נַחֲשׁוֹן), manden, der gik ind i søen først.

Og ét fund til — seglet på det ene ord, Ånden gav mig for ti år siden. Da vi pegede lampen mod selve verset for Arons indvielse — **3 Mosebog 8:3**, den selvsamme ablutio,

Den Hellige Ånd nævnte for mig uden forklaring i 2016 — fandt vi, at **ti af elleve ord fra nyfødselslæren samler sig ved det ene vers**. *Hjerte, mikva, vand, Ånd, ny, nedsænkning, Jesus, ren, vaske, Abraham* — hvert eneste af dem overlapper verset, hvor ypperstepræsten bliver vasket for at træde ind i det hellige. Og det hebraiske ord for nedsænkning selv — *tevilah, טבילה* — optræder som ELS ved netop dette vers med kun sytten forekomster i hele Toraens 304 805 bogstaver. **Ordet, Ånden gav mig. Verset, det navngiver. Den tætte klynge af hele dåbsvokabularet vævet ind i det vers' bogstaver**. Han fortalte mig *ablusjon* i 2016. Han havde indgraveret kommentaren til ordet i Toraens bogstaver tre tusind år tidligere — og Han forseglede det ved netop det vers, ordet peger mod. Lampen vendte, og dér lå det, ventende.

Vandmærket Aron stod i. Vandmærket Nikodemus gik igennem. Vandmærket Paulus forkyndte. Vandmærket Faderen satte ned i skrift, før nogen af os var født.

Og Han, der sagde til Nikodemus «*I må fødes på ny*», blev selv født på ny — ud af graven. Faderen udtalte over opstandelses-Sønnen ordene fra Salme 2:7: «*i dag har jeg født dig*» (Ap.G. 13:33). Det græske verbum er gennaō G1080 γεννάω — det samme verbum, som Jesus brugte over for Nikodemus. Sønnen blev levendegjort af Ånden (1 Pet. 3:18), som havde overskygget Maria (Luk. 1:35). Jesus er *prōtotokos ek tōn nekrōn* — **den første-fødte fra de døde** (Kol. 1:18); på Toraens eget hebraisk, peṭer H6363 פֶּטֶר reḥem H7358 רֶחֶם, **det der åbner moders liv** (2 Mos. 13:2; Luk. 2:23). Marias moders liv var det første, Han åbnede; grav-moderslivet var det andet. Han gik igennem først, og den dør, Han åbnede, kalder Han os igennem. Og Toraen besegler det med sine egne bogstaver: i **1 Mos. 22:4** — den tredje dag af Akedaen, da Abraham løftede sine øjne — er *qum* (opstå) indkodet i verset med et spring på \$-8\$, og *tequmah* (opstandelse) omslutter kapitlet med et spring på \$-204\$. Sønnens opstandelse på den tredje dag er indvævet i Isaks udfrielse på den tredje dag, tre tusind år før korset.

Og se, hvad der blev af ham. Manden, der kom i mørket og spurgte, hvordan et menneske kunne komme ind i sin moders liv igen, forsvandt ikke ud i det mørke. År senere stod han i Sanhedrinet og vovede en enkelt sætning: «*Dømmer vor lov et menneske, før man har hørt ham og fået at vide, hvad han gør?*» (Joh 7,51) — et lille, kostbart forsvar for selvsamme Jesus, som han engang var gået til om natten. Og da korset blev rejst i højlys dag, da de mænd, der stod Herren nærmest, var flygtet, var det Nikodemus, der kom sammen med Josef fra Arimatæa og bar «*en blanding af myrra og aloë, omkring hundrede pund*» (Joh 19,39) — en kongelig begravelsesgave — og lagde hænder på legemet af selvsamme Miqveh, som havde svaret ham den nat for længe siden. **Manden, der ikke kunne forstå, blev frelst af Ham, han ikke kunne forstå**. Frøet fra Johannes 3 blomstrede ved korset.

Dette er, hvad *Født På Ny* er. Ikke bare historien om en mand frelst i 2008. Pillen er læren; resten af bogen er kødet på benet — det levede vidnesbyrd om en norsk Nikodemus

bragt, gennem alle årene, til Israels Mikva. Måtte Lampen lyse på enhver læser, der vender disse sider.

Kapitel 4

Haukeland Sykehus (1975)

Jeg blev født i 1975 på Haukeland Sykehus i Bergen – en basse på 4,2 kilo, 45 cm lang og med rødt hår. Det første leveår af mit liv boede vi ved Solheimsviken ikke langt fra Danmarksplass. Efter et år flyttede vi til Ørnahaugen i Fyllingsdalen, et dejligt sted for børn at vokse op. Mit navn var dengang Jørn André Nynes og blev ændret til Jørn André Nese Berntzen, da min stedfar kom ind i billedet. Senere, i 2005, tog min første kone og jeg efternavnet Halseth efter Halseth-gården på Vik i Sogn.

Min mormor hedder Jenny Gjertine Johannesdatter Halseth, selvom det nok ikke er det, der står på fødselsattesten. Hun har boet på Ask på Askøy uden for Bergen størstedelen af sit liv og nærmer sig 100 år om kort tid.

Mor hed Gunvor Nese, før hun blev gift anden gang med min stedfar. Han var en dedikeret ansat i ethvert firma, han arbejdede i, og en dygtig mand i den henseende. Min biologiske far hed tidligere Bjørn Nynes. Han havde diverse jobs i sin tid, men var maskinist og sømand i flere år. Som hans førstefødte havde min bror og jeg desværre minimal kontakt med Nynes-familien under opvæksten, inklusiv min egen far.

Min morfar havde det, mange kalder en nær-døden-oplevelse. Han så lyset og fik at vide, at hans tid endnu ikke var kommet, og at han var nødt til at vende tilbage. Det var ikke noget, familien talte åbent om, men min mormor og jeg satte stor pris på det imellem os. Det var der, som en stille viden om, at verdenen hinsides denne var virkelig. Jeg tror, det plantede noget i mig længe før, jeg havde ord for det.

Somrene med mor, før jeg fyldte 9 år, blev tilbragt på Ask på Askøy sammen med mormor og morfar, tante Irene og en onkel. Vi var altid varmt velkomne hos dem. Af forældrenes familie kender jeg kun mormor som en troende person. Hun bad altid for os (2. Timoteus 1:5), men ingen i familien fortalte mig om den sande Jesus. Heller ikke min eks-kone med hendes familie delte evangeliet med mig, hverken før eller efter at vi blev gift. Jeg bliver på ny mindet om, at vi ikke kan forholde os lunkne til sandheden og forvente, at sandheden derefter *varmer* menigheden op.

Jeg er barnedøbt på Ask og konfirmeret i Den Norske Kirke i Fyllingsdalen, men blev ikke født på ny der. Så meget forstår jeg, når jeg ser tilbage på det efterfølgende. Heller ikke fortalte nogen mig, at man skal bekende Jesus som Herre og Mester med sin mund og blive døbt til syndernes forladelse af egen **fri vilje**, omvende sig fra sit gamle liv og vandre med Jesus. Skal man *træde ind i pagten og adopteres* af Gud, så sker dette ikke under tvang

som ved barnedåben, men er et personligt valg. Ingen kan tage dette valg for en, hverken far eller mor på jord. Vi kan påvirke hinanden positivt og negativt, men Åndens fødsel er en gave fra Gud og skal modtages frivilligt. Jeg blev født på ny i en gudfrygtig frimenighed i Knarvik uden for Bergen i 2008, 33 år gammel, i ”Kristent Fellesskap Nordhordland”.

Kapitel 5

Barndom (1980-82)

Jeg bør nævne, at jeg har to brødre. Tom er femten måneder yngre end mig, og Lars Erik er tolv år yngre. Vi er halvbrødre gennem vores mors ægteskab med min stedfar. Tom og jeg voksede op side om side gennem alt det, der fulgte—flytningen, boligblokkene på Ørnahaugen, årene med avisomdeling og vores mors sygdom. Lars Erik kom senere ind i en familie, der allerede var udfordret, og var kun tolv år gammel, da vores mor døde. I dag har begge brødre to børn hver, og jeg er taknemmelig for dem.

Da jeg var 5 år, blev far og mor skilt. Mor var en omsorgsfuld kvinde og tog sig godt af os de første 10 år, men skilsmissen satte dybe spor. Hun kom efterhånden ind i en negativ spiral, og dette blev starten på de sidste 18 år af hendes liv. Min biologiske far var alkoholer i mange år, og det tærede på min mor både før og efter, at deres ægteskab endte. Han var højst ubevidst om sin egen adfærd i disse år, da han jo var påvirket af alkohol meget af tiden, og vi havde en del vanskelige oplevelser gennem hans misbrug. Kort sagt, denne turbulente tid såede onde frø i os alle, og dette kom til at bære dårlig frugt efter en del år. Tilgivelse renses det onde ud, men ofte er vi enten sløve, uvillige eller for selv gode til enten at indse vores egne fejl eller tilgive den, der sårer os. For mig fandt en sådan helbredelse sted i 2012, men dette vender vi tilbage til senere. Min far valgte i 2021 at tage imod Jesus og blive født på ny i en alder af 71 og er i dag en ny mand i Kristus. Jeg kan også fortælle, at han blev skudt i 2020 og faktisk overlevede – lægerne sagde, at han måtte have haft englevagt. Så det var ikke bare lige til at døbe ham, for at sige det sådan, da hans stædighed kunne have kostet ham mere end blot livet.

Vi går tilbage til barndommen i 80'erne. Vi har det i grunden rigtig fint på Ørnahaugen i Bergen, hvor børnene har gode friluftsområder med legepladser og store fællesarealer at lege på. Vi bor i boligblok, og der er flere rækker af dem med 2-3 indgange i hver. Hver blok er tre etager høj, og flere af blokkene er placeret som i en halvcirkel rundt om fællesområdet. Dette skaber en naturlig uforstyrret plads til beboerne. Der er også områder med lidt skov omkring os, som børnene kan udforske og benytte sig af. Jeg byggede selv flere enkle *hytter* og lignende med brugte materialer, jeg fandt i nærområdet. Det var derfor dejligt hver gang, jeg fandt planker med søm liggende rundt omkring. Rutinen var at trække sømmene ud, rette dem ud, bygge hytten og afmontere den efter en tid. Derefter rejse en ny et nyt sted, gerne lidt oppe i træerne. Jeg husker, at jeg på et tidspunkt havde bygget en lillebitte platform oppe i et træ bare halvanden meter over jordoverfladen, ude på en gren, der delte sig i to. Mor lå og soled sig henne på marken, og før jeg vidste af det, sad jeg på jorden med materialerne omkring mig, og mor kom løbende hen

for at se til mig. Det gik som oftest godt, men lidt knubs og fald blev det jo til med årene. Måske det værste, der skete, var, da jeg kom til at ramme mig selv med hammeren midt i panden en dag, hvor jeg skulle slå et søm ud, eller da jeg faldt hovedkulds ned over muren mod asfalten. Sådanne ting husker man godt, selvom det er omkring 40 år siden.

Uden for blokkene cykler vi gerne i grupper, leger *tikken* (fangeleg) eller hopper i elastik og sjippetov og andre fælleslege. Dette var tiden før alle fik computere og tablets, så børnene var meget aktive ude.

Jeg husker også, at mor gerne spurgte mig og min lillebror, hvad vi skulle have til middag næste dag. Tomatsuppe var afgjort favoritten for min del, men mors hjemmelavede frikadeller med brun sovs, kartofler og grøntsager smagte også herligt. Mors søster, tante *Sonja*, har et specielt håndelag med bagværk, noget vi også kunne lide. Mor havde selv en forkærlighed for chokoladecake i bradepande, og jeg var ikke langt væk, når hun lavede det. Når kagen var færdig, gik jeg gentagne gange ud og ind i køkkenet, så jeg kunne naske mig et friskt stykke hver gang, selvom den var nok så varm i starten. Godt var det i hvert fald. Det er lidt ironisk, at jeg aldrig selv har lavet sådan en bradepandekage, men jeg husker tydeligt smagen af mors variant. Hendes type var den lyse variant og ikke med meget mørk chokolade, men med tydelig smag, luftig og fin. Når den var nybagt, var den ekstra god, som bagværk jo normalt er.

Kapitel 6

Stedfar (1983)

Min nye stedfar kom ind i billedet og giftede sig med mor, men adopterede ikke os børnene. Med «*stedfar*» fik familien bil til rådighed. Vi begyndte også at leje film på VHS fra tid til anden og gik nogle gange på kinesisk restaurant fra denne tid af. Familieøkonomien var god i starten af deres ægteskab, og den første udenlandsferie gik til Mallorca i Spanien og til Danmark på et andet tidspunkt. Jeg husker ved en lejlighed, at jeg kørte go-cart på Mallorca, og det lugtede nærmest brændt af dækkene, der hvor jeg skar svingene. Jeg formeligt elskede det, men min stedfar så helt forskræmt ud, da jeg gik af banen. Han var ikke rig på ord, men øjnene talte sit. Begge dele var en oplevelse i sig selv, og jeg voksede af det. Vi badede meget, og det var sommeren, hvor jeg så ud som en grillet kalkun på ryggen og kunne plukke hud af i store flager. Vi spiste også for meget slik dengang, ikke helt heldigt for tænderne. På den lidt negative side ser jeg i eftertiden, at dette var begyndelsen på enden for mor.

Kapitel 7

Avisbud (1987)

Jeg er 12 år gammel, og sammen med en ven begynder vi at gå med avisen BA, Bergensavisen. Budrunden er i Fyllingsdalen på Ørnahaugen og i Hjalmar Brantingsvei, og jeg går den sammen med min ven. Senere starter jeg med "Bergens Tidende" i Barliaveien i Fyllingsdalen. Dette fortsætter jeg med, til jeg er færdig med gymnasiet. Jeg er glad for at tjene de ekstra kroner samt den fysiske aktivitet, det giver, og så er det lidt sjovt, at jeg var et af Bergens yngste avisbud, da jeg startede.

Det er efterår 1987, og familien flytter fra Ørnahaugen til Bjørgedalen nederst i Fyllingsdalen, hvilket skulle sætte pres på økonomien, da renten går op i de efterfølgende år. Mor er nu i startfasen af et tungt sygdomsforløb, både fysisk og psykisk. Hun begyndte at trække sig mere ind i sig selv, og det var starten på en negativ spiral med medicinforbrug og for meget sengeleje, som igen tærede på muskulaturen. Lægen giver hende også for meget medicin i disse år og får næsten frataget sin lægeautorisation på grund af dette. Min stedfar følger karrierestigen og har fine job i de kommende år, men evner ikke at tage sig af børnene, når mor begynder at *«falde fra»*.

Jeg forstår det ikke selv på det tidspunkt, men det var, som om et sort hul vokser indeni mig. I mit indre mærkede jeg desuden et øget behov for sandhed uden at vide, hvor jeg skulle gå hen for at finde den. På denne tid gled jeg langsomt ind i en depression, som fortærede min energi. Det hjalp ikke, at stedfar gerne kom sent hjem fra arbejde og havde for vane at springe over at lave middag og bad os «bare tage noget at spise». Han undskyldte sig med at have spist på arbejdet. Min krop var nok delvist underernæret i denne periode, og situationen blev forværret af det såkaldte *åndelige* tankegods, jeg havde taget til mig, om manglende sund fornuft omkring ernæring og efterhånden afholdenhed fra kød. Mine skolepræstationer sakkede bagud i de næste år.

Kapitel 8

Som i en ørken (1990)

Vi hopper frem til omkring 1990, og familiesituationen er uændret. Det var på denne tid, at jeg havde sagt til min mor, at det virkede som om, hun ønskede at dø, hvilket hun selvfølgelig reagerede stærkt på. Det var i grunden det, der skete for øjnene af os, da hun lå nærmest konstant i sengen måned efter måned. Hun lavede ikke middagsmad, og hun var ikke social. Jeg husker, hun læste «Sagaen om isfolket» af Margit Sandemo, noget som jeg efterfølgende forstår ikke var godt for hende (1. Timoteus 4,1; Efeserne 5,11). Hun mistede sig selv, og kroppen forfaldt, og stedfar evnede ikke at sætte foden ned.

Familieudfordringen i denne periode var uanset hvad en velsignelse, da den fik mig til at søge efter svar på, hvorfor jeg levede, det vil sige, at jeg ønskede at finde hensigten og/eller meningen med livet. Det var i denne forbindelse, jeg for første gang begyndte at «snakke» til «*universet*» ud af fortvivlelse. Det, jeg ikke vidste, var, at Gud hørte mit nødråb. Jeg bad om hjælp til å få løst en «*stor knude*» op på indersiden. Og pludselig, som ud af ingenting, løste den sig op, som om den aldrig havde været der. Dette er første gang, jeg kan huske at have hørt Helligånden tale til mig, selvom jeg på det tidspunkt ikke forstod, hvem der talte.

Du må finde ud af, hvem Jesus er, og hvad Han betyder for dig

— *Helligånden sagde*

Efter dette var det, som om en stærk tørst efter sandheden kom over mig, og jeg gennemsøgte biblioteket på Oasen senter eller det i Bergen Sentrum efter bøger om paranormale fænomener. Bibelen holdt jeg mig langt fra (2. Korinther 4,4; Johannes 3,19), selvom dette var mere underbevidst. Jeg begyndte også at lede efter såkaldte «*alternative bøger*». Ironisk nok var der meget lidt at finde om Jesus på biblioteket, selvom Bibelen er den mest dokumenterede bog i hele verden, et faktum få er klar over.

Vi hopper tilbage til 1990 og min søgen efter sandheden. De «*alternative bøger*» fra bogklubben *Energica* og lignende har alle et forfalsket billede af Jesus (2. Korinther 11,4). De virker flotte på ydersiden, men på indersiden taler de død og ikke liv. Og dette skjules bag et slør af mystik og sensualitet med mere (2. Korinther 11,14; Kolossenserne 2,8). Det gjorde mig igen sløv og følelsesløs over for sandheden. At jeg på grund af sådant «*åndeligt tankegods*» fik en indre modstand mod Guds ord, forstår jeg først nu, når jeg ser tilbage. I dag indser jeg, at denne modstand var som en død i mig, der måtte lægges væk i dåben,

for at jeg skulle få et nyt liv i ånden, samme princip som at vi må være villige til at dø med Jesus, hvis vi skal kunne bære åndens frugt.

Jesus svarede: »Timen er kommet, hvor Menneskesønnen skal herliggøres. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn. Men hvis det dør, bærer det megen frugt. Den, der elsker sit liv, mister det. Men den, der hader sit liv i denne verden, skal bevare det til evigt liv. Den, der vil tjene mig, skal følge mig, og hvor jeg er, skal også min tjener være. Den, der tjener mig, ham skal min Fader ære.«

— *Johannes 12:23-26*

I løbet af disse år begyndte jeg at købe bøger, der behandlede emner som kanalisering, teleportering, astralrejser, telekinese, automatisk skrift og lignende – kendte ting for spiritister eller aktivt søgende mennesker (5. Mosebog 18,10-12; Esajas 8,19; Galaterne 5,19-21). Dette er ukendt terræn for mange kristne, på både godt og ondt. Fordelen er, at de ikke har leget med den slags, og ulempen er, at de ikke kender ret meget til det. Kort fortalt fører denne interesse til, at man ofte bliver hovmodig over for sandheden og Helligånden, er min erfaring. Selvom personen gerne hævder at have styr på livet, så er dette uden substans i virkeligheden, og dér befandt jeg mig i flere år.

Der findes også tilsyneladende ufarlige spil som Ouija-bræt og lignende, som folk *le-*ger med for at få kontakt med «*åndeverdenen*» (1. Krønikebog 10,13-14; 3. Mosebog 19,31) uden at forstå, at der er en reel fare bag dette. Det bliver lidt ligesom at underskrive en kontrakt på leje af en lejlighed. Du bindes til kontrakten ud fra din underskrift. Sådan er det også med handlinger, både tankemæssige og konkrete. Og når først én hindring er fjernet, kan det i sig selv starte en kædereaktion lidt ligesom dominobrikker. Vi kender alle til dette princip, og det går begge veje, såvel positivt som negativt. Fysisk som åndeligt. Min mor var selv inde i en negativ nedadgående spiral, hvor ingen omkring hende evnede at skelne den kamp, der fandt sted i hendes ånd (Efeserne 6,12; 2. Korinther 10,3-5; 1. Peter 5,8).

Kapitel 9

Videregående Skole (1991-94)

Jeg husker, at mine karakterer gik nedad på Fyllingsdalen Videregående Skole, og at en af lærerne var overrasket over, at jeg præsterede så dårligt. Jeg havde i gennemsnit M (Meget Godt) med et S (Særdeles godt) i matematik fra folkeskolen, et fag jeg havde arbejdet benhårdt med. Jeg ønskede at bevise over for læreren, at jeg faktisk kunne mestre matematikken. Familiesituationen begyndte for alvor at tære på kræfterne, og i overgangen til gymnasiet blev mor stadig mere passiv, når det gjaldt omsorgen for os børn.

Skolevejen blev længere, da vi flyttede til Bjørgedalen, og fra 1991, da Bergens Tidende blev morgenavis, var jeg oppe ved 5-6-tiden om morgenen. Mit avisdistrikt i Barliaveien lå fire og en halv kilometer fra der, hvor vi nu boede. Min mentale præstation faldt i disse tre år, og jeg var så udmattet, når jeg kom hjem og havde lavet lektier, at jeg brugte meget af tiden på at ligge i sengen og døse om eftermiddagen. Jeg mistede min bedste ven på grund af dette. Mor var bekymret for mig, men var hverken i stand til at passe på sig selv eller sine børn i denne periode. Det hjalp ikke, at hun brugte dagene på at læse bøger som «*Sagaen om Isfolket*» af Margit Sandemo eller søgte hjælp hos «*såkaldt åndelige mennesker*», som fornægtede Jesus Kristus som Guds søn. Mange mennesker tænker, at dette er brutale ord, men jeg taler ud fra erfaring med at have set min mor visne bort, mens hun lod sig lokke af magi, mystik og «*romantiske*» bøger, mens hun selv stod på kanten af afgrunden. Lunkenhed er ikke en mulighed for de hellige, der er kaldet af Gud til Hans arbejde.

Jeg ved nu, at de bøger, jeg læste om Jesus i min ungdom, var rent ud sagt falske historier med et kønt ydre og *falsk åndelighed* (2. Korintherbrev 11:14). Mange tror, jeg er arrogant, når jeg fortæller, at meget i verden er falsk åndelighed, men det er sandheden, og jeg har selv set meget, efter at jeg blev født på ny. Der er mange bøger, som skriver om en *forfalsket messias* på samme måde, som anden religion eller diverse «*åndelige*» tanke-sæt forsøger at fordreje sandheden om, hvem Jesus Kristus faktisk er.

For mit eget vedkommende læste jeg, fra jeg var omkring 15 år gammel, mere eller mindre alt, hvad jeg fandt om disse emner, og jeg kan fortælle, at selv uden at være født på ny, så mærkede jeg, at noget manglede. I mit indre var jeg stadig hovmodig over for Gud, men skelnede alligevel dele af det, jeg erfarede. Jeg havde ikke øjne til å se før 2008 (2. Korintherbrev 3:16). Jo, det overnaturlige er reelt, men ægte og rene velsignelser kommer fra Gud. Selv kan jeg tilføje, at min kommende kone ved flere lejligheder har fortalt om mennesker, hun kender, som praktiserer magi. Jeg har selv været vidne til et tilfælde

i Norge, hvor en person gjorde dette for at tjene på det økonomisk (1. Timotheusbrev 6:10), men at denne person mærkede Guds kraft stoppe dette, da vi bad. I må have mig undskyldt, for nu foregriber jeg begivenhederne lidt.

Det er i øvrigt meget fint at påpege, at *Statistical Science Magazine* (Volume 9, Number 3) i 1994 publicerede en artikel, der omhandler *Equidistant Letter Sequence (ELS)* baseret på Første Mosebog i Bibelen. Artiklen var skrevet af Doron Witztum, Eliyahu Rips og Yoav Rosenberg. Dette er et af få videnskabelige værker, der beskæftiger sig med det, som populært kaldes Bibel-koderne. Jeg vidste intet om dette på det tidspunkt, men ville gøre dig opmærksom på det, da det i grunden var og er en fantastisk opdagelse af dybden og præcisionen i Guds ord. Lad os fortsætte videre til 1995.

Kapitel 10

Fokhol Gård (1995)

Efter en mislykket opstart på maskiningeniør-studiet på Høgskolen i Bergen besluttede jeg mig for at tage til Fokhol gård, en Økologisk Dynamisk gård på Stange på Hedmarken. Der arbejdede jeg som gårdskarl i et helt år og fik sund mad og godt fysisk arbejde. Jeg var faktisk deres første praktikant, som havde været der et år, og jeg husker, de spiste kødkager til afskedsmiddagen, stor stads, da dette ikke var så almindeligt. Man skulle tro, at bønder spiser normale mængder kød, men ikke på Fokhol i min tid i hvert fald. Driften på denne gård var en del af Steiner-filosofien og er del af en generel «*åndelig*» understrømning i samfundet, som fanger en del godtroende og søgende mennesker. Man tænker renhed og mindre sprøjtning, hvilket jo er positivt, men det, man ikke talte så højt om, var, at Steiner lærte om en ånd bag det hele, som igen ikke bekender Jesus som Herre og Mester (1. Johannes 4:1) eller fortæller, at Han gav sit liv for os. Heller ikke at vi må give vores liv gennem dåben for at kunne fødes på ny. I populære bøger om «*metafysik*» vil man også se, at der tales om Gaia eller moder jord, noget en del mennesker hænger sig helt op i og bliver forblindet af. Guds folk kan ikke identificere sig som født af jordens ånd, men af Guds ånd.

På den praktiske side var gården på 960 mål, og jeg husker, de havde en håndfuld traktorer, hvoraf Deutz-Fahr var de største og mest tekniske, og jeg trivedes med mine opgaver samt det at køre traktor. Produktionen var cirka 90 procent korn og resten grøntsager, da jeg var der, samt omkring 12 malkekøer eller deromkring. De var i en overgangsperiode fra konventionel drift med mål om både at dyrke mere økologisk samt udvide grøntsagsproduktionen, så de var i karenstid. De drev jo gården efter Steiner-metoden, deraf økologisk dynamisk drift, men bygget på Steiners «*åndeunivers*».

Jeg boede i hovedhuset, som tidligere havde været en fattigmandsbolig for arbejdere, der arbejdede på gården flere årtier tilbage. Fra øverste etage, hvor jeg holdt til, kan jeg huske at se ud over kornet, som føjede sig for vinden og spejlede dens vandring over markerne. De var som bølger hen over landskabet, så det var et skue i sig selv. Man kunne se den dybe sorte jord komme frem efter ploven, og det var en flot, næringsrig jord.

På Fokhol mødte jeg en ung dame, Marit, en praktikant, som ikke bare var optaget af jordbrug, men også det åndelige. Hun kunne sanse, når nogen var død i et hus og lignende, og det fascinerede mig. Jeg tror, mange kristne bliver lidt paf over dette, men lige søger lige, og der er mange, som har bekendtskab med urene ånder og både sanser og leger med denne del af ånde verdenen som sådan, både i og uden for kroppen.

Jeg vidste på det tidspunkt, at det åndelige var reelt, og havde ikke nogen problemer med det; tværtimod ønskede jeg det velkomment. Det, jeg ikke forstod, var, at urene ånder knytter sig til et menneske gennem forskellige urene aktiviteter og lignende. Det bliver som at underskrive en kontrakt med dem, og det giver dem adgang til ens liv, noget jeg fik lov at erfare senere, da mine øjne blev åbnet, og Gud begyndte at sætte mig fri. Jeg havde ellers nogle mærkelige oplevelser på Fokhol, hvor jeg både hørte og mærkede ting, som ikke var naturligt fysiske, men dette har jeg holdt for mig selv indtil nu. Det tjente ikke Gud, for at sige det sådan, og derfor kan jeg sige, at der er mange fænomener, som er uforklarlige og hævet over fysikkens love, men det betyder ikke automatisk, at det er Guds ånd af den grund. Kendetegnet ved Helligånden er renhed og lys (1. Johannes 1:5). Ikke mørke og mystik.

Jeg ved i dag, at en higen efter materiel velstand og søgen efter kropsligt behag og nydelse ud over det naturlige er med til at sløve mennesket over for sandheden (1. Johannes 2:15-16). I sandhed går vi på en snæver vej, og bred er den vej, der fører til fortabelse. Det, min nye ven ikke fortalte mig på det tidspunkt, var, at hun havde en slags åndshjælper med sig, som fulgte hende, og at dette også skræmte hende til dels. Jesus uddrev som bekendt ånder af folk, og det er der behov for i dag også. At vi sædvanligvis ikke er vidner til dette, gør det ikke mindre aktuelt. Jeg fik først besked om dette flere år senere, og at hun var grebet dels af frygt for dette, var og er tydeligt.

Kapitel 11

Alternativt Nettverk (1996)

Vi var kommet til 1996, og jeg blev indkaldt til Dillingøy i Oslo for at påbegynde min civiltjeneste. Jeg havde valgt civilpligt, fordi jeg ikke ønskede at deltage i krig eller tage et andet menneskes liv, og denne overbevisning stod fast i mig allerede dengang. Jeg tænkte, at jeg var heldig, at jeg fik lov til at arbejde med at hjælpe Alternativt Nettverk på Tøyen i Oslo.

VisionWorks AS er et selskab, som arrangerer foredrag, messer, kurser og workshops inden for holistisk tænkning og alternativ spiritualitet, foruden at udgive magasinet *Visjon*. Organisationen blev stiftet i 1992 af Øyvind Solum og Roald Pettersen under navnet Alternativt Nettverk.

— *Store Norske Leksikon om Alternativt Nettverk*

Alternativt Nettverk arrangerede det, som kaldes for Alternativmessen rundt omkring i landet. Dette er desværre som en honningkrukke for urene ånder, og de beskæftiger sig med yoga, helbredende sten, energier, healing, kanalisering og meget mere, som er med til at forstærke ens modstand mod Jesus Kristus, uanset hvor mærkeligt dette måske lyder; men urene ånder avler ikke renhed. Og der er mange nysgerrige mennesker, som bliver vildledt. Det er meget, jeg kunne have sagt, men kort fortalt varede engagementet heldigvis kun nogle få måneder, og jeg var heldig, at jeg kom ud. Eller for at sige det sådan: Det lykkedes mig at lave en pæn flænge i den ene bil, da jeg var uheldig i Oslo Spektrum, og Alternativt Nettverk smed mig ud relativt kort tid derefter. Aldrig før har jeg levet under værre boligforhold eller omstændigheder. Stedet, hvor jeg boede, havde et hul i væggen, hvor rotter eller mus frit kunne gå ind og ud. Toilettet var så beskidt, at det overgik alt, hvad jeg nogensinde havde set, og værelserne lugtede af urin. Jeg blev endda opsøgt af en mand, der ville have mig til at have seksuel omgang med ham, hvilket jeg afskyede. Mine tænder blev heller ikke passet ordentligt i denne periode. Det var en svær tid i mit liv, og frugten af den var ikke god. For en, der arbejdede tæt sammen med dem, var deres frugt tydelig, og det gav en bismag i munden, når jeg ser tilbage på dette i dag. Alligevel tog jeg ikke noget opgør med dette før senere, da jeg ikke forstod, at ånden bag var den samme, som stod bag det tankegods, jeg havde lagt så meget af mig selv i gennem disse år.

Kapitel 12

Fagerli Leirskole (1997)

Det er 1997, og jeg aftjener resten af min civiltjeneste på Fagerli Leirskole på Geilo i Skurdalen og stortrives med miljøforandringen. Jeg arbejder også et halvt år ekstra dér. Jeg hjælper til med alle opgaver, og dette inkluderer aktiviteter som oplæring i at stå på snowboard, gå på tur eller skiture i fjeldet, vaske værelser, hjælpe til i køkkenet med at lave enkel mad som supper, brød eller boller. Leirskolen havde op mod måske 80 unge i løbet af ugen foruden gæster i weekenderne. Vi brugte en industriel æltemaskine og en stor, flot fransk ovn med damp og nøje digital styring af bagetid og temperaturer. Og når jeg havde køkkentjeneste og tilberedte måltider til gæsterne, så lagde jeg hele min sjæl i arbejdet og fandt glæde i det, både i køkkenet og i det sociale ved at arbejde for gæsterne. Kokken undrede sig over, hvordan jeg fik mine brød til at blive så store, selvom vi fulgte samme opskrift, men det lå i æltningen og behandlingen af dejen, og jeg kunne godt lide at eksperimentere undervejs med programmeringen af ovnen for at opnå dette. Hestridning var også en del af mine opgaver, og jeg lærte børnene at strigle og sadle hestene samt muge ud i stalden, hvilket var lige så nyt for mig som for de fleste af dem, men det var ikke desto mindre sjovt. Jeg boede ellers i et lille bjælkehus ude på gårdspladsen, hvor jeg måtte bøje mig for at gå ind ad døren og lige akkurat kunne stå oprejst indenfor. Jeg syntes selv, at jeg havde det som blommen i et æg. Mit kørekort tog jeg på Gol i denne periode, samt et truckførercertifikat.

Kapitel 13

Mor dør (1998)

Året er nu 1998, og mor dør, kun 48 år gammel, kort tid efter sin sidste fødselsdag. Jeg husker, jeg var på besøg hos dem i Knarvik i anledning af hendes fødselsdag. Den dag lagde jeg mærke til, at lyset i mors øjne var slukket, hvilket jeg undrede mig over. Lige efter bisættelsen er jeg hos mormor i hendes stue, men mormor er ikke selv i stuen. Det er da, min stedfar beder mig om at underskrive et dokument, hvori jeg giver afkald på ethvert krav på arv. Han bad ikke mine brødre om det—kun mig. Jeg tror, han så mig som en trussel, da jeg er den ældste. Han sagde, at de havde *brugt alle pengene op*, og at en af mine onkler, sådan som min stedfar fremstillede det, var enig med ham i dette. I praksis blev jeg afvist, selvom vi tilførte ægteskabet omkring 600.000,- fra salget af lejligheden på Ørnahaugen og hendes opsparing. Det er tydeligt, at han holder os ansvarlige for mors sygdom og ikke selv påtager sig sit eget ansvar i dette. Med et tvunget pennestrøg slettede han vores arv. Min stedfar blev senere gift igen, og hans nye kone modtog sin andel af huset. Men min bror Tom og jeg modtog intet af det, som vores mor havde bragt med ind i ægteskabet. Han tog det fra os. Jeg tror, Lars Erik bliver hans eneste arving. Mor og tante fik heller ikke en grund på Ask af deres far, mens de tre brødre fik tildelt hver deres grund, så det, der nu fandt sted, er i grunden som en tradition i familien. (Når mormor Jenny Gjertine dør i 2025, så er mors andel af arven kun lommepenge - ingen gård, ingen ejendom, ingenting - som så deles mellem hendes tre sønner og betyder i praksis ingenting.) Dette er ikke repræsentativt for, hvem Gud er! Kun Gud kan forvandle et hjerte af sten til et hjerte af kød. Der kommer en dag, hvor hver enkelt af os skal stå til regnskab for Gud og svare for vores gerninger.

Mit arbejde på Fagerli Leirskole slutter også dette år, og det er også på dette tidspunkt i mit liv, at jeg finder Urantia-bogen på over 2000 sider i en boghandel i Oslo, som fangede min opmærksomhed de næste 10 år (2. Peter 2:1). Den var fuld af indviklede forklaringer på, hvad der angiveligt var menneskets ophav, og om en falsk Jesus. Bogen er et solidt stykke arbejde, men for den, der graver dybt nok og følger sporene, hvor de fører hen, så ser man, at dette er en forfalskning af sandheden (2. Korinther 11:14), hvilket jeg også fandt ud af til sidst gennem grundige studier af dens oprindelse. Den var blevet til gennem kanaliseret materiale, og dette var en kendsgerning, man havde forsøgt at skjule. Jeg var selv fanget i dens greb og deltog af og til i en studiegruppe i Oslo. Jeg var intenst optaget af dens indhold, og det kunne tydeligt ses, hvilket lederen af gruppen tilsyneladende satte pris på.

I slutningen af 1998 er jeg tilbage i Knarvik uden for Bergen. Mor er lige blevet bisat, og hverdagene består i at tackle sorgen og prøve at finde arbejde. Jeg arbejdede nogle måneder for Manpower i Bergen, blandt andet hos Hansa på Kokstad og senere på lageret hos Solberg Dekk på Toppe i Åsane. Jeg blev tilbudt en fast stilling hos Solberg Dekk, da de var tilfredse med mit arbejde, men valgte at begynde i Knarvik Senter som vaktmesterassistent. Vores stedfar var som sædvanlig optaget af sit arbejde, og det var tydeligt, at han kæmpede med sorg, men jeg så ikke, at han opsøgte hjælp til at få det bearbejdet, selvom det var tydeligt, at han burde have gjort det. Han tog alligevel vare på os på en måde, og det er jeg taknemmelig for. Jeg forstod, at mit hoved stadig ikke fungerede godt, og for at udfordre mig selv ønskede jeg at tage en videregående uddannelse. Jeg måtte først forbedre mine karakterer i mat og fysik, da jeg besluttede mig for at begynde på uddannelsen som teleteknikingeniør. Det, jeg ikke har fortalt, er, at håret nåede helt ned til numsen på dette tidspunkt, da jeg havde ladet det vokse frit de seneste år, til min mors fortvivlelse. Hun var oprindeligt frisør og havde mod slutningen af sit arbejdsliv arbejdet på ”Solei Frisørsalong” oppe ved Haukeland Sykehus. At hendes søn lod håret vokse, var ikke efter hendes ønske, men hun tog det fint alligevel. Da tænkte jeg, at nu hvor jeg skal begynde på forkursus til ingeniørhøjskole, er det godt at se lidt skarp ud. Mit eksperiment havde varet længe nok, tænkte jeg. Frisøren, der klippede mig, en mand, virkede oprigtigt ked af det, da han klippede mine længder af, men for mig var det en lettelse endelig at give slip på det og kunne sove, uden at det lagde sig over ansigtet om natten, når jeg vendte mig. Det var ellers en sjov oplevelse at lære at flette sit eget hår, så helt forgæves var det ikke. Den dag i dag laver jeg gerne enkle fletninger på min kommende kone eller mine piger.

Kapitel 14

Polyteknisk Institutt (1999)

Det er 1999, og jeg tager blandt andet matematik, fysik og kemi op igen på Polyteknisk Institutt i Bergen og får gode karakterer derfra. Undtagelsen er tysk, som jeg stadig ikke mestrer, men det skyldtes nok snarere manglende interesse. Dette år bliver jeg også bekendt med Petter Arild Heitman, som også tager forkursus til ingeniørstudiet.

Kapitel 15

HIA Grimstad (2000-02)

Efter endt skoleår på Polyteknisk Institutt i Bergen drager Petter og jeg sammen til Høgskolen i Agder i Grimstad og starter på teleteknik-studiet der. Jeg fik også en god studiekammerat der, Richard Paulsen. Det er nu, at jeg begynder at forstå, at programmering og systemudvikling er noget, jeg har en vis evne for og trives godt med (1. Peter 4:10). Karaktererne er derefter.

Det er blevet 2001, og jeg bliver efter kort tid leder for Studentstyret på Høgskolen, og **tidligt i 2002** flytter jeg også ind og bor med 4-5 mindreårige asylansøgere fra Sri Lanka, på opdrag fra kommunen. Jeg var en værge for dem der i Grimstad, samtidig med at jeg studerede, så det var en hyggelig, men hektisk tid. Jeg tog dem blandt andet med på tur til både Bergen og Trondheim, noget som blev sat stor pris på. En topattest fik jeg derfra, men sandheden var, at jeg heller ikke dengang var helt rask i hovedet og til tider kunne lide at køre stærkt.

Kapitel 16

NTNU Trondheim (2003-04)

Vi er nået til 2003, og jeg møder min kommende kone, som er trønder, samtidig med at jeg er i færd med at færdiggøre mit speciale i Grimstad. Vi fik en pris for bedste opgave, og de to, jeg arbejdede sammen med, var også nogle af de dygtigste i klassen. Gode studiekammerater bidrog til, at jeg kom godt igennem studiet. Derudover var jeg formand for Studenterrådet i omkring to år og sad i Højskolebestyrelsen i samme periode. Dette blev tydeligvis værdsat af de ansatte i administrationen og de øvrige studerende, for jeg var en af tre på højskolen, som modtog en udmærkelse for mit studenterarbejde. Genindførelsen af afslutningsceremonien for afgangsstuderende var noget, jeg tog initiativ til og lobbete for over for højskolebestyrelsen, da skolen havde droppet den nogle år tidligere.

Det er efteråret 2003, og jeg flytter til Trondheim for at begynde på en Master i kommunikationsteknologi på NTNU, og min kæreste, Sølvi Myklebust, studerer til lærer der. Jeg husker, at jeg dette år observerede, at hun ikke satte sin tro først, men jeg så ikke dette som et faresignal, da jeg ikke selv var troende (2. Korinther 6:14).

På det tidspunkt boede jeg i Falkenborg Studentby på Lade, og i **2004 gav jeg ejeren tilbud om at bygge og drifte deres netværk** med 200 netværkspunkter, alt sammen på eget initiativ og med min egen plan for installation, udstyr og opsætning. Da jeg bestilte udstyret, bemærkede den salgsansvarlige i Telenor-butikken, at det var usædvanligt at se en privatperson stå bag en installation af den størrelse. Ejeren af Falkenborg Studentby var tilfreds med det, jeg havde udrettet med hjælp fra viceværten og en ung medhjælper, og han solgte den kort tid efter.

Kapitel 17

Oslo (2005-06)

I 2005 fuldførte jeg min mastergrad på NTNU, samtidig med at jeg flyttede til Jar i Bærum og begyndte hos Software Innovation som trainee og systemudvikler. Jeg blev også gift i 2005, lige efter at jeg havde afleveret min masteropgave ved NTNU. Dette markerede slutningen på flere måneder med 12-16 timers dagligt arbejde, da jeg arbejdede fuldtid ved siden af den sidste indspurt. I slutningen af 2006 flyttede vi til Lindeberg på Kløfta, hvor jeg startede hos Element Logic i samme rolle. Vi boede i ejerforeningen Mohagen 2, hvor jeg blev bestyrelsesformand og ledede foreningen i et sagsanlæg mod bygherren. Det var en hård tid for os, men vi kom igennem det forholdsvis godt.

Kapitel 18

Frelsen banker på (2007-08)

I 2007 flyttede vi videre til Torvikbukta kort tid efter, at vi fik vores første barn. Min kone ønskede at bo tæt på sin bedste veninde i en periode, og jeg fandt ikke ro til at arbejde som udvikler hos Element Logic. Derefter overgik jeg til at arbejde på hjemmekontor for Element Logic med ansvar for support mod Skandinavien, samtidig med at jeg var med til at opbygge en ny virksomhed sammen med en af min lillebrors barndomsvenner. Vi boede otte måneder i Torvikbukta og flyttede derfra til Frekhaug uden for Bergen, nærmere bestemt Fosse, hvor vi købte hus i august 2008. Ikke så længe efter fik jeg en

Jeg går i en korridor med masser af døre, og jeg føler mig lidt rådvild med hensyn til, hvilken dør der er den rigtige. Og da kommer der en lille gruppe mennesker, som viser mig den rigtige dør. Jeg går igennem og kommer ud i et stort, luftigt rum, som er så højt, at man ikke kan se loftet. På højre side ser jeg en glasvæg, der strækker sig så højt, øjet rækker, og foran mig er et hav af krystal eller glas, som man også kan gå ovenpå. Og ud fra bunden af dette kommer der figurer ligesom statuer, levende men samtidig ikke levende, op gennem krystalhavet uden at dette knustes. De var som levende kunst til glæde for dem, der var der, præcis som dynamiske lysshow er det i dagens samfund under koncerter og lignende. Da de var kommet helt op, stivnede de i forskellige positioner, før de senere gik roligt ned igen. Længere ude i distancen ser jeg et slags fjeld, hvor kører græssede op ad fjeldsiden, og mennesker sidde nedenfor ved borde i grupper og ser ud til at nyde dagen. Jeg mærker en fantastisk frihed og glæde. Jeg vågner op og glæder mig over drømmen.

— *Drøm til frelse*

Jeg forstod det ikke på det tidspunkt, men drømmen var et billede på den frelse, der skulle komme. Og det er nu, tingene er ved at ændre sig. Vi er kommet til den periode af mit liv, som jo er årsagen til, at jeg faktisk kan sidde her i dag, udfriet af Gud til at leve et liv under den nye pagt i Jesus. Jeg ved, at jeg i min egen kraft er intet, men at med Gud er alt muligt for den, der tror (Markus 9:23):

Dette er den pagt, jeg vil slutte med dem, når de dage kommer, siger Herren: Jeg vil lægge mine løbuds i deres hjerte og skrive dem i deres sind. Og

så: Jeg vil ikke længere huske deres synder og deres lovløshed. Men hvor der er tilgivelse for synderne, er der ikke længere brug for ofre for synd. Da vi nu, brødre, ved Jesu blod har frimodighed til at gå ind i helligdommen ad den nye og levende vej, han har indviet for os gennem forhængen, det vil sige hans jordiske legeme, og da vi har en stor præst over Guds hus, så lad os træde frem med oprigtigt hjerte i fuld overbevisning i troen, med hjertet rensset for ond samvittighed og legemet badet i rent vand. Lad os holde urokkeligt fast ved bekendelsen af vores håb, for han, som gav løftet, er trofast. Lad os give agt på hinanden, så vi ansporer til kærlighed og gode gerninger. Og lad os ikke svigte vores egen menighedsforsamling, som nogle har for vane, men formane hinanden, og det så meget mere, som I ser, at dagen nærmer sig. For synder vi med vilje, efter at vi har lært sandheden at kende, findes der ikke længere noget offer for synder. Tilbage er kun en frygtelig forventning om dom og en fortærende nidkærhed, der skal fortære de modstræbende. Den, der bryder Moses' lov, må uden barmhjertighed dø på to eller tre vidners udsagn. Hvor meget strengere straf tror I så ikke, at den fortjener, som har trådt Guds Søn under fod og vanhelliget pagtens blod, som han selv er blevet helliget ved, og har spottet nådens Ånd? Vi kender jo ham, der har sagt: Hævnen hører mig til, jeg vil gengælde. Og videre: Herren skal dømme sit folk. Det er frygteligt at falde i den levende Guds hænder!

— Hebræerne 10:16-31

Vi er kommet til 2008, og i mit indre ved jeg, at mit liv kommer til at ændre sig fuldstændigt. Min kone og jeg begyndte at gå til møder hos Kristent Fellesskap Nordhordland. Møderne var i en gymnastiksal i Knarvik, og vi tænkte, at det var stedet, hvor vi skulle velsigne vores første datter Olivia, ikke døbe hende. Da vi kom til denne menighed, oplevede jeg en glæde, når vi sang, og de troende var åbne og hjertelige mod os. Jeg følte mig hjemme på en måde og havde fred med at være der, selvom jeg i tankerne var hovmodig endog (Ordsprogene 16:18) og tænkte, at jeg havde *mere viden* om det åndelige end dem omkring mig, da jeg i flere år havde læst meget om dette. Heldigvis tog de imod os med åbne arme, og dette gjorde igen, at Helligånden kunne begynde at arbejde med mig.

Kort tid efter at vi begyndte at komme i Kristent Fellesskap Nordhordland, kom en evangelist fra Bergen, Norge på besøg. Efter talen kom han hen til mig og spurgte, hvem jeg var, og om jeg havde lyst til at tage imod Jesus som Herre og Mester i mit liv. Jeg blev overrasket over, hvor direkte han var og over hans ordvalg, men sagde ja til at tage imod Jesus uden at forstå, hvad jeg sagde ja til. Evangelisten sagde så til mig: Gentag disse ord! Og dér og da, mens jeg bekendte Jesus som Herre og mester i mit liv (Romerne 10:9-10),

takkede Ham for, at Han gav sit liv for mig og for Hans nåde, fik jeg et syn af min nye ånd givet af Gud.

I et syn står jeg i bunden af et stort hvidt æg, en del højere end mig selv. Jeg ser op og konstaterer, at ægget ikke er skabt af menneskehænder, men kan beskrives som et levende organisk materiale mere end noget andet. Ind fra ydersiden af ægget kommer der et blødt lys, som oplyser indersiden af ægget. Og jeg mærkede, at alt var helt rent, intet rod, ingenting, bare mig. Det var, som om alt mit rod var taget væk for en kort stund. Jeg var chokeret, men jeg mærkede en helt speciel fred indeni mig ulig noget andet, præcis som han sagde til mig.

— *Synet jeg fik, da jeg tog imod Jesus*

Evangelisten fortalte og bekræftede for mig, at jeg ville opleve en fred, som jeg ikke havde oplevet tidligere, og at denne fred ville forsvinde, når jeg blev døbt, hvilket jeg naturligvis undrede mig over. Samtidig med at dette skete, løb tårerne ned ad kinden. Min kone kunne ikke kende mig igen de næste dage, sagde hun. Det, der også skete, da vi kørte fra samlingen den dag, var, at jeg hørte Helligånden tale meget direkte til mig med en advarsel om at tale liv og ikke død (Ordsprogene 18:21). Helligånden forkyndte for mig, at jeg måtte vogte mine ord og vælge mine udsagn med omhu (Jakob 3:6). Og det er vigtigt at tage til sig, at Helligånden kender os indgående både i nuet og profetisk for fremtiden. Jeg ser tilbage og forstår nu, at denne oplevelse var en nøgle til mit kald og enormt vigtig at arbejde aktivt med. Det betyder ikke, at jeg altid har formået at tale i overensstemmelse med det, Helligånden giver mig, men vi er kaldet til at være fredselkende og dele sandheden, ikke sprede ødelæggelse og død hverken med handling eller ord.

Da jeg tog imod Jesus, fik jeg for første gang i mit liv et syn fra Gud. Med tanke på den statistiske signifikans af en sådan førstegangsoplevelse fordelt over min levetid på 33 år og totalt over 11 tusind dage, så har jeg tre ord til dem, der forsøger at benægte de troendes oplevelser fra Gud: **vantro og mistænkeliggørelse**.

Og i den proces, som nu starter, ser jeg, at Gud **formaner** os troende, De Hellige, til at fortsætte med at gå med Ham og ikke vende tilbage til verden med dens sensualitet, begær og mystik.

Men der optrådte også falske profeter i folket, ligesom der også blandt jer vil komme falske lærere, som vil indsmugle ødelæggende vranglære og endog fornægte den Herre, som har købt dem. Dermed bringer de sig selv i hurtig fortabelse. Mange vil følge dem i deres udsvævelser, og på grund af dem vil sandhedens vej blive spottet. Af grådighed vil de udnytte jer med opdigtede historier. Men dommen over dem har været forberedt længe, og deres

fortabelse slumrer ikke. For Gud skånede ikke engle, der havde syndet, men styrtede dem i afgrunden, hvor de holdes i mørkets lænker indtil dommen. Han skånede heller ikke den gamle verden, men beskyttede dog retfærdighedens forkynner, Noa, og syv andre, da han lod vandflommen komme over de ugudelige menneskers verden. Byerne Sodoma og Gomorra dømte han til ødelæggelse og lagde dem i aske og gjorde dem til et advarende eksempel for de mennesker, der senere ville leve ugudeligt. Men han reddede den retfærdige Lot, der led under de lovløse menneskers udsvævende livsførelse; for den retfærdige mand, som boede iblandt dem, led dag efter dag i sin retfærdige sjæl under at se og høre deres lovløse gerninger.

— *Andet Petersbrev 2*

Herren forstår altså at fri de gudfrygtige ud af prøvelse, men at holde de uretfærdige i forvaring indtil dommens dag for at straffe dem, især dem, der følger deres køds urene lyster og foragter Herrens myndighed. Frække og selvsikre som de er, gyser de ikke for at spotte de himmelske magter. Selv ikke engle, som står over dem i magt og styrke, fremfører en spottende anklage mod dem for Herren.

Men disse mennesker, der ligesom fornuftløse dyr af natur er bestemt til at fanges og gå til grunde, spotter, hvad de ikke kender. De skal også gå til grunde i deres egen fordærvelse og modtage deres uretfærdigheds løn. De finder deres nydelse i at svire ved højlys dag. De er skampletter og udskud, der svælger i deres bedragerier, når de holder fest sammen med jer. Deres øjne er fulde af hor, de kan ikke få nok af synd; de lokker de usikre sjæle; deres hjerte er øvet i grådighed – forbandede børn! De har forladt den rette vej og er faret vild. De følger i samme spor som Bileam, Bosors søn, som elskede uretfærdig vinding. Men han blev revset for sin lovovertrædelse; et stumt æsel talte med menneskestemme og standsede profetens vanvid.

Disse mennesker er kilder uden vand og tåger, der jages af stormvinden; for dem er det dybeste mørke forvaret. Ved at tale store, tomme ord lokker de med kødets lyster og udsvævelser de mennesker til sig, som lige er sluppet væk fra dem, der vandrer i vildfarelse. De lover dem frihed, skønt de selv er slaver af fordærvelsen; for det, man er underlagt, er man også slave af.

For hvis de, efter at de er undsluppet verdens urenhed ved at kende vores Herre og frelser Jesus Kristus, på ny lader sig indfiltrere og overvinde af den, så er det sidste blevet værre for dem end det første. For det havde været bedre for dem, om de aldrig havde lært retfærdighedens vej at kende, end at de efter at have lært den kender, vender sig bort fra det hellige bud, der blev overgivet dem. Det er gået dem, som det så træffende hedder i ordsproget: »Hunden vender tilbage til sit eget opkast«, og: »En vasket gris vælter sig i sølet«.

I eftertiden forstår jeg, at jeg fra denne dag skulle komme under Gud Den Almægtiges vinger (Salme 91:4), min udfrier og frelser, min skaber.

Han sagde: HERRE, min styrke, jeg har dig kær. HERREN er min klippe og min borg og min befrier, min Gud er klippen, hvor jeg søger tilflugt. Han er mit skjold og min frelse, min styrke og mit værn. Jeg råbte til HERREN, han som lovsynges, og jeg blev frelst fra mine fjender. Dødens bånd snørede sig om mig, malstrømmene skræmte mig. Dødsrigets bånd blev spændt om mig, dødens snarer ventede mig. I min nød kaldte jeg på HERREN, jeg råbte til min Gud. Han hørte mig fra sit tempel, mit råb nåede hans øre. Da skælvede og rystede jorden, bjergenes grundvolde rystede; de skælvede, fordi han var vred. Røg steg op fra hans næse, fortærende ild fra hans mund, gni-ster flammede op fra ham. Han bøjede himlen og steg ned, under hans fødder var mørke skyer.

— *Salme 18:1-10*

Trods dette skulle det tage mig syv år, før jeg kom til fred med, hvad der faktisk skete denne dag, og forståelsen af, at jeg ikke var skør. Jeg tænker tilbage på, da jeg stod inde i ægget, hvor Gud selv bar vidnesbyrd for mig om min nye ånd givet af Ham. Dette var kun få dage før dåben fandt sted, hvor Oddmund Solheim, min gode bror, førte mig ned i vandet.

Jesus svarede: "Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige." "Hvordan kan et menneske fødes, når det er gammelt?" spurgte Nikodemus. "Det kan vel ikke for anden gang komme ind i sin mors liv og fødes?" Jesus svarede: "Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og Ånd, kan ikke komme ind i Guds rige."

— *Johannes 3:3-5*

Årene op mod 2012 havde jeg stærke oplevelser i ånden, men mit hoved forstod ikke det, der skete. Det, der også oplevedes skræmmende, var, at da jeg blev født på ny, blev mine øjne åbnet, og jeg begyndte at se menneskelignende skabninger på vores værelse om natten (Efeserne 6:12). Og der bliver jo normalt ikke talt om sådanne ting i kirken, men tilfældigvis overhørte jeg en samtale mellem to personer en dag efter søndagsmødet. Samtalen gik kort opsummeret ud på, at moderen, sammen med sin datter på omkring 3 år, havde oplevet at se en mand stå ved sengen om natten. Det var en lidt skræmmende oplevelse, men dagen efter havde hun slået det hen og tænkt, at det måtte have været en drøm. Og det, der sker, er, at datteren nu spørger moderen, hvilken mand der havde stået på værelset den nat. Det gik op for mig, at hvis de kunne opleve sådanne ting og

havde vidner på det, så var mine egne oplevelser måske ikke nødvendigvis opspind eller bare drømme. Det gav mig igen en nøgle til at begynde at forstå, at der faktisk fandt en kamp sted om min videre vej i livet. Vi som Guds menighed må være bevidste om at prøve at tage vare på og samtidig udruste vores egne til at tage et opgør med fortiden og fuldt ud omfavne Guds ånd og Helligåndens ledelse, når vi bliver født på ny (Romerne 8:14). Vi må lære at disciplinere vores tanker og vores sind (2 Korinther 10:5). Kun sådan kan Guds legeme på jord tåle de belastninger, når stormen raser, og spændingerne truer med at bryde. Sammenhold, i ord og i handling. Kirken har solgt sit arvesølv i den henseende, da de klipper og klistrer i Guds ord. Resultatet er, at vi kaster de velsignelser, Gud har til os, bort, og at Guds folk dør af mangel på kundskab (Hosea 4:6). Menighederne tørrer ind, og den yngre generation forsvinder fra samlingerne, fordi vi ikke går med Helligånden og de nådegaver, Han giver os. Guds ånd kan ikke fungere i en menighed, der ikke er levende og åben for Guds ledelse (1 Thessalonikerne 5:19).

Uanset hvad, selvom jeg ikke havde kristne brødre i menigheden, der talte så meget om disse ting, så var fællesskabet fantastisk, og jeg stortrivedes. Det betyder ikke, at der ikke var udfordringer, men sådan er det altid. Det var en proces at komme ud af fortidens greb. Vores krop er ikke som ånden, født ud af moders mave, men må fødes af Guds ånd. Sind og hoved med tankegods bliver ikke automatisk født på ny, men ved at være trofaste og gå i menigheden og fællesskabet transformeres vi skridt for skridt (2 Korinther 3:18), selvom det ikke altid er lige let.

Tilpas jer ikke denne verden, men lad jer forvandle ved, at sindet fornyes, så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne.

— *Romerne 12:2*

Bibelen er ikke desto mindre en bog; uanset hvor velsignet den er, kommer livet ikke fra bogen, men direkte fra Guds ånd (2 Korinther 3:6). Han har givet os sit ord i Bibelen for at vejlede og hjælpe os, men selve livet er fra Ham alene, Kristus i os og Gud i Ham (Kolossenserne 3:4), grundfæstet i troen. Jesus selv advarede os med alvor: de, der forkaster Ham, skal gå bort til evig straf (Matteus 25:46) og blive straffet med evig fortabelse fjernt fra Herrens ansigt (2 Thessalonikerne 1:9).

For jeg er ved loven død fra loven for at leve for Gud. Jeg er korsfæstet med Kristus. Det er ikke længere mig, der lever, men Kristus, der lever i mig; og det liv, jeg nu lever i kødet, det lever jeg i troen på Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig. Jeg gør ikke Guds nåde til intet; for hvis der kan opnås retfærdighed gennem loven, så er Kristus jo død til ingen nytte.

— *Galaterne 2:19-21*

Det, der dog er fantastisk, er, at Hans ord aldrig vil modstride sig selv (Salme 119:160), og at vi kan studere og teste ordet for at se, om det er godt og rigtigt. Hvis Faderen først har sagt noget, så er Han tro mod sit ord, fortid som fremtid. Og hvis det holder vand, vil ordet skelne løgn fra sandhed og blive et værktøj for os, hvis vi omfavner det.

For Guds ord er levende og virksomt og skarpere end noget tveægget sværd; det trænger igennem, så det skiller sjæl og ånd, marv og ben, og dømmer hjertets tanker og råd. Ingen skabning er usynlig for ham, alt ligger blottet og åbent for hans øjne, som vi skal stå til regnskab over for.

— *Hebræerne 4:12-13*

Transformationen efter den nye fødsel er for vores sind med følelser og gammelt tankegods. Det, vi har tilegnet os, før vi blev født på ny, skal i mange tilfælde aflæres. Kundskab, der kæmper mod Gud, er ikke af det gode, og åndens ledelse er livsnødvendig, hvis man skal fungere og gå med Guds ånd:

Galaterne 5:16

Jeg siger jer: Lev et liv i Ånden! Da følger I ikke menneskets kødelige lyster. For kødets lyst står imod Ånden, og Åndens lyst står imot kødet. Disse ligger i strid med hinanden, så I ikke kan gøre det, I vil. Men bliver I drevet af Ånden, er I ikke under loven. Det er klart, hvad slags gerninger der kommer fra kødet: utugt, urenhed, udsvævelser, afgudsdyrkelse, trolddom, fjendskab, strid, jalousi, vrede, selvomhu, splittelser, partier, misundelse, druk, sviregilder og mere af samme slags. Jeg har sagt det før, og jeg siger det igen: De, der gør sådanne ting, skal ikke arve Guds rige. Men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, ydmyghed og selvbeherskelse. Mod sådanne ting er der ingen lov! De, der hører Kristus Jesus til, har korsfæstet kødet med dets lidenskaber og lyster. Lever vi i Ånden, så lad os også vandre i Ånden. Lad os ikke være drevet af tom æresfølelse, så vi udfordrer og misunder hinanden.

Og gennem kundskaben og erfaringen med Gud går vi skridt for skridt, hvis man er villig til at lægge sit eget ned i bytte for det, Gud har til os. Dette er ikke altid enkelt, men rigtigt:

Derfor, da vi har så stor en sky af vidner omkring os, så lad os lægge alt det af, som tynger, og synden, som så let omklamrer os, og med udholdenhed fuldføre det løb, der ligger foran os, med blikket fæstet på ham, som er troens

ophavsmand og fuldender, Jesus. For den glædes skyld, der ventede ham, udholdt han korset uden at regne skammen for noget, og nu har han taget sæde på højre side af Guds trone. Ja, tænk på ham, som udholdt en sådan modstand fra syndere, for at I ikke skal blive trætte og modløse. I kampen mod synden har I endnu ikke gjort sådan modstand, at det har kostet blod. Har I glemt den formaning, der taler til jer som til børn: Min søn, foragt ikke Herrens opdragelse, mist ikke modet, når han revser dig. For den, Herren elsker, tugter han, og han straffer hver søn, han tager sig af. Hold ud i jeres opdragelse; Gud behandler jer som sønner. For hvor er den søn, som hans far ikke tugter? Hvis I ikke bliver tugtet som alle andre, er I uægte børn og ikke sønner. Vi har haft vores jordiske fædre som opdragere, og vi havde respekt for dem. Skal vi så ikke meget mere bøje os under åndernes Fader og leve? For de tugtede os kun en kort tid, som de nu fandt bedst; men han gør det til vores bedste, for at vi skal få del i hans hellighed. Al tugtelse synes ganske vist i øjeblikket ikke at være til glæde, men til sorg; men siden giver den dem, der er øvet ved den, retfærdighed som en fredelig frugt. Styrk derfor de slappe hænder og de vaklende knæ! Lad jeres fødder gå lige frem på vejen, så det halte ikke bliver vredet af led, men hellere bliver helbredt. Stræb efter fred med alle og efter helliggørelse, for uden den skal ingen se Herren. Se til, at ingen går glip af Guds nåde! Lad ingen bitter rod få lov at vokse op og volde skade, så mange bliver smittet af den. Se til, at ingen lever i utugt eller er ugudelig som Esau, der for et enkelt måltid mad solgte sin førstefødselsret. I ved jo, at han senere, da han ønskede at arve velsignelsen, blev afvist; for han fandt ingen plads til omvendelse, selvom han søgte den med tårer.

— *Hebræerne 12*

Jeg forstår nu i eftertiden, at selvom jeg blev født af ånd i 2008, så begyndte Faderen i Himlen at aflære det, jeg havde taget til mig af vranglære gennem livet. Og dette skete også gennem Hans ord i Kristent Fellesskab Nordhordland. Jeg blev taget ind i deres husfællesskab og i menigheden, men problemet var, at mit hoved var fuldt af pseudo-kundskab, der talte direkte imod Gud, og jeg delte dette aktivt med folk omkring mig. Selv da var jeg en evangelist, ser jeg nu i eftertiden. Det lyder måske mærkeligt, men jeg havde en virkelighed i mit hoved og en tilknytning til det urene, som ikke hang sammen med den nye ånd, Gud havde givet mig (Kolossenserne 2:8). Og af erfaring ser jeg, at krop og ånd kan tale imod hinanden, selv for den, der er født på ny (Galaterne 5:17).

Kapitel 19

Frekhaug (2009)

Vi er nået til 2009, og dette år kom der en lokalkendt til os. Han boede lige i nærheden af os på Fosse på Frekhaug og var en farverig person, dygtig til politik og driftig. Han tilbød at købe en grund af os, som på det tidspunkt var reguleret til Landbrug, Natur og Friluftsområde (LNF), og ønskede at omdanne et mål af de 3,2 mål, vi havde, til boligformål og tilbød at betale alle omkostninger og derefter købe dette af os, hvis han fik byggetilladelsen igennem. Jeg nævner dette, da jeg senere i bogen vender tilbage til netop det. Jeg tror, hans første tilbud var på cirka 350.000 kroner eller deromkring, hvis jeg husker rigtigt, men mere om dette under året 2013. Jeg vil bare nævne det, da denne hændelse er en nøgle videre økonomisk set.

Kapitel 20

Kristent Fællesskab (2010)

Året 2010 markerede midtpunktet i de vanskelige år i begyndelsen af mit nye liv. Det var udfordrende for lederne i menigheden at se, at jeg aktivt delte et budskab, som stred imod evangeliet, samtidig med at Ånden på indersiden vidnede om et nyt liv (1 Peter 5:8). Det kom til et punkt, hvor jeg blev bedt om at vælge vej.

Jeg husker, at en af de ældste i menigheden, *Morten Gundersen*, senere fortalte mig, at de havde fået nogen til at bede for mig og familien over en længere periode, fordi han forstod, at jeg stod i en indre kamp. Når jeg ser tilbage på denne periode i eftertid, kan det beskrives som om mit gamle liv prøvede at drage mig tilbage, fordi jeg ikke havde lukket døren til fortiden ordentligt. Jeg havde fantastiske oplevelser med Gud, både da jeg blev født på ny og i tiden derefter. Jeg er smerteligt bevidst om, at der findes genstande, handlinger eller ord, som kan åbne – eller holde åben – en dør for urene ånder. Dette er en erfaring, jeg først har fået i de senere år, når jeg ser tilbage på Helligåndens vidnesbyrd i mit liv. Senest for nogle dage siden mødte jeg en bror i troen, *Arnt-Viktor Pettersen*, som har en profetisk gave, og han påpegede, hvordan Helligånden havde talt om netop dette i hans eget liv. Og han fik også ord til en søster i troen, som kæmper med, at hun aldrig helt får kastet en «*plageånd*» ud fra huset, om jeg kan kalde det det. Hun har gentagne gange gået rundt og bedt for huset. Hendes søn, som ikke har taget imod Jesus endnu, kunne selv bevidne, at han mærkede, da de ved en lejlighed kastede en ånd ud. Vores søster fortalte mig, at de havde gået gennem hele hjemmet og bedt og talt over det og endte i garagen til sidst, før de pludselig mærkede noget «*fare*» ud af garagen. Det minder mig igen om senere tilfælde, jeg har oplevet, af manifestationer omkring kristne, som ikke har givet afkald på ting, de har, eller på deres fortid, som fungerer som en åbning og accept af urene ånders tilstedeværelse (1 Johannes 4:1).

Vi går tilbage til 2010. Jeg oplevede da, at ånder opsøgte mig om natten med et mørkt nærvær. Jeg forstod ikke dengang, hvad der skete på det tidspunkt, men hvert menneske har i starten af sit nye liv forskellige ting, de både må lære at lægge væk eller bryde af sig. Ofte må man tage et ordentligt opgør og helhjertet favne det nye, for at det gamle skal lægges dødt. Man må brænde broerne bag sig, så at sige. Dette indebærer ofte at bryde forbandelser eller åndelige bånd, som arbejder imod Helligånden. For at klare dette må man ydmyge sig foran Gud og bede om tilgivelse for ting, man har gjort (1 Johannes 1:9), tilgive dem, der har skadet eller såret en (Matteus 6:14-15) og kaste det ud, som åbner op for sygdom og problemer, uanset om det er ens levevis eller ejendele, man har, som åbner op for dette:

og Jesus gik ud til Oliebjerget. Tidlig næste morgen kom han til templet igen. Hele folkemængden samlede sig om ham, og han satte sig og begyndte at undervise dem. Da kom de skriftkloge og farisæerne med en kvinde, der var grebet i ægteskabsbrud. De førte hende frem og sagde: «Mester, denne kvinde er grebet på fersk gerning i ægteskabsbrud. I loven har Moses påbudt os at stene sådanne kvinder. Men hvad siger du?» Dette sagde de for at sætte ham på prøve, så de kunne få noget at anklage ham for. Jesus bøjede sig ned og skrev på jorden med fingeren. Men da de fortsatte med at spørge, rettede han sig op og sagde: «Den af jer, der er uden synd, skal kaste den første sten på hende.» Så bøjede han sig ned igen og skrev på jorden. Da de hørte dette, gik de væk, én efter én, de ældste først. Til sidst var Jesus alene tilbage, og kvinden stod foran ham. Da rettede han sig op og spurgte: «Kvinde, hvor er de? Har ingen fordømt dig?» Hun svarede: Nej, Herre, ingen. Da sagde Jesus: Heller ikke jeg fordømmer dig. Gå bort, og synd ikke mere fra nu af!

— *Johannes 8:1-11*

Det specielle ved Jesus er, at han elsker os, ikke forkaster os. Han hjælper os med at slippe af med synden, og det betyder at lægge sit gamle liv dødt og opstå med Ham til evigt liv (Romerne 6:4, Johannes 8:36). Med hensyn til ejendele, der har en tilknytning til urene ånder, så er dette velkendt blandt ikke-kristne søgere, som kender til sten, drømmefangere og lignende ting. Vi er udtrykkeligt blevet fortalt af Gud, at vi skal holde os fra magi, og dette er det, vi gerne kalder for overtro i Danmark:

Dette er, hvad den suveræne Herre siger: Hvilken sorg venter jer kvinder, som fanger mit folks sjæle, både unge og gamle. Du binder magiske «*amuletter*» på deres håndled og giver dem magiske slør. Tror du, at du kan fange andre uden at bringe ødelæggelse over dig selv?

— *Ezekiel 13:18*

Ejendele bærer en fortid med sig, som vi giver accept til, når vi tager det ind i vores egen bolig, uanset om vi fornemmer dette eller ej. Og dette kan manifestere sig i vores liv, hvor vi har problemer med at kaste synder og uvaner af os. Dette tales der ikke så meget om i dag, men at fortryde sine synder og gøre «*rent hus*» er vigtigt, hvis man skal vandre med Gud (Esajas 1:18). Ikke bare i det ydre, men også i ens indre, hvis man skal bryde sådanne bånd. Dette tror jeg er barrieren, der standser mange troende fra at vandre med Gud. På samme måde som en alkoholiker først må erkende, at han faktisk har et afhængighedsproblem.

Men når en uretfærdig vender om fra al sin synd, når han holder alle mine forskrifter og gør det, som er ret og retfærdigt, da skal han leve og ikke dø.

Alle de synder, han har gjort, skal være glemt. Fordi han har gjort ret, skal han leve. Det er vel ikke min vilje, at den uretfærdige skal dø, siger Herren Gud. Nej, jeg vil, at han skal vende om fra sine veje og leve. Men når en retfærdig vender sig bort fra sin rette færd og gør uret, alt det afskyelige, som den uretfærdige gør, skulle han da få lov at leve? Alle de retfærdige gerninger, han har gjort, skal være glemt. For sin troløshed og for sin synd skal han dø. Nu vil I måske sige: ”Herren går ikke frem på ret vis.” Hør dog, Israels hus! Er det mig, der ikke går frem på ret vis? Er det ikke jer, der gør uret? Når en retfærdig vender sig bort fra sin rette færd og gør uret, skal han dø på grund af dette. For sin egen uret skal han dø. Men når en uretfærdig vender om fra sin uretfærdighed og gør det, som er ret og retfærdigt, da skal han redde livet. Fordi han så og vendte om fra alle de synder, han havde gjort, skal han leve og ikke dø. Israelitterne vil måske sige: ”Herren går ikke frem på ret vis.” Men er det mig, der ikke går frem på ret vis? Er det ikke jer, der gør uret? Derfor, israelitter, skal jeg dømme hver enkelt af jer efter det, han har gjort, siger Herren Gud. Vend om, vend om fra alle synderne, så ingen skyld skal fælde jer! Kast alle de synder, I gør, fra jer, og skaf jer et nyt hjerte og en ny ånd! Hvorfor vil I dø, israelitter? Jeg kræver ikke, at nogen skal dø, siger Herren Gud. Vend om, så skal I leve!

— *Ezekiels bog 18:21-32*

Det, der er specielt ved dette, er, at selv i de inderste «*kredse*» af de hellige finder man troende, som ikke har kastet synden af sig. Og den holder dem væk fra et aktivt liv med Gud og *røver* dem for store velsignelser. Jeg oplevede dette selv med en troende ven og bror. På et tidspunkt tilbød en nær bror mig et papir med en *formel*, som vistnok skulle «*hjælpe mig åndeligt*». Jeg mærkede et stærkt ubehag i mig, da han sagde dette, og takkede nej. Det er vigtigt, at vi som Guds børn ikke lader os fange eller bedrage af ting som magt, rigdom eller slet og ret magi. Det kaldes da for et «**stronghold**» og vil fungere som en fæstning, der har omringet eller grebet en fast (2 Korintherbrev 10:4). Og det, min bror her gjorde, kunne have været med til at lægge en forbandelse over mig og min familie. Der blev undervist om dette på bibelskolen. Ejendele kan åbne op for stronghold på samme måde som de ord, vi udtaler, kan gøre os urene, som Jesus siger (Matteus 15:18). Dette er måske ikke så mærkeligt, da ejendele, ord og handlinger jo afspejler ens eget indre sind, og dette har igen konsekvenser i ånden.

Vi er på ny tilbage i 2010, og i mit tilfælde havde jeg været en åndelig søger i flere år og holdt mig til urene ånder, uden at jeg forstod dette (Efeserne 6:12). Vi er alle ansvarlige for vores egne handlinger, og jeg var fanget i dette, og det viste sig både indadtil og udadtil.

Jeg befandt mig midt i kampen mellem det nye og det gamle. En aften, jeg lå i sengen ved siden af min kone, husker jeg det særligt tydeligt. Min krop var iskold helt ind til

marven, og frygten overmandede mig. Jeg vidste, at det var en åndelig kamp, og i ren desperation råbte jeg til Gud fra mit indre og bad Ham hjælpe mig i kampen (Jakob 4:7). Det sidste, jeg husker, før jeg faldt i søvn, var et lys, som kom og lagde sig omkring mig. Og da jeg vågnede næste dag, var jeg fuld af energi og glæde ulig nogen anden morgen. Gud, vor Far, havde hørt mig og sat mig fri fra det, der plagede mig aftenen før. Selvom friheden i første omgang var kortvarig, var i det mindste én sejr vundet (Galaterne 5:1) - og dette er et af mange vidnesbyrd, jeg bærer med mig videre.

Det, jeg siger jer i mørket, skal I tale i lyset; det, I får hvisket i øret, skal I råbe ud fra tagene. Vær ikke bange for dem, der dræber kroppen, men ikke kan dræbe sjælen. Frygt hellere ham, der kan ødelægge både sjæl og krop i helvede.

— *Matteus 10:27-28*

Kampen fortsatte, og mens dette skete, delte jeg ud af gammel hovedkundskab til venner, kolleger og søskende i menigheden. En viden, som gik på tværs af Guds ord. Min ånd var født på ny, og jeg havde haft stærke oplevelser på tværs af det, jeg havde lært i skolen, men jeg sad fast i fortiden. Jeg var i mit sind stadig *fanget* af en falsk Messias, en falsk Jesus, selvom jeg var født på ny i ånden.

Helt siden 1998 havde jeg været en flittig studerende af det, som kaldes Urantia-bogen. I dag ved jeg af egen erfaring, at dette tankegods, med sine antikristelige værdier og åndelige strømninger, holder mennesker væk fra Gud på en meget udspekuleret måde. Det sker ved, at man imiterer dele af Jesu lære, samtidig med at man fjerner Hans guddommelighed og selve hensigten med Hans liv på jorden. Jeg har længe overvejet at skrive en bog, hvor jeg deler mere om dette til dem, det gælder, så flere får mulighed for at bryde fri. For mit eget vedkommende var bruddet lige om hjørnet, hjulpet på vej af gode brødre i troen - også vores gode brødre *Bror Trond* eller *Bror Thomas*. Alle gode brødre, men hver med sin egen historie og erfaringer. Jeg har min egen historie, men de er alle med mig på vejen videre og i arbejdet for Gud.

Kapitel 21

Valget og brødrene (2011)

Vi var nået til 2011, da to af de ældste i menigheden, *Magnar Askeland* og *Morten Gundersen*, kom hjem til os. De fortalte, at jeg måtte træffe et valg om, hvilken vej jeg skulle gå videre. Jeg havde brug for brødre, der evnede at se den kamp, jeg stod i. Jeg var født på ny, men mit hoved magtede ikke at anerkende det, Ånden viste mig. Alligevel havde jeg haft nogle fantastiske oplevelser med Gud, og jeg forstod i mit indre, at Helligånden forberedte mig på dette møde. Jeg sagde dér og da til min kone, at hun kunne udvælge alle de bøger, hun mente var imod Gud. Og hun vidste, at jeg havde mange af den slags bøger. Blandt disse var *Urantiabogen*, et værk på omkring 2000 sider med guldsnit, som jeg på dette tidspunkt havde studeret flittigt i ti år. Hun så på mig med *store* øjne og spurgte, om jeg virkelig mente det, jeg sagde. Det bekræftede jeg, og derefter mødtes en gruppe af mændene i menigheden, og vi brændte en papkasse med bøger og andre genstande. Det var åndelig vildfarelse og urene ting, som talte imod Gud (Apostlenes Gerninger 19:19). Jeg husker, det var som at rive et øje ud på mig selv, og forstår i eftertiden, at det var en udfrielse, der fandt sted. Dengang forstod jeg det ikke, men ved at brænde disse bøger kunne Gud fri mig ud af grebet fra urene ånder og vende mig om fra død til liv (2. Korint herbrev 5:17). Jeg sagde ja til Jesus i 2008, og Han var trofast og arbejdede for at holde mig på vejen sammen med Ham, selvom der fandtes kræfter, der modarbejdede dette, både i mit indre og i min nære kreds. Vores ord bærer enten liv eller død i sig; der findes ingen middelvej (Ordsprogene 18:21), på samme måde som når den endelige dom afsiges. Man kan ikke være halvhjertet i troen.

De udgik fra os, men de var ikke af vore. For havde de været af vore, ville de være blevet hos os. Men det skete, for at det skulle blive klart, at ikke alle er af vore. Men I er alle salvede af den Hellige og kender sandheden. Jeg skriver ikke til jer, fordi I ikke kender sandheden, men fordi I kender den og ved, at ingen løgn kommer fra sandheden. Og hvem er løgneren, om ikke den, der fornægter, at Jesus er Kristus? Han er Antikrist, han som fornægter Faderen og Sønnen. Enhver, som fornægter Sønnen, har heller ikke Faderen. Den, der bekender Sønnen, har også Faderen. Lad det, som I har hørt fra begyndelsen, blive i jer. For hvis det, I har hørt fra begyndelsen, bliver i jer, vil I også blive i Sønnen og i Faderen. Og dette er det løfte, han har givet os: det evige liv.

— *Johannes' første brev 2:19-25*

Jeg forstod i mit indre, at jeg måtte lægge mit eget ned til fordel for Gud, og at dette var en del af en nødvendig proces, jeg måtte igennem, hvis jeg skulle arbejde for Far i Himlen. Jeg havde før dette været en satans evangelist, som talte imod Gud og hans værk uden selv at forstå det, men Gud havde i sin nåde kaldet mig til at blive en evangelist for Ham (Efenserne 2:8-9). Og hvem er jeg? Jeg er i grunden ingen. Jo, jeg har en fin uddannelse, men jeg har mine svagheder, og det ydre er virkelig intet værd, hvis vi ikke lytter til Gud og hans kald for den enkelte. Jeg har ofte tænkt over, hvorfor Gud bruger mig, men forstår, at alt er af nåde:

Mine kære... arbejd på jeres egen frelse med respekt og ærefrygt.

— *Filippenserne 2:12*

Jeg husker, at en kær bror i troen, *Bror Thomas*, så på mig, mens han rørte i gløderne, for at bøgerne skulle brænde op. Han sagde, at jeg ville komme til at opleve store ting med Gud i tiden, der lå foran. Dengang vidste jeg ikke, at han talte profetisk, men i eftertiden ser jeg, at *Bror Thomas* ved flere lejligheder har udvist en profetisk gave. Dette er en nådegave, han må være bevidst om og fortsætte med at bruge.

En af de to ældste, *Magnar Askeland*, var altid glad for det, jeg gjorde for Gud, og de valg jeg traf. På denne tid skete det også, at mandsgruppen, vi havde hjemme hos en af brødrene, sammen med *Bror Thomas*, *Bror Trond* og flere andre, gik i opløsning på grund af indre stridigheder og personlig umodenhed. Jeg har en mistanke om, at velsignelserne blev for stærke, og at vi som gruppe ikke tacklede det, da der opstod personlige manifestationer af urene ånder. Og dette var hos en person, som anså sig selv for at være en af lederne i gruppen. Kort opsummeret kan jeg sige det sådan: En af De Hellige i gruppen havde en sygdomsånd i sig, noget vi alle var vidner til i mandsgruppen, og dette blev også bekræftet af en af pastorerne i Kristent Fællesskab. Men jeg har også selv lavet rod i det til tider, og vi må alle gå i os selv indimellem og tilgive både de andre og os selv. Der var flere, der bevidnede det, der skete, når vi bad for en af De Hellige, og det kom til et punkt, hvor vi en dag havde bedt stærkt for ham, og han følte trang til at kaste op, men holdt sig tilbage. Jeg kan ikke sige det med sikkerhed, men jeg mener, at angrebene efter dette begyndte at vende, uden at gruppen var vågen nok til at se det. Personen sagde, at det var, som om knive blev stukket ind i ham, når vi bad, og samme dag som mødet fandt sted, om fredagen, fortalte han, at han ofte mærkede en uro og modstand indeni sig før mandsmødet. Dette var hans egne ord, ikke mine. Ikke alle forstod de udfordringer, vi her gik igennem, og det hele toppede en dag, hvor gruppen tog et forkert standpunkt i ånden, og alt i praksis faldt sammen på grund af falske anklager, der blev fremsat. Gang på gang havde nogen taget styringen, uden at det var ved Helligåndens ledelse. Den samme person havde ovenikøbet fået besøg af en engel, når jeg bad for ham, som havde bekræftet mine ord over ham og givet ham smertelindring. Jeg ved ikke, om dette blev delt med

gruppen, men alligevel. Den Hellige var selv chokeret over, at dette var sket, da han ringede til mig om aftenen. På trods af alt det gode, der var sket, manifesterede han og kunne ikke styre sig. Jeg ved nu af erfaring, at et menneske både kan have en uren ånd og være født på ny, selvom dette lyder modsigende. Jeg fik også bekræftet af en af de ældste i menigheden, ham som *altid var glad på mine vegne*, at der havde været modstand mod mig og mit virke, men at han selv aldrig havde haft noget imod mig. Det tog næsten ti år, før en af De Hellige bekendte, at han havde sagt og gjort meget ondt på den tid. Jeg har en stærk mistanke om, at mange nådegaver bliver ødelagt, fordi man taler og handler i umodenhed og eller af urenhed. Jeg er dog ikke uskyldig i dette og må lære at bære mit ansvar. *Bror Øivind* sagde en dag til mig, at det er vigtigt at bygge karakter, hvilket var gode og rigtige ord. Til dig, der læser dette: Vær aktiv med at lytte, hurtigt til at tilgive og sen til at tale (Jakob 1:19). Vær vågen og sov ikke. Angreb vil komme, selv fra dine nærmeste. Træk på menigheden og gå sammen i bøn for at standse de ødelæggelser, som nogen sår ind i den. Få det ud i det åbne. Gud advarer og siger, at vi må bevare hjertet frem for alt, hvad vi vogter. Det er tydeligt, at menighederne også har et hjerte, de må lære at bevare frem for alt for at kunne tage vare på deres flok:

Min søn, lyt når jeg taler, vend øret til mine ord! Slip dem aldrig af syne, bevar dem dybt i dit hjerte! De er liv for den, der finder dem, og giver hele kroppen sundhed. *Bevar dit hjerte frem for alt, hvad du vogter, for livet udgår fra det.* Lad aldrig munden tale falske ord, hold læberne borte fra svig! Hav øjnene rettet fremover, fæst blikket på det, der ligger foran! Gør stien jævn, hvor foden skal gå, da bliver alle dine veje trygge. Vig ikke af til højre eller venstre, hold foden borte fra det onde!

— *Salomos Ordsprog 4:20-27*

Parallelt med dette i perioden 2008 til 2012 købte jeg mange digitale bøger skrevet af pastorer, evangelister og andre kristne gennem boghandlen Amazon.com. Jeg så også mange vidnesbyrd på Youtube.com og funderede meget over det, jeg så her. Jeg gik ind i dele af bøgerne efter behov og krydstjekkede det mod Bibelen. Jeg ønskede at se, om De Helliges erfaringer også stemte overens med skriften. Jeg vil beskrive det som om, jeg gravede efter guld. Jeg gravede og testede det, jeg fandt, for at se om det var godt:

Skriv til englen for menigheden i Laodikea: Dette siger han, som er Amen, det trofaste og sandfærdige vidne, ophavet til alt, hvad Gud har skabt: Jeg kender dine gerninger – du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm! Men fordi du er lunken, hverken varm eller kold, vil jeg udspy dig af min mund. Du siger: «Jeg er rig, jeg har overflod og mangler intet.» Men du ved ikke, at netop du er elendig og ynkelig, fattig, blind og nøgen. Derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, der er rensset i ild, så du kan blive rig,

og hvide klæder at klæde dig i, så din nøgenhed og skam ikke ses, og salve til at smøre på dine øjne, så du kan se. Alle dem, jeg elsker, revser og tugter jeg. Tag dig nu sammen og omvend dig! Se, jeg står ved døren og banker. Hvis nogen hører min røst og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde måltid, jeg med ham og han med mig. Den, der sejrer, vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom jeg selv har sejret og sat mig med min fader på hans trone.

—Johannes' Åbenbaring 3

Læg mærke til Jesu ord, når han siger *Den, der sejrer*, vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone.

Vi er midt i *barndomsårene* 2008-2012, og alt hvad jeg læste og testede af skriften, kunne jeg ikke finde svagheder i, uanset hvor dybt jeg gik, selvom jeg ofte undrede mig og ikke nødvendigvis forstod det, jeg læste. Nogle gange viste Helligånden mig ting direkte, og andre gange fik jeg ikke svar før flere år efter. Helligånden giver os alle en del her og en del dér, nogle drømmer, andre ser syner, men vi er kaldet til at være én menighed. Det, der fandt sted indeni mig, var åbenbaringen om, hvor fantastisk en gave vi har fået i Gud. Det, som også sker på denne tid, er, at jeg også læser og ser mange vidnesbyrd om mennesker, der har været i helvede, og dette skræmte livet af mig. Jo mere jeg kobkede De Helliges vidnesbyrd og Bibelen sammen med mine egne oplevelser af tegn og undere, forstod jeg efterhånden, at *der virkelig er en himmel og et helvede*. Jesus selv advarede om dette gang på gang: om den evige ild, der er beredt Djævelen og hans engle (Matthæus 25:41), om ovnen med ild, hvor der skal være gråd og tænderskæren (Matthæus 13:42), om helvede, hvor deres maddike ikke dør, og ilden ikke slukkes (Markus 9:48), og om den rige mand, der pintes i flammerne (Lukas 16:24). Der er mange skriftsteder, der henviser til dette. De mennesker, der har oplevet at blive vist eller have været i helvede, kan beskrive det som **stærkt oprivende**. Det er hævet over enhver tvivl, at helvede eksisterer og er absolut helt ulig Himlen på alle måder, men diametralt modsat det gode. Når mennesket hævder, at Gud er ond, fordi han sender dem i helvede, så forstår de ikke, at de selv er hårde som sten og ikke ønsker at vende om fra deres ondskab. Frygt Ham, der kan ødelægge både sjæl og legeme i helvede (Matthæus 10:28). Hvilket andet sted kan de så tage hen end dér, hvor de selv vælger at være? Dette er den rå og brutale sandhed bag dem, der elsker deres eget liv til døde. Vi lever ikke alene og adskilt, men er kaldet til at dele vores eget med dem omkring os, der har behov.

Parallelt med dette begyndte jeg at få ord fra Helligånden på bussen og andre steder, ord til mennesker og til opbyggelse og hjælp til at fortælle om Gud, direkte ord til specifikke situationer. Jeg husker en gang, jeg sad i bussen, da jeg hørte tre eller fire ord specifikt til manden ved siden af mig. Jeg vendte mig mod ham og fortalte ham det, og han blev chokeret. Forhåbentlig forblev de hos ham som et vidnesbyrd om Gud. Jeg for-

nemmede også i min ånd, når andre mennesker havde fysiske problemer, og jeg spurgte, om jeg kunne bede for dem. Det skete, når de sad helt stille på bussen, og der ingen indikation var i det synlige på, at de faktisk havde et problem. Dette er en nådegave, som det virker til, at søskende ofte er holdt op med at jage efter, selvom Paulus beder os om at gøre netop dette:

Stræb efter kærligheden, søg med iver åndegaverne, især det at tale profetisk. For den, der taler i tunger, taler ikke til mennesker, men til Gud; ingen forstår ham jo, han taler om hemmeligheder ved Ånden.

— Første Korintherbrev 14:1-3

Det var i grunden en udfordrende tid, men også flot og speciel. Og jeg må erkende i eftertiden, at dette havde udgangspunkt i min tørst efter at få sandheden at vide. Jeg bankede på, og døren åbnede sig, jeg søgte og fandt (Matthæus 7:7). Vigtigst af alt, jeg var født på ny, da jeg valgte at tage imod Jesus som Herre og Mester, selvom jeg var uværdig:

Der var et menneske, en farisæer, som hed Nikodemus, en af jødernes råds herrer. Han kom til Jesus om natten og sagde til ham: «Rabbi, vi ved, du er en lærer, der er kommet fra Gud; for ingen kan gøre de tegn, du gør, uden at Gud er med ham.»

— Johannes kapittel 3

Jesus svarede ham: «Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige.»

Nikodemus sagde til ham: «Hvordan kan et menneske fødes, når det er gammelt? Det kan da ikke for anden gang komme ind i sin mors liv og fødes?»

Jesus svarede: «Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige. Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af ånden, er ånd. Undre dig ikke over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny. Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Sådan er det med enhver, som er født af ånden.»

Nikodemus spurgte ham: «Hvordan kan det gå til?»

Jesus svarede: «Du er lærer i Israel og ved ikke det? Sandelig, sandelig siger jeg dig: Vi taler om det, vi ved, og vi vidner om det, vi har set, men I tager ikke imod vores vidnesbyrd. Hvis I ikke tror, når jeg taler til jer om det jordiske, hvordan skal I så tro, når jeg taler til jer om det himmelske? Ingen er steget op til himlen undtagen han, der steg ned fra himlen, Menneskesønnen. Og ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan

skal Menneskesønnen ophøjes, for at enhver, som tror på ham, skal have evigt liv. For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. For Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham. Den, der tror på ham, dømmes ikke; den, der ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet på Guds enbårne søns navn. Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elskede mørket frem for lyset, fordi deres gerninger var onde. For enhver, som gør det onde, hader lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gerninger ikke skal afsløres. Men den, der gør sandheden, kommer til lyset, for at det skal blive åbenbart, at hans gerninger er gjort i Gud.»

Min ånd voksede i tiden efter, og det var lidt ligesom langsomt at gå fra at drikke mælk til at spise kød, som Paulus taler om (1. Korintherbrev 3:2). Jeg begyndte at dele med mennesker på bussen i perioden 2011-2013 og hvor end jeg gik. Jeg mødte også en kendt evangelist, der gik i kødet og gjorde uret mod mig omkring midten af 2013, muligvis fordi jeg var så aktiv med evangeliet og bad for mennesker og så mange helbredelser. Jeg holder meget af denne evangelist, bare så det er sagt. Jeg var lige kommet tilbage fra en missionsrejse til Hamar, hvor vi bevidnede mirakler, når vi bad for folk, og det virkede som om, dette vakte en slags misundelse. Uanset hvad, så var jeg knust efter at være blevet forkastet i dette af en, som jeg anså for at være et forbillede for mit eget virke. Jeg nævner alt dette, så I kan få et lille indblik i min gang med Gud, men også det, der ofte sker, når man faktisk går med Gud – udfordringer på mange måder.

Jeg arbejdede på denne tid for Norsk Organisasjon for Kvalitetssikring av Laboratorier utenfor Sykehus (NOKLUS) på Haraldsplass Diakonale Sykehus, og på arbeidsplassen var jeg også et vidne til, at Guds kraft virkede mod ateister og ikke-troende. Jeg husker et tilfælde, hvor jeg bad for en kantinemedarbejder, hvor hun havde problemer med at holde sig på benene, da det skete. Det var, som om hun blev udsat for et voldsomt elektrisk chok på en måde, og det var specielt at observere. Jeg havde også været med Noklus til Island på deres 20-års jubilæumsrejse og havde i Gardermoen lagt hænderne på det islandske fodboldlandshold. Jeg sad med to af mine kolleger og ønskede at vise dem et mirakel, da jeg spurgte kvindelandsholdet, om de havde problemer med fødderne eller lignende. Og selvfølgelig havde de det. Og jeg fik lov at lægge hænderne på dem, hvorefter de begyndte at flippe lidt ud i deres reaktion. Det var sjovt, men jeg blev senere indkaldt på kontoret til min overordnede ret kort tid efter, da vi kom tilbage til Bergen. Der var blevet rettet falske anklager mod mig—jeg blev kaldt en kvindebedårer og fik at vide, at jeg havde sagt ting, som jeg absolut aldrig har sagt. Personen, der indberettede dette, må have været forstyrret for at sige sådan noget til min overordnede. De var fuldt ud kompetente, og gennemsnittet af dem havde en høj uddannelse, men når det kom til troen på Gud, var nogle af dem skeptiske. Andre igen var herlige mennesker, som kunne tåle, at jeg delte og var åben om min tro.

Da en bror i troen, en evangelist, kritiserede mig for at dele med alle, jeg mødte, og for alle de mirakler, jeg bevidnede, blev jeg meget såret. Næste dag, da jeg gik på arbejde, kunne jeg næsten ikke fungere normalt og var meget nedtrykt. Jeg sagde til Gud, at hvis dette ikke var ment for mig, måtte Han løfte det væk. Da jeg senere gik på toilettet, stadig på arbejde, og priste Gud, mærkede jeg pludselig, som om olie løb ned over min krop, og bagefter var jeg sat helt fri. Det formelig boblede af glæde indeni. Det var ubeskriveligt. Det skal siges, at denne bror kom til mig igen blot nogle dage efter, men han ydmygede sig ikke, som han burde, men jeg forstod, at han fortrød sine ord. Han omvendte sig dog ikke fuldt og helt fra dem, og jeg har heller ikke hørt fra ham eller set ham siden den dag. Har jeg tilgivet ham for dette? Ja, det har jeg (Kolossenserne 3:13). Vi begår alle fejl og går i kødet fra tid til anden. Må Gud se i nåde til os alle.

Alt i alt rensede Gud mig for mine synder i det, der var mine «*barndomsår i ånden*» (1. Johannesbrev 1:9), og det endte med, at jeg til sidst ikke kunne andet end at bøje mig for Gud og erkende, at Hans ord var gode og rigtige. Jeg kunne ikke længere afvise Far med mit sind, da jeg nu forstod med hele mig, at Han var virkelig, hævet over alt og alle.

De kritiske år som født på ny i ånden var for mig perioden 2008 til 2012, og de personer, som kunne bevidne lidt af denne usædvanlige transformation, der fandt sted, var mine nærmeste kolleger på NOKLUS på Haraldsplass Diakonale Sykehus inklusiv brødre og søstre i menigheden, jeg kom i, Kristent Fellesskap Nordhordland. På NOKLUS var der ingen åbent bekendende kristne. I starten af min ansættelse talte jeg åbent med flere af mine arbejdskolleger om et åndeligt tankegods, som på ingen måde anerkendte den sande Jesus som Guds søn. Det, der dog skete under min ansættelse hos dem, var, at jeg gik fra døden til livet, og at Gud tog mig ind i en proces, hvor Han begyndte at aflære det, jeg tidligere havde lært. Og i perioden 2011-2013 begyndte jeg at dele mere og mere om det, Jesus gjorde med mig, så det blev en mærkelig blanding for nogle af dem, jeg arbejdede med. Men sådan er livet ofte i overgangsfaser. På NOKLUS oplevede jeg også, at en af mine kolleger blev fuldstændig helbredt i ryggen. Hun havde haft store problemer med både at ligge og stå, og en dag på arbejdet, hvor hun var forbi i denne sygdomsperiode, bankede jeg på hendes dør og spurgte, om jeg måtte bede for hende. Sommeren efter var alle problemerne i hendes ryg helt væk, noget hun også selv var overrasket over. Ændringen var radikal og en del af min opvågning til, hvem vi i sandhed er skabt til at være, når vi bliver født på ny (Markus 16:17-18). Jeg husker, at bønnen var enkel, men den var ved håndspålæggelse, og jeg spurgte Gud, om han kunne gøre hende rask, slet og ret. Hun lyttede altid opmærksomt, når jeg delte af det, jeg havde, og var altid så fin at have med at gøre.

Jeg oplevede også en person i kantinen, som var ved at falde omkuld, da jeg lagde hænderne på hende, og det så ud, som om hun fik en kort *blackout*, hvis man kan sige det sådan. Jeg har set det samme hos andre mennesker, jeg har bedt for, og det var også sådan med min kommende kone de første gange, jeg bad for hende. Jeg ved, at vi er i

Jesus, og Jesus er i Gud, hvilket betyder, at vi har Gud i os (Johannes 14:20). Guds kraft vasker os rene for synd, helbreder og sætter fri (1. Johannesbrev 1:7, Jakob 5:14-15), og det er det, der sker, når vi lægger hænderne på mennesker. Det skete med hende, som Gud gjorde med mig; han begyndte at rydde op i hende og klargøre hende til et arbejde for Ham.

I denne periode, hvor jeg begyndte at forstå vigtigheden af Gud i mit liv, stod også min stedfar. Han er ateist og havde givet lidt eller ingen økonomisk hjælp i de foregående år. Det være sig under studier og også i tiden derefter, men han gav børnene lidt opmærksomhed omkring deres fødselsdage. Jeg forstår, at jeg og min bror i grunden var en byrde for ham. Tingene så måske fine ud på ydersiden, men han forkastede min søgen efter Gud, og det gjorde ikke sagen bedre, da jeg tog imod Jesus. Han sagde tydeligt fra, at jeg ikke skulle tale om Gud til ham. Jeg fik også klar besked fra min stedfars bror om, at han ikke længere var min onkel, hvis jeg delte min tro med ham.

Kapitel 22

Guds trone (2012)

Vi var kommet til maj 2012, og jeg havde nu set og oplevet så meget af Guds nærvær, at jeg ikke længere kunne fornægte Ham. Frem til dette tidspunkt havde jeg set på porno i flere år. Dette var noget, Gud lagde som en tung byrde på mit hjerte, og Han hjalp mig med at bryde med det det år (Hebræerne 12:1).

Jeg husker, at jeg faldt på knæ i kælderens foran Faderen og lagde al modstand mod at arbejde for Hans rige væk (Romerne 12:1). Jeg sagde til Far, at jeg var villig til at tage derhen, hvor Han havde brug for mig. Der og da gav Gud mig et syn; jeg så et nabohus nogle hundrede meter væk, der hvor *Eldbjørg Fosse* boede i sin tid. På gårdspladsen ovenfor boede hendes svigerinde. Lidt vidste jeg dengang, at Gud sendte mig til to troende kvinder på over 70 år, og hvor vigtige de skulle blive for mig i mit videre arbejde. Ved at følge Guds ledelse oplevede jeg, at Eldbjørg blev helbredt i knæhasen og under foden, og senere rettede hendes ryg sig mere op, hvilket hun var meget glad for (Esajas 61:1). Hun blev en nær ven i troen og en vigtig opmuntrer for min tjeneste for Gud. Svigerindens mand havde Alzheimers på dette tidspunkt. Efter at jeg havde været på besøg og bedt for ham, spurgte han kort tid efter om at få lov til at være med til andagt – noget han aldrig havde gjort før, selv ikke mens han var rask. Og dette var, hvad jeg sagde til hans kone, før jeg besøgte ham: «Jeg forventer, at Guds ånd taler til ham i hans indre, når jeg møder og beder for ham». De hellige er kaldet til at vandre med håb, selv når vi sår med tårer, men den endelige høst er en glædens dag (Salme 126:5-6).

Hver gang jeg kom på besøg hos Eldbjørg, så hun granskende på mig og spurgte, hvad jeg havde gjort for Gud, og hvad jeg havde oplevet. Hun både frydede og undrede sig, når jeg fortalte hende om mine oplevelser, og hvad Gud gjorde. Desværre blev hun skadet i hovedet efter et fald for nogle år siden og har lidt af hukommelsessvikt, men nærheden til Gud har hun stadig med sig, og hun blev så glad, da jeg bad for hende over telefonen sidst.

Gud er virkelig god, selvom vi lever i en faldet verden af lidelser, ulig det himmelske. Men dog, vi må lægge vores uvilje mod Guds arbejde og Hans evangelium på jorden væk, da vi har brug for arbejdere, så lad os bede om, at Gud sender flere arbejdere (Mattæus 9:37-38), og at Hans folk støtter dem, så de har nok til at klare sig. Og skal vi være ærlige, så er det ikke kun dem, der er fattige, som har brug for hjælp. Det er også den, der har råd til at hjælpe, som må lære at give ind i dette arbejde og ikke holde igen (Lukas 6:38,

Malakias 3:10). Her skiller mange troende nordmænd sig desværre ud ved, at de giver meget mindre af deres eget end deres søskende i USA efter min personlige erfaring.

Kun få dage efter at jeg lagde min modstand mod Guds arbejde væk i maj 2012, møder jeg den kristne kvindegruppe «*Kvinneforum Nordhordland*» og deres husfællesskab. Et af medlemmerne, som var i husfællesskabet, var *Laila Nygård*, som også kom i Kristent Fellesskab Nordhordland, og hun kendte mig derfra. De sad og drak kaffe, strikkede, bad sammen og søgte Gud, da jeg kom ind til dem. Jeg troede, jeg var der for at hjælpe dem med at lave en hjemmeside, men kort fortalt spurgte de, om de også måtte bede for mig. Det, de bagefter sagde, var klar profetisk tale fra Gud, som lyste vejen op fremover for de næste år (1 Korintherbrev 14:3). Dette forstod jeg ikke der og da, men jeg mærkede, at Guds ånd lå meget tungt over mig, da jeg gik ud fra mødet. I ånden var jeg grebet af en slags ærefrygt, og et dybt alvor prægede mig. Jeg forstod, at Gud ville sende mig ud i sin tjeneste, men jeg kunne for mit bare liv ikke begribe, hvordan økonomien skulle hænge sammen. Og jeg tænkte, at nu er jeg færdig som systemudvikler, men alt dette var barnagtige tanker, når jeg ser tilbage. Dette var den 07.05.2012, og når jeg ser på den seddel, de skrev, så kan ordene fra Gud opsummeres således:

- Du får en salvelse fra Herren til at udføre opgaverne og nå ud i denne tid.
- Gud giver dig et værktøj, og jeg ville måske komme til at gøre noget, ingen andre havde gjort før mig. Den ene så træer i Afrika, hvor grenene var flettet sammen.
- At jeg skulle fryde mig over det arbejde, Gud satte mig til.
- Brug tid med Herren, og Hans ord ville blive som muskler i min hånd.
- Du skal gå i forudlagte gerninger, og døre ville åbne sig for dig. Hans ord skal være som et lys for min sti: Salme 119:105.
- Når ting blev vanskelige, vil Han gå med mig.
- Fordi du er lydige, vil du opleve en stor glæde fremover!

Det ville føre for vidt at skrive alt ned, som jeg har oplevet, men jeg ønsker efter bedste evne at dele noget af det, Gud har ledet mig igennem de sidste år – og da især enkelte nøglehændelser.

Kapitel 23

Velsignelse og svigt (2012)

Noget helt særligt skete i 2012; jeg fik muligheden for at dele evangeliet med syv-otte unge på et af internatværelserne på Nordhordland Kristne Folkehøgskole. De blev overvældede af miraklerne og helbredelserne, som skete, mens jeg talte og bad (Lukas 10:19). De blev også vidne til en ung dreng, som fortalte mig, at han mærkede en uro i hjertet, når aftenen kom. Det føltes ikke naturligt, at dette var et rent fysisk problem, så jeg sagde til ham: «Mærk dette!» Og så pegede jeg på ham og kastede problemet ud af ham, og han sagde, at han mærkede det *fare ud af ham*. Jeg husker, at en af dem sad i sengen på det lille værelse og prøvede at tage realiteten af det, der skete, ind over sig. Hun blev rent ud sagt målløs.

Jeg fortalte dem, at jeg havde Jesus og var født på ny (Johannes 3:3), og at hvis de ønskede dette, så kunne vi døbe dem i bassinet. Men jeg sagde også til dem det samme, som evangelisten sagde til mig: Hvis I vil tage imod Jesus, så gentag efter mig, og det gjorde de, hvorpå de kunne mærke en tyngde fylde rummet, som var til at tage og føle på. Det var helt fantastisk, som det altid er, når folk tager imod Jesus som deres frelser og Herre (Romerne 10:9-10). Men dåben skete aldrig, da nattevagten kom og sagde, at jeg ikke kunne være på skoleområdet og dele evangeliet med de unge. De smed mig faktisk ud af området, og dette oplevedes rent ud sagt som et svigt mod de unge. Årsagen, blev der sagt, var, at skolen havde indgået en aftale om, at de ikke skulle evangelisere over for de unge, som kom på sommerskolen, for at få de økonomiske tilskud (Mattæus 6:24). Skolens ansvarlige vagt den dag tilsidesatte Jesus, men Gud havde endda brugt dette til det gode, da de unge blev førstehandsvidner til tegn og undere af en bekendede troende. Havet uden for den norske kyst giver os sandelig sort guld i form af olie, men jeg ser i dag et mere fattigt folk end da olieeventyret startede for halvtreds år siden (Mattæus 16:26).

Et af de mirakler, jeg så dette år, skete i IKEA. Min næstældste datter havde lige været på toilettet, og vi mødte to unge damer på området. Jeg viste en video af en person, jeg havde bedt for, og i videoen ser man tydeligt, at hendes fod vokser. Det er ikke udpræget, men vokser, det gør den. Dette er ikke hemmeligt, og flere troende har oplevet det, jeg taler om her. Uanset hvad ønsker den ene dame, at jeg skal bede for, at begge fodblade skal blive lige lange. Ikke selve foden, men fodbladene. Og jeg lægger hænderne på hendes fødder og taler til dem i Jesu navn, hvorpå begge efter et par omgange med bøn er lige lange. Det er fantastisk sjovt både at opleve dette personligt, men også at se reaktionerne hos dem, man beder for. Tegn og undere skal følge dem, der tror, står der skrevet i Bibelen (Markus 16:17), så dette må vi også kunne forvente. Det, hun så beder mig om

at gøre efter dette, var lidt usædvanligt for mig, men måske ikke helt overraskende med tanke på, at hun lige har oplevet det, der sandsynligvis var hendes første mirakel. Hun beder mig om at bede for, at begge fodblade skal blive kortere. Jeg protesterede lidt, da man normalt ikke beder om denne type helbredelse, for at sige det sådan. Men efter en indre monolog med Gud beslutter jeg mig for, at dette beror på hendes tro, så jeg siger ja. Men før jeg starter, beder jeg hendes veninde om at lægge sine hænder oven på fodbladene, hvorpå jeg så lægger mine hænder over hendes igen, før jeg begynder at bede for dem. Og det, der så sker, er, at vi begge mærker, at hendes fodblade begynder at trække sig sammen og blive kortere. Jeg lagde videoen ud på [Youtube.com](https://www.youtube.com) i sin tid til dem, der ønsker at se den. Da vi var færdige, var begge fodblade krympet to centimeter, hvilket hun også selv bekræftede. Dette mirakel var en af de ting, der skete i 2012, og som jeg husker tydeligt. Det er altid specielt at bevidne Guds kraft på denne måde (Hebræerne 2:4), noget jeg i grunden ikke har delt så meget om i dette memoir.

Kapitel 24

Skaden fra 1980 (2012)

I 2012 var jeg med i en kristen mandsgruppe, hvor vi bad og søgte Gud sammen hver uge. På et af møderne fortalte to af mine brødre, *Bror Thomas* og *Bror Trond*, at de hver især havde fået et billede fra Gud til mig:

Den ene ser mig med skoletaske, og den anden ser, at jeg har etageseng, dvs. dobbeltseng i højden. Og nu siger de, at jeg har et «*hul*» eller lignende indeni mig fra denne tid, som skal lukkes. De havde ret; det var perioden efter mine forældres skilsmisse. Der skete mange psykiske skader i de år. Min far drak, og på et tidspunkt efterlod han mig i bilen og gik ind på en bar. Sådanne ting sætter spor i et barn, og det skabte skader indeni mig, som jeg bar rundt på i mange år. Jeg kunne bekræfte, at dette også var den eneste periode, vi havde etageseng, og at min bror og jeg delte værelse. Den ene sagde også, at jeg lå nederst i etagesengen, hvilket passede. Min lillebror lå øverst. De sagde så, at de skulle lukke hullet indeni mig (Apostlenes Gerninger 8:17), og da de lagde hænderne på mig, blev jeg straks opmærksom på en brummen som fra en varmepumpe. Jeg tænkte ved mig selv: Har nogen fået sig en varmepumpe?! Det var noget mærkeligt noget. Men da de tog hænderne væk, forsvandt lyden. Og det følte, som om jeg havde fået en ny fred indeni mig (Markus 16:18).

— *To hellige beder for mig i 2012*

Jeg er taknemmelig for, at Gud ser vores smerte (Salme 56:9). Uden fællesskabet med de hellige, læsningen af Guds ord og lovprisningen i Hans nærhed, kan vi heller ikke gå fra at drikke mælk til at tage fast føde til os (Hebræerne 5:12-14). Paulus understreger betydningen af at vokse i Kristus og modnes i Gud, så vi ikke så let vakler, når udfordringerne kommer. Vi husker lignelsen om sædemanden (Matthæus 13:18-23), hvor nogle straks tager imod Guds ord med glæde, men mangler rødder, der kan bære dem gennem prøvelsens tid.

Kapitel 25

Reinhard Bonnke (2012)

I slutningen af 2012 oplevede jeg, at Helligånden sagde, at jeg skulle på evangeliserings-skole i Florida – af alle steder. Min kone ville ikke have, at vi skulle betale for dette af egen lomme. Det var da, jeg spurgte Eldbjørg og svigerinden, om de havde mulighed og lyst til at hjælpe med turen til *Christ For All Nations* i Florida.

CFAN blev ledet af Reinhard Bonnke på den tid, en kendt tysk evangelist, som har ledet store evangeliseringsmøder i Afrika, hvor der er registreret tital af millioner af mennesker, som tog imod Jesus (Romerne 10:9-10). Da Gud viste mig synet af naboen tidligere dette år, vidste Han tydeligvis, at de ville hjælpe, så jeg kunne tage til Florida, og at min kone ville protestere mod dette. Aldrig havde jeg været i USA tidligere, og jeg havde heller ingen åbenbar interesse i det, tænkte jeg, men at sige nej til Gud var ikke noget, jeg kunne stå inde for. Gerd drømte, at Jesus kom og sagde til hende, at gaven var til Ham, hvilket glædede mig stort og gav mig fred med, at jeg havde spurgt dem. Lidt vidste jeg på det tidspunkt, at Gud havde lagt en plan for mit arbejde for ham (Jeremias 29:11), og at det hele begyndte dette år, lige efter at jeg lagde min sidste modstand mod Far og Hans arbejde for mig væk.

Far i Himlen må have vidst, at jeg ville sige ja til Jesus i 2008 og lægge min modstand mod Ham i 2012. Når jeg ser det, Gud har ledt mig i og talt profetisk om både fortid og fremtid, så forstår jeg, at vi har en helt fantastisk og samtidig tålmodig skaber. Jeg havde en mistanke om typen af arbejde, Gud ville sætte mig til, men i dag ved jeg, at jeg er en evangelist. Min tjeneste er at være med til at opbygge Kristi legeme og dele evangeliet (Lukas 4:18).

Og det var ham, der gav nogle til at være apostle, nogle til profeter, nogle til evangelister og nogle til hyrder og lærere, for at udruste de hellige til tjeneste, så Kristi legeme opbygges, indtil vi alle når frem til enheden i troen på Guds Søn og i erkendelsen af ham og bliver det modne menneske, som er fuldvokset og har hele Kristi fylde. Så skal vi ikke længere være umyndige småbørn, ikke lade os kaste hid og did og drive omkring ved hvert eneste vindpust af ny lære, så vi bliver et bytte for menneskers falske spil og listige, forførende kneb. Men vi skal være tro mod sandheden i kærlighed og i ét og alt vokse op til ham, som er hovedet, Kristus. Ud fra ham bliver hele legemet sammenføjet og holdt sammen af hvert bånd og led, alt efter den opgave hver enkelt har fået tilmålt, så legemet vokser og opbygges i kærlighed.

— Paulus' brev til Efeserne 4:11-16

Det var desværre et faktum, at min kone kæmpede imod mit arbejde for Gud, og dette gjorde det meget vanskeligt at tjene til tider. Da jeg fik den økonomiske støtte fra vores søstre på over 70 år, kritiserede hun mig stærkt for at have spurgt dem, selvom hun nægtede at bruge vores egne penge til dette.

Det er en ukultur i Norge i dag, at en del kvinder ser sig selv som lederen af familien. At bekende sin tro på Jesus Kristus, men i gerning arbejde imod, er at undergrave sig selv. Når en kristen bruger diverse ateistiske bøger til at retfærdiggøre sin opdragelse af børnene imod mandens ønske, så afviser man ikke kun Guds visdom, men også sin elskede. Dette er at forse sig mod ægteskabspagten. Vi ser også denne understrømning i samfundet i dag gennem *Kvindebevægelsen*. Det ironiske er, at den selv er blevet som en dominant mand i familie-ægteskabet. Begge yderligheder er forkerte. Vi er kaldet til at elske og ære vores kone, men søge Guds rige først:

Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift. Så gør jer ingen bekymringer for morgendagen; morgendagen skal bekymre sig for sig selv. Hver dag har nok i sin egen plage.

— *Matthæus 6:33-34*

En anden tendens i dagens velfærdssamfund er, at nogle kvinder også læser alle slags bøger om børneopdragelse og lignende og overkører manden med, hvordan han bør være og opføre sig. Man bliver aldrig tilfreds og vil have manden med på *selvudviklingskursus* og lignende, når problemet er, at man ikke søger Gud først. Dette er et gennemgående træk ved en del norske kvinder og er ikke i overensstemmelse med det, Gud har givet os. Et ægteskab er en pagt om at prøve at elske hinanden, selv når man er forskellig. Ikke prøve at få den anden til at blive mest muligt lig en selv.

Når undervisningen på Evangeliseringsskolen var færdig om eftermiddagen, gik vi gerne ud på gaden og bad for folk, helt uformelt og uden åbenlys organisering, men typisk i små grupper på to til fire personer. Jeg husker specielt et tilfælde, hvor vi mødte en prostitueret. Hun havde været i fængsel og gik med en fodlænke samtidig med, at hun havde et kuglefragment i sin fod, som ikke var opereret ud. Det var lidt surrealistisk det hele, men vi delte med hende, og hun fortalte os, at hendes mand havde bedt meget om, at hun skulle møde Gud. Da vi bad for hende, sagde hun, at i det øjeblik jeg lagde hånden på hendes fod (Markus 16:18), oplevedes det, som om fragmentet gik ud af foden. Om det faktisk skete, ved jeg ikke, men jeg har oplevet meget glædeligt i USA, og jeg ser, at folk dér er meget mere åbne for forbøn og søgende mod Gud, end det er almindeligt i vesten ellers. Hvorfor det er sådan, ved jeg ikke. Undtagelsen er unge. De er sædvanligvis lette

at dele med og bede for også i Norge, og når man møder dem i grupper, vil helbredelser og vidnesbyrd på én af dem også bevidnes af dem alle.

Det var fantastisk at få mulighed for at være med på evangeliseringsskolen i Florida med Reinhard Bonnke. Det, jeg mindes, er, at Helligånden viste mig ting dér, som jeg er taknemmelig for mange år efter. Vi så fantastiske helbredelser finde sted og hørte vidnesbyrd, som både opbyggede os og inspirerede os. Kort fortalt var denne uge instrumental for mig på vejen videre med Gud.

Jeg var ikke klar over det, men Gud ville det næste år bruge flere af dem, der var på evangeliseringsskolen, til at bekræfte og hjælpe med at få sendt mig til Colorado Springs i 2013-2014. Gud havde en plan, og i eftertiden forstår jeg, hvorfor Han gjorde det på denne måde.

På denne tid ser jeg også konturerne af en kamp blandt nogle af De Hellige omkring mig, og der tales bag min ryg. Jeg er en udpræget evangelist og taler med personer overalt. Sandt at sige så kan jeg være ganske hyperaktiv og mærker, at der brænder en ild for Gud på indersiden nogle gange (Jeremias 20:9).

Jeg husker specielt en tur til Oslo Sentralstasjon, hvor jeg delte og bad for mennesker og bevidnede Guds kraft gå gennem flere. Men mærkeligt nok havde jeg dårlig samvittighed over dette, da jeg kom tilbage til Knarvik, lige indtil en bror i mandsgruppen sagde, at Gud viste ham et billede af mig på Oslo Sentralstasjon med engle omkring os. Det billede tog virkelig brodden af noget af den modgang, jeg desværre mødte blandt nogle af De Hellige på denne tid.

Hvis jeg går med Guds kraft og får kritik for det, jeg ser og bevidner, når jeg arbejder for Gud, så betyder det, at nogle ikke har formået at tage vare på deres hjerte og ikke anerkender, at vi har fået forskellige gaver fra Helligånden (1. Korintherbrev 12:4-7). Jeg må selv formå at glæde mig over, at andre brødre og søstre omkring mig har gaver, jeg ikke har. Helligånden giver, ikke vi. Men vi må ære Gud med det, vi får, ikke misbruge det til magt eller penge. Misundelse eller vrede mod hinanden i troen vil lægge sig som et fedtlag omkring vores hjerte og sløve både os og Guds menighed.

Apropos det at sove og ikke være vågen i ånden (1. Thessalonikerbrev 5:6). Det har til tider været en prøvelse at se, hvordan Guds folk spiser de velsignelser op, som var ment til at skulle gå til De Hellige, som er udvalgt til at arbejde for Gud.

Følg ikke den sti, de ugudelige går, slå ikke ind på de ondes vej! Sky den og gå ikke på den, vend dig fra den og gå udenom! De uretfærdige får ikke sovet, hvis de ikke har gjort noget ondt. Har de ikke fået nogen til at falde, mister de nattesøvnen. Uret er brødet, de spiser, vold er vinen, de drikker. De retfærdiges sti er som morgenlyset, der støt vokser, til dagen kommer. De

uretfærdiges vej er som den sorte nat, de ved ikke, hvad de kan snuble over. Bevar dit hjerte min søn, lyt når jeg taler, vend øret til mine ord! Slip dem aldrig af syne, bevar dem dybt i dit hjerte! De er liv for den, der finder dem, og giver hele kroppen helse. Bevar dit hjerte frem for alt du bevarer, for livet udgår fra det. Lad aldrig munden tale falske ord, hold læberne borte fra svig!

— *Ordsprogene 4:18-24*

Og dette er givet os af vores skaber, Jesus Kristus, Guds søn og Fars udsendte til os mennesker. Det står skrevet i evangeliet efter Johannes:

I begyndelsen var Ordet. Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begyndelsen hos Gud. Alt er blevet til ved ham, uden ham er intet blevet til. Det, der blev til i ham, var liv, og livet var menneskenes lys. Lyset skinner i mørket, og mørket har ikke overvundet det. Der trådte et menneske frem, udsendt af Gud. Hans navn var Johannes. Han kom for at vidne. Han skulle vidne om lyset, for at alle skulle komme til tro ved ham. Selv var han ikke lyset, men han skulle vidne om lyset. Det sande lys, som oplyser hvert menneske, kom nu til verden. Han var i verden, og verden er blevet til ved ham, men verden kendte ham ikke. Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham. Men alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn, dem, der tror på hans navn. De er ikke født af kød og blod, ikke af menneskers vilje og ikke af mands vilje, men af Gud. Og Ordet blev menneske og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har fra sin Far, fuld af nåde og sandhed.

— *Johannes 1:1-14*

Jesus er vores skaber, og når vi læser om Moses foran den brændende busk, så er det faktisk både en engel fra Gud og *Yahweh*, som viste sig for ham. Engel betyder udsendt af Gud, præcis det samme som Jesus var, udsendt. Jesus fortalte os, at når vi så Ham, så vi Gud. Vi ser, at i den hebraiske bibel er det *Yahweh*, som taler til Moses. Det er også *Yahweh*, som går med Adam og Eva i Edens Have.

Da viste Herrens engel sig for ham i en flammende ild, der slog op fra en tornebusk. Han så, og se! – busken stod i flammer, men den blev ikke fortæret af ilden. Og Moses sagde: ”Jeg vil gå hen og se dette mægtige syn. Hvorfor brænder tornebusken ikke op?” Men da Herren så, at han kom hen for at se, råbte Gud til ham fra tornebusken: ”Moses, Moses!” Han svarede: ”Her er jeg.”

— *Yahweh til Moses - Anden Mosebog 3:2-4*

Hvem er Yahweh? Det er Jesus. På samme måde som han skjulte sig for disciplene, der gik til Emmaus, så var det Jesus, der gik på jorden i Edens Have og ved flere lejligheder senere, ikke Gud Faderen, da vi ikke kan se Far med vores fysiske øjne og overleve (2. Mosebog 33:20). Vi ved, at Jesus talte i lignelser, og dette var for, at Hans egne skulle høre og forstå, ikke dem, ordet ikke var ment for:

Da kom disciplene til ham og spurgte: "Hvorfor taler du til dem i lignelser?" Han svarede: "Jer er det givet at kende himmerigets hemmeligheder, men dem er det ikke givet. For den, der har, skal få, og det i overflod. Men den, der ikke har, skal fratages selv det, han har. Derfor taler jeg til dem i lignelser, fordi de ser uden at se, de hører uden at høre eller forstå. På dem opfyldes dette profetord af Esajas: I skal høre og høre, men intet forstå, se og se, men intet fatte! For dette folks hjerte er blevet fedt, de hører tungt med ørerne, og øjnene har de lukket, så de ikke kan se med øjnene, ikke høre med ørerne, ikke forstå med hjertet og ikke vende om, så jeg må helbrede dem. Men sålige er jeres øjne, for de ser, og jeres ører, for de hører. Sandelig siger jeg jer: Mange profeter og retfærdige ønskede at se det, som I ser, men fik det ikke at se, og at høre det, som I hører, men fik det ikke at høre.

— *Matthæus 13:10-17*

Men hvad siger Jesus om sig selv i *Det Gamle Testamente* og i *profetbøgerne*? Efter sin egen opstandelse bekræfter Han, at hvis vi er åbne for skriften, så er vi ikke uforstandige og sene til at tro det, profeterne sagde i Det Gamle Testamente:

Samme dag var to disciple på vej til en landsby, som hedder Emmaus, tres stadier fra Jerusalem, og de talte om alt det, der var sket. Mens de nu talte sammen og drøftede dette, kom Jesus selv og slog følge med dem. Men deres øjne blev hindret i at se, så de ikke kendte ham igen. Han sagde da til dem: «Hvad er det, I går og taler så ivrigt om?» De standsede og så bedrøvede op, og den ene, han som hed Kleopas, svarede:

— *Lukas 24:12-32*

«Du må være den eneste tilrejsende i Jerusalem, der ikke ved, hvad der er hændt dér i disse dage.»

«Hvad da?» spurgte han.

«Det med Jesus fra Nazaret», svarede de.

«Han var en profet, mægtig i ord og gerning for Gud og hele folket. Men vores yppersteprester og rådsherrer udleverede ham og fik ham dømt til døden og korsfæstede ham.

Og vi, som havde håbet, at det var ham, der skulle befri Israel! Desuden: I dag er det allerede tredje dagen, siden dette skete. Og nu har også nogle kvinder iblandt os gjort os forvirrede. De gik ud til graven tidligt i morges, men de fandt ikke hans legeme. De kom tilbage og fortalte, at de havde set et syn af engle, som sagde, at han lever. Nogle af vore gik da til graven, og de fandt det sådan, som kvinderne havde sagt, men ham selv så de ikke.»

Da sagde han til dem: «Hvor er I uforstandige og sene til at tro på alt det, profeterne har sagt! Skulle Kristus ikke lide dette og så gå ind til sin herlighed?»

Og han begyndte at udlægge for dem, hvad der står om ham i alle skrifterne, helt fra Moses af og hos alle profeterne. De nærmede sig nu den landsby, de skulle til, og han lod, som om han ville drage videre.

Men de bad ham indtrængende: «Bliv hos os! Det er ved at blive aften, og dagen hælder.»

Da gik han med ind og blev hos dem. Og mens han sad til bords med dem, tog han brødet, bad takkebønnen, brød det og gav dem det.

Da blev deres øjne åbnet, så de kendte ham igen. Men han blev usynlig for dem.

De sagde til hinanden: «Brændte hjertet ikke i os, da han talte til os på vejen og åbnede skrifterne for os?» Og de brød op med det samme og vendte tilbage til Jerusalem.

Der fandt de alle de elleve og deres venner samlet, og disse sagde: «Herren er virkelig opstået og har vist sig for Simon.»

Så fortalte de to om det, der var hændt på vejen, og hvordan de havde kendt ham igen, da han brød brødet.

Mens de talte om dette, stod Jesus selv midt iblandt dem og sagde: «Fred være med jer!»

De blev forfærdede og bange, for de troede, de så en ånd. Men han sagde til dem: «Hvorfor er I grebet af angst, og hvorfor vågner tvivlen i jeres hjerte? Se på mine hænder og mine fødder. Det er mig. Rør ved mig og se! En ånd har ikke kød og ben, som I ser, at jeg har.»

Dermed viste han dem sine hænder og sine fødder. Da de i deres glæde endnu ikke kunne tro, men bare undrede sig, spurgte han dem: «Har I noget at spise her?» De gav ham et stykke stegt fisk, og han tog det og spiste, mens de så på.

Så sagde han til dem: «Det var dette, jeg talte om, da jeg endnu var sammen med jer og sagde, at alt måtte opfyldes, som står skrevet om mig i Moseloven, hos profeterne og i Salmerne.»

Da åbnede han deres forstand, så de kunne forstå skrifterne

Kapitel 26

Bibelskole i USA (2013)

I løbet af 2012–2013 talte Helligånden tydeligt til os om, at vi skulle begynde på bibelskole. Jeg husker, jeg bad Far om et sabbatsår, og dette var Hans svar til mig. Det kom ikke helt ud af det blå, selvom det ikke var det svar, jeg havde forventet. På dette tidspunkt indså min kone også, at det var meningen, at vi skulle starte på bibelskole i USA. Nærmere bestemt *Charis Bible College* i Woodland Park, som ligger i *Rocky Mountains*-bjergene i Colorado Springs. Dette blev fortalt mig direkte af Far, da jeg var i USA på en kort evangeliseringstur til Denver. Et par, som havde gået på evangeliseringsskolen i Florida, stod bag arrangementet. Jeg havde bestilt billetter og var nervøs for, om jeg faktisk havde gjort det rette, og min kone protesterede ikke denne gang. Jeg tænkte selv, at nu var jeg lidt skør, da jeg rejste til USA for anden gang på så kort varsel og et ophold på bare nogle få dage, men heldigvis fik jeg bekræftelse, før jeg rejste. Det bliver lidt ligesom Peter (Matthæus 14:29-31). Man føler, man tager skridtet ud af båden og er ved at synke, før Gud tager hånden og trækker en op igen:

Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den fra Gud, som giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil han få den. Men han skal bede i tro, uden at tvivle; for den, der tvivler, er som en bølge på havet, der drives og kastes hid og did af vinden. Et sådant menneske skal ikke bilde sig ind, at det får noget af Herren, splittet som han er og ustadig i al sin færd.

—*Jakob 1:5-8*

Nogle gange er jeg selvfølgelig usikker på, om jeg virkelig har hørt rigtigt, når jeg følger det, Helligånden giver mig, men når jeg får bekræftelse, mærker jeg sædvanligvis fred omkring valget. Bekræftelsen denne gang kom fra Helligånden, som fortalte mig dele af navnet på dem, jeg skulle overnatte hos. Politikernavnet *Kaci Kullman Five* sad som støbt, og senere ser jeg, at de hed *Kaci Robbins*, så jeg forstod, at det var fra Helligånden. Jeg kendte dem ikke, men de havde også været på skolen med Reinhard Bonnke og boede i Colorado Springs. Ikke nok med det, men de var blevet velsignet af mig indirekte, da en anden bror, *Mike Sanchez*, også fra evangeliseringsskolen, havde bedt om helbredelse for Daniel ved en tidligere lejlighed, da jeg opmuntrede ham til det. Og Gud havde planlagt det således, at byen, dette ægtepar boede i, var dér, bibelskolen lå, hvilket velsignede os alle.

Daniel Robbins og hans kone fra Colorado Springs kendte mig ikke, før jeg kom dertil, selvom vi havde været på den samme skole i 2012 med CFAN og Reinhard Bonnke. Men Gud brugte dem til at vise mig skolen og åbne min forståelse for, hvad der skulle ske videre det næste år.

Jeg vidste, at jeg skulle til Denver, fordi Helligånden havde sagt dette til mig, og Han bekræftede det gennem en søster i troen fra USA. Gud viste hende parret Anh Le og Michelle, som var arrangørerne af dette evangeliseringsmøde, da hun spurgte Gud. Hun vidste ikke, at Gud allerede havde givet mig navnet *Denver*.

Jeg deltog i evangeliseringsmødet i Denver. Der var åben scene, og jeg var med i gruppen, der delte ordet og bad for dem, der kom til arrangementet. Pastor *Bryan Schwartz* var den, der ledede det praktiske, og pludselig talte han til mig og sagde noget i retning af: «Du er dyb, men det er ikke vigtigt, om man er dyb eller ej». Han kendte mig ikke, men *Marcus Wick* siger også noget lignende til mig i 2014, et par år senere. Det betyder blot, at Gud så mig, når jeg gik dybt i skriften og søgte Ham for sandheden, men at jeg heller ikke må dømme andre, som ikke gør det. De hellige har alle deres egen plads i Guds hus og er ansvarlige for at følge Jesus, ophavsmanden til deres tro. Dog førte alle de bøger og oplevelser, jeg havde i 2008-2012, mig til ét punkt i tiden, hvor jeg lagde min modstand mod Gud væk, og dette skete i maj 2012. Vi befinder os stadig i Denver og kører frem og tilbage mellem huset i Colorado Springs og arrangementet, en god halvanden time eller så.

Vi har lidt ledig tid, og det er dér, *Daniel Robbins* beslutter sig for at vise mig lidt rundt i Colorado Springs. Jeg forstod, at jeg var kommet til et bibelbælte med megen aktivitet for Gud. Og mens vi stod i et af lyskrydsene og ventede på grønt, åbnede Gud min forståelse og viste mig, at vi skulle gå på *Charis Bible College*. Umiddelbart mærkede jeg en fred omkring *Andrew Wommack*, som ledede skolen, og kunne ikke sige nej til Far i mit indre, selvom jeg senere havde udfordringer med at fordøje det hele, da jeg kom hjem igen. Alligevel blev jeg lidt *paf*, om jeg kan sige det sådan, og fortalte det til vores bror, der kørte bilen, hvortil han priste Gud. Det var det hele lidt uvirkeligt, og jeg vidste på ingen måde, hvordan det økonomiske skulle ordne sig, da vi allerede var hundrede tusinde i underskud på salget af huset på Frekhaug. Deri lå også *min udfordring*, tænkte jeg, midler til at rejse på bibelskole.

På dette tidspunkt boede vi nederst i Galtenesveien i en lejet lejlighed dér, præcis som Gud havde bekræftet for min kone, før vi fik accept på den. Ejeren var en tidligere ven af hende, en præst fra Den Norske Kirke i Loddefjord. Lidt vidste jeg, at grunden til, at vi havde solgt huset et år tidligere, var, at Gud havde lagt en plan for os de følgende år, og at det var grunden til, at *Bror Thomas* så tydeligt havde sagt, at det at sælge huset var det rette at gøre.

Vi gav meget af det væk, som vi havde i huset på Fosse på Frekhaug, før vi solgte det, og i forbindelse med dette kom der en mand til os, som fik stereoanlægget. Jeg delte åbent med ham, og det, han så fortalte, var, at hans hus var besat. Jeg tog senere på besøg hos ham, men før dette irettesatte Gud mig faktisk, før jeg tog afsted. Gud bad mig om at være **lydig** (1. Samuel 15:22), men i min umodenhed tog jeg ikke alvor i dette til mig. Jeg besøgte så personen med de urene ånder i huset og præsterede at bagatellisere de problemer, denne person havde, selvom jeg burde have forstået, at det var forkert. Han havde dødningshoveder på sine puder og masser af våben hængende på væggen. Han sagde, at om natten var det så stærkt, at selv dynen blev forsøgt revet af sengen. Gud irettesatte mig, men jeg var umoden. Det, jeg burde have sagt, var: Skaf dig af med alt, der har med død at gøre i huset, da de urene ånder søger hvile (Matthæus 12:43-45), bekend din synd for Gud (1. Johannes 1:9), sig ja til Jesus og lad dig føde på ny. Jeg må erkende, at hvis jeg skal fungere i mit virke, må jeg adlyde Far og ikke mennesker, noget jeg er blevet bedre til de seneste år. Mange prøver at bortforklare deres synd eller hårde hjerter over for evangeliet og Guds arbejde, og Far har skærpet mig i dette.

I alt fem personer talte profetisk til mig angående bibelskole i USA (1. Korintherbrev 14:3). Hertil kom det, Gud viste mig, da Han åbnede min forståelse, lidt på samme måde som med apostlen Lukas måske:

Da åbnede han deres forstand, så de kunne forstå...

— Lukas 24:45

En af dem, der talte til mig, var en søster i troen, *Søster Amy*. Hun er gift, har fire børn og bor i USA. Hun har et evangelistisk kald over sig. Den anden var *Ikem Grigsby*, en fuldtidsevangelist. Der var også en troende fra min egen menighed, *Bror Trond*, som talte direkte til mig om, at han hørte "Bibelskole", samt den samme evangelist på besøg, som mente, Helligånden sagde dette, da han var hjemme hos os. Robbins-familien i USA havde også været på evangeliseringsskolen i Florida med Reinhard Bonnke. Amy havde også tidligere oplevet, at Gud viste hende hele min familie med fuld oppakning i USA, noget jeg på det tidspunkt tænkte næppe kunne passe. Dette var noget tid før evangeliseringsturen til Colorado og Denver.

Efter den korte evangeliseringstur skulle man tro, at jeg nu var fortrolig med at skulle rejse og gå på bibelskole i USA. Gud havde vist mig skolen, men selvom jeg havde spurgt Far om et sabbatsår med tid til at studere Hans ord, tog jeg ikke skridtet fuldt ud, før den sidste bekræftelse kom. En af de personer, der også talte direkte til mig, var *John Natele*, også fra USA. Dette var tilfældigt, tænkte jeg selv, men jeg blev spurgt om at være med i en konferencsamtale, hvor John Natal talte til os alle med kundskabsord fra Gud, og det blev bekræftet af en anden deltager på evangeliseringsskolen, at John virkelig havde en profetisk gave, hvilket jeg nu selv fik forståelsen af:

Dit arbejde her er færdigt. Kast dig på flyet.

— *John Natale sagde profetisk til mig*

John vidste intet som helst om mig og bestemt ikke, at Gud bad mig tage på bibelskole i USA, så jeg mærkede, at jeg fik hjertebanken, om jeg kan sige det sådan. Efter alle mine oplevelser skulle man jo tro, at jeg var i stand til at forholde mig roligt til alt dette, men det gjorde jeg ikke. At skulle sige vores job op og stole på Gud var et stort skridt at tage, også med tanke på, at vi havde tre børn på det tidspunkt.

Det kom til et punkt, hvor jeg og min kone besluttede os for at bede Gud om bekræftelse på, at vi faktisk var ment til at skulle tage til USA på bibelskole dér. Og det, der så sker, er, at *Ikem Grigsby* bare nogle dage derefter tager kontakt til mig via Facebook for første gang og fortæller, at han har fået en drøm, han ikke forstår betydningen af. Han sagde, at jeg var midt i drømmen, og han tror måske, den er til mig. Han var selv fuldtidsevangelist, kaldet af Gud lige før orkanen *Katrina* ramte Florida i 2005, og de mistede huset med alt, hvad de ejede:

Ikem går frem og tilbage mellem huset og bilen og pakker den fuld af bagage. Han får så et opkald fra mig på telefonen, men da han prøver at besvare det, er der pludselig ingen kontakt med opringeren, mig. Han og hans kone kører så til flyet og er tæt på at miste afgang. Da de lander, får han et dusin tekstbeskeder på telefonen fra mig, men alle var tomme.

— *Ikem Grigsbys drøm fra 2013*

Ikem vidste ikke, hvad drømmen handlede om, og tog kontakt til mig, da han kendte til mig fra evangeliseringsskolen i Florida 2012, og vi var del af samme Facebook-gruppe. Han bemærker også, at der var meget mere bagage, end hvad der var normalt, når han rejser alene. Jeg forstod umiddelbart betydningen af drømmen, og min kone spurgte, hvad jeg havde gjort ved den sag?! Jeg blev lidt perpleks, da jeg jo allerede havde fortalt hende, hvad Gud havde sagt, og vi måtte jo blive enige først, før vi ansøgte. I sandhed var det i grunden min vantro, der havde holdt mig tilbage fra at ansøge, da vi ikke havde penge til dette på det tidspunkt. Vel, vi bliver enige om, at vi søger ind på skolen (Hebræerne 11:1). Responsen fra skolen var, at de havde brug for bevis fra banken på, at vi kunne forsørge os selv i USA. Dette havde vi jo ikke, så jeg sagde til dem, at Gud havde bedt os om at søge, hvortil jeg får som svar, at de ville behandle ansøgningen i tro på, at Guds ord ville blive opfyldt. Lidt vidste jeg, at *den lokale iværksætter*, som kom til os i 2009, nu havde fået ordnet byggetilladelse gennem kommunalbestyrelsen. Kort tid før fristen for at sende bekræftelse fra banken udløb, ringede han og sagde: «Nu kunne jeg komme og underskrive kontrakten». Jeg er måske lidt simpel af mig, men efter så lang tids sagsbehandling var det næsten overraskende, at pengene skulle komme herfra. På vej til mødet

bliver jeg pludselig lidt ængstelig og *udbasunerede til Gud*, at vi jo umuligt kunne tage til USA med 3 børn og 2 voksne for det, vi stod tilbage med efter salget af grunden. Det var i hvert fald det, jeg troede. Jeg husker, jeg sagde dette lige før, jeg krydsede Hagelsundbrua mellem Flatøy og Knarvik (Ordsprogene 3:5-6). Og det, der så skete, var, at han på mødet spurgte, om vi også kunne tænke os at sælge resten af grunden til ham, så summa summarum blev vi enige om, at han kunne købe den del, som var omgjort til boligformål, samt resten af grunden, som stadig var LNF-område. Vi blev også enige om, at han skulle dele betalingen i tre, og han accepterede dagbøder på 1000,- pr. dag, hvis en delbetaling udeblev til den givne dato. Og vi endte op med næsten 1 million et hundrede tusinde kroner, hvilket var utrolig sjovt og en velsignelse, Gud allerede havde kendt til på forhånd. Vi er virkelig blevet velsignet af Gud, både med mirakler i krop og ånd, men også finansielle mirakler (Filipperne 4:19). Dette kan jeg ikke benægte. Dette får mig til at reflektere over, hvorfor jeg ikke bare sagde ja og søgte med det samme, og grunden til dette var min egen vantro.

I mit hoved tænkte jeg: «*Vi har jo ingen penge*». Men problemet var ikke det økonomiske, men min vantro over for Guds ord (Markus 9:24). Jeg begyndte ikke at søge ind på bibelskolen, da jeg ikke gik i tro på, at det ville ordne sig. Når Gud har talt, og det er bekræftet, så har man et problem med sin tro og bør ikke forsøge at bortforklare det på anden vis.

— *Min egen vantro, da Gud talte om bibelskolen*

Alle forberedelser bliver gjort til skolen, og vi siger vores job op i Bergen. Jeg som systemudvikler hos Noklus og hun som lærer, og i oktober 2013 tager vi til USA med Charis Bible College i Colorado Springs. I drømmen, hvor Ikem Grigsby næsten mistede flyet, skyldtes dette, at vi fik VISA til vores yngste datter Engeline bare 3 dage før flyet lettede, så det var på et hængende hår, at vi faktisk nåede det. Vi mellemlander på Island og flyver derefter videre til Denver i USA. Vi har en bunke bagage med os, og børnene stod ved siden af vognene læsset til randen i lufthavnen. Det var nok et syn i sig selv, tænker jeg. Vi indretter os i Colorado Springs, før vi starter på bibelskolen. Allerede den første dag fik alle førsteårsstuderende en medalje. Det blev sagt, at det at være kommet så langt var en præstation i sig selv, hvilket jo passede. Charis Bible College i Colorado Springs var også den eneste af Andrew Wommacks skoler, der modtog internationale studerende, fandt jeg ud af efterhånden, hvilket Gud selvfølgelig vidste på forhånd (Romerne 8:28).

Det er helt i slutningen af 2013, lige før skolen åbner de nye lokaler oppe i Woodland Park, og det nærmer sig jul. Undervisningen går som normalt, og der er pause lige nu. Vi er stadig i de gamle lokaler nede i Colorado Springs.

Her kommer du ikke til at være næste år.

— Jeg sidder på skolen, og Helligånden siger

Jeg tænkte indeni mig selv, at dette absolut ikke kunne være Helligånden, så jeg protesterede kraftigt mod det, der blev sagt. Nogle gange er jeg barnlig på den måde, desværre. Men dog var det af sin godhed, at Gud gjorde det sådan, noget jeg først skulle forstå senere i 2014. Vi havde en skøn tid på skolen. Min kone gik på aftenskolen, og jeg på dagskolen, og vi skiftedes til at passe børnene.

Jeg vælger ikke at dele åbent om en traumatisk hændelse, der fandt sted i USA på denne tid, da vi kørte på motorvejen med hundrede kilometer i timen. Det, jeg kan sige, er, at personen, det drejede sig om, nægtede at tage ansvar. Personen kom ikke med nogen form for undskyldning eller forstod den skade, denne handling kunne have forårsaget.

Kapitel 27

Charis Bible College (2014)

Vi var nået til 2014, og Charis Bible College har åbnet sin nye bygning i Woodland Park, og undervisningen for førsteårsholdet foregår i hovedsalen dér. Konstruktionen er luftig med en bærekonstruktion af træ med flotte buer, der troner højt over os. Amerikanerne er generelt dygtige til indretning, og dette var en flot trækonstruktion, hvor den ene side af rummet havde et gigantisk panoramavindue mod Pikes Peak på 4302 m.o.h. Woodland Park lå i 2580 meters højde, så dette var lidt specielt. Vi boede selv i 2300 meters højde og var noget forpustede de første måneder af vores ophold dér, når vi gik på trapper og lignende.

Skolen har Bibelen som hovedmateriale, men vi får udleveret hæfter med tematisk opdeling af lærestoffet, og efter hvert tema gennemgår vi altid en enkel test for at se, om vi har tilegnet os materialet. Der arrangeres jævnligt konferencer, og et tema, som ofte går igen på *Charis Bible College*, er helbredelse og Guds nåde. Ikke nåde til at synde, men Guds nåde til synderen, der kommer til korset og lægger sit eget og sin modstand mod Gud ned. Jeg har ikke nævnt dette særligt, men jeg har set mange mirakler, når jeg har bedt for folk, og det er også dette, Andrew Wommack deler lidt om: Guds nådegaver til os mennesker, og hvordan helbredelse er naturlig at forvente for de hellige (Jakob 5:14-15). Dette vidste Gud, og jeg følte mig *meget hjemme* her på bibelskolen i den henseende. Min kone var nok glad for alt det praktiske omkring rejse, planlægning og generelt et nyt sted med nye venner og aktiviteter. Et advarselssignal på dette tidspunkt er, at hun ikke er glad for at læse i Bibelen sammen med mig og hurtigt bliver utålmodig og irriteret, når jeg taler om, hvad Skriften siger, eller fortæller om de ting, Gud giver mig, eller de helbredelser, jeg ser.

Vi gennemgår skoleåret, og familien begynder samtidig at komme i en menighed i Woodland Park om søndagen, hvor der også er børneaktiviteter. I løbet af skoleåret taler en af bibellærerne, *Greg Mohr*, direkte til min ekskone midt i undervisningen. Jeg var meget heldig, for al undervisning bliver optaget på lyd. Få eller ingen kendte til de udfordringer, som jeg og min daværende kone gennemgik, men hun havde gentagne gange enten kritiseret mig eller modarbejdet mig i arbejdet for Gud. Det hele var i grunden et paradoks, da hun og familien bekender sig som troende. Alligevel siger Greg Mohr det, som jeg selv ikke ønskede at udtrykke. Greg Mohr kendte på ingen måde min ekskone, da han talte til hende, så dette kom ud af det blå, for at sige det sådan:

Gud vil **sprænge vantro** ud af dig og bringe dig ind i en sådan gunst og en sådan velsignelse og en sådan tro for økonomi. Og Gud vil sprænge det fuldstændig ud af dig, og han vil bruge dig kraftfuldt, ikke kun inden for økonomi, men også inden for helbredelse. **Og Gud vil bruge dig mægtigt, hvis du lader Ham. Hvis du giver ham lov til at gøre det.** Og jeg aflyser fjendens opdrag mod dig og enhver negativ oplevelse, som har forsøgt at få dig væk fra vejen. Din Far elsker deg, og han ønsker at udøse sin velsignelse over dit liv. Du kommer til at opleve dette, og du skal hjælpe andre til at opleve dette. Amen? Amen!

— Greg Mohr talte til min kone

Da *Marcus Wick* nogle måneder senere sagde, at Gud skiller os, blev det tydeligt, at hun allerede havde besluttet sig for at blive separeret. Vi var tænkt til at fungere sammen som ét legeme (Efeserne 5:31), men Gud havde set, hvordan det hele bar hen. Må Gud se i nåde til dem, der lader sig forføre af denne verdens fristelser:

Sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget. Den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget. Og den, der tager imod sådan et barn i mit navn, tager imod mig. Men den, der bringer en af disse små, som tror på mig, til fald, var bedre tjent med at få en møllesten hængt om halsen og blive sænket i havets dyb. Ve denne verden for det, der fører til fald! Forførelserne må komme, men ve det menneske, som de kommer fra! Hvis din hånd eller din fod leder dig til fald, så hug den af og kast den fra dig; det er bedre for dig at gå lemlæstet eller halt ind til livet end at have begge hænder eller fødder og blive kastet i den evige ild. Og hvis dit øje leder dig til fald, så riv det ud og kast det fra dig; det er bedre for dig at gå enøjet ind til livet end at have begge øjne og blive kastet i helvedes ild.

— *Matteus 18:3-9*

Når en person udøver psykologisk manipulation for at få en til at tvivle på sin egen dømmekraft, opfattelse eller hukommelse, så er dette kendt som gaslighting og er i grunden meget alvorligt i sig selv.

I slutningen af skoleåret måtte jeg gå på sommerskole, da vi var startet i vintersemesteret og ikke i efteråret. Min kone og børnene tog på ferie til Norge i sommeren 2014 og tænkte, at de skulle komme tilbage til næste skolestart, men indeni følte jeg, at der var noget galt med dette. Jeg huskede ikke dengang, at Helligånden havde talt til mig tidligere på skoleåret og sagt, at jeg ikke ville være der næste år. Heller ikke havde jeg åbent taget imod dette.

Vi blev enige om ikke at fortsætte på det andet skoleår. Derefter flyttede vi til Levanger efter hendes ønske. Jeg var ked af, at vi stoppede efter ét år. Det, der så sker, er, at kun to til tre uger før jeg rejste tilbage fra USA, talte fire af de hellige til mig. Den ene var i den menighed, vi var kommet i det år. Det var mit sidste menighedsmøde der, og de havde lige bedt for mig. Jeg skulle til at gå ned bagerst i salen, da en af de hellige, en profet, stod op og ud af det blå talte om forskellige ting, jeg skulle gøre for Gud. Lidt af det som blev sagt, var, at jeg ville komme til at rejse til flere lande i Europa, og han sagde, at mit arbejde ville blive meget større, end jeg selv forventede. Han havde selv gået på Charis, og det samme havde hans kone fra Frankrig. Det var stærke ord, og jeg blev helt taget på sengen af det. Hans ord skulle senere blive bekræftet af andre i Gud (2. Korintherbrev 13:1).

De næste to, der talte til mig, var ægteparret Marcus og Sharon Wick. De havde også gået på Charis sammen med mig, og jeg var *tilfældigvis* til et husmøde hos dem sammen med nogle fra bibelskolen på dette tidspunkt, første og eneste gang jeg har været i husfællesskab med dem. Vi var fremmede for hinanden, bortset fra at vi genkendte hinanden. Både han og hun talte til mig med ord fra Gud.

Gud viste Marcus, at jeg havde gravet dybt i Guds ord, men at nær familie havde kritiseret mig for de valg, jeg havde truffet for Gud. Gud var ikke glad for dette. Det, profeten ser, er et tog med mig forrest. Og Gud siger, at Han vil koble vognene bag mig af og fjerne tyngden af dette og gøre det sådan, at jeg kan begynde at arbejde for Ham. Sæsonen for dette arbejde ville snart begynde, fik jeg at vide. Sharon gav mig også en bekræftelse på, at den kommende tid ville blive meget svær, og at det ville føles, som om det ville stagnere helt, men at store ting tager tid om at opbygge momentum. Marcus siger også, at han ser en flod løbe over mig med velsignelser fra Gud (Salme 46:4), noget som også er blevet bekræftet senere.

— Marcus og Sharon Wick i 2014

Den sidste person var *Jeffrey Hardwick*, og han havde også gået på Charis tidligere. Jeg var blevet inviteret på pizza, og han var en af de inviterede. Uden at kende min baggrund spurgte han, om han måtte dele et ord til mig fra Gud. Han sagde blandt andet, at Gud havde givet mig gaven «*kreative mirakler*» (Johannes 14:12). Jeg har ikke skrevet om dette tidligere, men jeg har været vidne til, at knogler og lignende voksede eller blev forlænget på sekunder, og jeg var fuldt ud klar over, hvad han mente. Han sagde også, at jeg var kreativ af natur, og at Gud var meget glad for, at jeg søgte bekræftelse, før jeg traf vigtige valg.

Jeg troede, at jeg havde svigtet Gud, men min sorg blev vendt til glæde, da jeg nu forstår, at mit arbejde ikke var færdigt. Jeg forstod, at Gud ville fjerne de problemer, der

holdt mig tilbage (Romerne 8:28), men ikke, at Gud faktisk ville skille mig tre år senere. Dette er den første gang op til dette tidspunkt, at Gud har talt til mig gennem fire troende over så kort et tidsrum. Det var også dette år, jeg begyndte at lære Jangili fra et asiatisk land at kende, og vores virke og broderlige venskab startede dette år.

Kapitel 28

Tilbage til Norge (2015)

Vi var kommet til 2015, og jeg var arbejdsløs. Hvis vi havde prøvet at blive et år ekstra, ville jeg have mistet retten til dagpenge. NAV afslog faktisk ansøgningen, og denne gik først igennem, da jeg klagede over afgørelsen. Jeg havde på dette tidspunkt en solid uddannelse og god erfaring, men kæmpede med at finde et job. Arbejdsgiverne virkede heller ikke imponerede over, at jeg har gået på bibelskole, og så helst, at jeg var en almindelig ikke-troende. Jeg forstår, at mit CV har et hul i deres øjne og ikke bare et teknisk ét. Dette blev fortalt mig både indirekte og direkte i den henseende.

I frustration over ikke at have arbejde begynder jeg dette år at skrive på en tekst, hvor jeg deler om, hvem Far er, og hvad Han har gjort for os. Det skulle udvikle sig til at blive meget mere, end jeg havde forestillet mig. Midt i det hele får vi to sønner mere, og der er ekstra liv i lejligheden nu, for at sige det på den måde. Drengene og pigerne er lidt forskellige på det punkt. Ikke blot er der liv på værelserne, men også inde i væggene, da husejeren har et museproblem. Lidt frustrerende med hensyn til hygiejnen, men også spændende for børnene, og det var med skrækblandet fryd, de åbnede skabsdøren under vasken, hvor musefælden var. Der er mange gode stunder med børnene, men det ikke at have et *arbejde* var nyt og udfordrende. På dette tidspunkt anede det mig, at det, der var blevet sagt i 2012 af *Kvinneforum Nordhordland*, muligvis handlede om det, jeg her startede op, men jeg var ikke sikker. Jeg fandt glæde i at skrive, præcis som nu. Dette år er også første gang, jeg drager på missionstur til et asiatisk land og ser folk helbredt, sat fri fra lidelser og tage imod Jesus (Apostlenes Gerninger 1:8). Det var en flot tur, men også udfordrende, da jeg ikke altid formåede at forholde mig passiv. Jeg deler gerne både i tide og utide, og når en af cheferne på hotellet bevidner mirakler og får sin kone helbredt, så kan man ikke se bort fra, at det kan give lidt problemer med myndighederne. Jeg kom ikke på et religiøst visum, så det var lidt spændende, for at sige det sådan. Jeg stod med to af de ansatte, kristne begge to, og vi gik hen til en kvinde og hendes datter, som boede i garagen ved siden af hotellet. Datteren havde haft tungetale tidligere, men havde siden mistet den. Hun havde en unormal kraftig vækst, og moderen bad os bede for hende. Mens vi beder, bryder datteren pludselig ud i stærk tungetale, som fik mine nakkehår til at rejse sig. Der skete meget, kort sagt, men fantastisk var det, omend dog lidt nervepirrende!

Mine kære, I har jo altid været lydige, mens jeg var hos jer. Vær det endnu mere nu, hvor jeg er borte, og arbejd på jeres egen frelse med respekt og ærefrygt. For det er Gud, der er virksom i jer, så I både vil og gør det, som er efter

Guds gode vilje. Gør alt uden murren og utilfredshed, så I kan være uklanderlige og rene, Guds børn uden fejl midt i en vrang og vildfaren slægt. **I stråler blandt dem som stjerner på nathimlen, når I holder fast ved livets ord,** og da skal jeg få den ros på Kristi dag, at mit løb og mit slid ikke har været forgæves. Ja, selv om jeg skal ofres, mens jeg gør altertjeneste og bærer jeres tro frem som offer, er jeg alligevel glad og glæder mig sammen med jer alle. Så skal også I være glade og glæde jer sammen med mig.

— *Filipperne 2:12*

Der var nu gået syv år, siden jeg blev født på ny. På trods af alle de oplevelser, jeg havde i denne tid, var jeg ikke sikker på min egen fødsel i ånden. Gud må have vidst dette helt fra begyndelsen, for den oplevelse, jeg havde med at få et syn, hvor jeg stod inde i et æg, var et billede på min egen ånd i Gud. Lige siden den oplevelse havde jeg dog tvivlet på det, jeg så. Vi er i 2015, og Gud er i færd med at svare mig på, hvad jeg havde oplevet. Vi var en gruppe af De Hellige, som delte evangeliet på gaden i Trondheim, og jeg gik sammen med to andre brødre, da jeg mærker, at jeg drages mod en gruppe mennesker på Trondheim Torg. Den ene broder nægtede at gå med os, da der stod tre letpåkledte unge damer sammen med en ung mand, og han forsvandt hurtigt væk fra os. Vi gik rundt, og da vi vendte os mod dem, mærkede jeg en smerte eller en mærkelig følelse i højre arm og skulder. Jeg spurgte, om nogle af dem havde problemer med højre arm eller skulder, og med det samme bekræftede den unge mand dette. De unge damer flippede lidt ud, for at sige det sådan, men vi beroligede dem. Vi fortalte, at vi kom med Jesus og delte evangeliet, og at dette var en nådegave fra Gud, det at mærke og høre fra Helligånden. Vi bad så for den unge mand, og han fortalte os, at han hed *Azariah* og var ungdomspræst i den internationale menighed Betel her i Trondheim. Han fortalte også, at han for første gang i sit liv havde hørt Helligånden tale til ham *audibelt*:

Tag tre æg med dig og gå ned til (Trondheim) centrum!

— *Helligånden talte til Azariah i 2015*

Audibelt betyder, at man hører med øret og ikke i ånden. Og dette overraskede os alle, ikke kun Azariah. Han vidste ikke, hvad der skulle ske, og hvorfor han skulle gå til centrum, så Helligånden måtte gentage beskeden to gange, før han faktisk tog de tre æg med sig og gik ned til centrum. Han fandt ingenting der, og han kommenterede og sagde, at han på vejen tilbage gik en lidt anden vej end den, han normalt går. Og det var der, vi kom og talte med ham. Jeg sagde, at «**æggene betyder nyt liv**» og var glad på hans vegne over dette. Det var først, da jeg tog toget tilbage til Levanger, at det slog mig, hvad der faktisk havde fundet sted. Jeg forstod, at Far i Himmelen efter syv år nu havde svaret mig på spørgsmålet om, hvad synet af mig selv inde i ægget tilbage i 2008 betød.

Under hans vinger kan du søge ly, han dækker dig med sine fjer. Hans trofasthed er skjold og værn.

— *Salme 91:4*

Og dette bekræfter Jesus også i Matthæus:

Jerusalem, Jerusalem, du som slår profeterne ihjel og stener dem, der er sendt til dig! Hvor ofte ville jeg ikke samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under vingerne. Men I ville ikke.

— *Matthæus 23:37*

Husk, at vi døbes til Faderens, Sønnens og Helligåndens navn (Matthæus 28:19). De arbejder sammen i treenighed, og hvis der er én sætning, som kan beskrive Fars vilje for os mennesker, så er det denne: **LIV, IKKE DØD!**

Som nævnt symboliserer æggene liv fra Gud, og mit eget syn bekræftede dette, før jeg selv havde læst om det i Bibelen eller hørt det fra andre omkring mig. Jeg ved nu, at jeg er født på ny af Guds ånd (Johannes 3:3), og mine gerninger er også med tegn og undere, og sådan kommer det til at fortsætte, hvis jeg går med Helligånden. Verden er gennemsyret af penge og materiel velstand, og det er naturligt at forvente, at mange vil håne én, når man kommer med ord fra Gud. Dette kommer ikke kun fra fremmede, men også fra egen familie og andre «troende», som selv burde være i brand for Guds ord og ikke forholde sig lunkne. Er der én ting, jeg ved efter så mange år med Far, så er det, at jeg er utroligt heldig, at jeg har taget imod døren til Guds liv, livets vand, dødens frigører, vor skaber, som Herre og Mester, Jesus Kristus. *Halleluja! YES!!*

Jeg forstod endelig i 2015, at Gud virkelig havde set i nåde til mig den dag, jeg blev frelst i 2008, og jeg forundres over de ord, Han gav til Moses, da Gud satte sit folk fri fra Egypten:

Herren sagde til Moses: «Alle førstefødte skal du hellige til mig. Alt førstefødt hos israelitterne, det der åbner moderlivet, skal tilhøre mig, enten det er mennesker eller dyr.» Moses sagde til folket: «Husk den dag, da I drog ud af Egypten, ud af slavehuset. For med stærk hånd førte Herren jer ud derfra. Da skal I ikke spise noget syret. I dag drager I ud, i måneden abib. Med ed lovede Herren dine fædre at give dig et land, der flyder med mælk og honning...»

— *Anden Mosebog 13:1-5*

Mener jeg, at Den Norske Kirke ikke har gudfrygtige menigheder? I stor grad ja, desværre. Men de står ikke alene i dette. Og det, jeg oplevede personligt i min egen ungdom, er også bekræftet af sognepræst Morten Gravdal i Møre bispedømme for over 40 år siden. Morten fik et billede fra Gud efter et budskab i tunger, da han var studerende ved Menighedsfakultetet i Oslo:

Det var billedet af et tog. Toget kørte gennem et landskab med stor fart. Det var længe siden, der havde kørt tog på skinnerne, og både træer og store sten var faldet ned på skinnerne. Men foran på lokomotivet var der en stor plov. Denne plov fejede alt, hvad der var på skinnerne, til side. Selv på steder, hvor der var gået skred, - og det så farligt ud, fejede ploven skinnerne rene, og toget mistede ikke farten. Så så jeg, at ploven var en åben bog. Damplokomotivet udstødte ikke røg, så jeg forstod, at det ikke var kraften fra maskinen, der drev toget fremad. Det, der drev toget fremad, var, at folket, som var med toget, læste bogen – og troede på det, der stod der! Folk lænede sig ud af vinduerne, de havde vind i håret og tårer i øjnene pga. vinden. De jublede, fordi det gik så stærkt! Så kom næste billede: Toget stod stille. Det stod på en station. Ploven – bogen - var afmonteret og lå oppe på en af vognene. Der gik lokoførere og konduktører og folk med jernbanekasketter og uniformer med stjerner og striber. De læste lidt i bogen, og de klippede og klistrede, - de tog det væk, som de ikke kunne få til at passe. De rev hele sider ud af bogen, og de gjorde intet for at sætte ploven på plads igen. Nogle undrede sig over, hvorfor toget ikke kørte. De allerfleste var tilfredse med, at det stod stille, de gik af og på, præcis som det passede dem. Dette tog er naturligvis kirken og de kristnes menighed. Bogen er Bibelen. Kraften i Bibelen ligger i, at de kristne læser Bibelen – og tror på det, der står der! Når de kristne gør det, vil kirken bevæge sig fremad. Kirken har potentiale til at bevæge sig fremad i rasende fart, det vil ske, når kristne læser Bibelen, og det, der står in Bibelen, får lov at forme de kristnes liv. Dette var et billede, jeg fik for næsten 40 år siden, - og hvis dette var sandt dengang, så er det i hvert fald sandt nu! De centrale og toneangivende teologer og biskopper klipper og klistrer i Guds Ord på en sådan måde, at der ikke er noget tilbage. Liberal teologi gør, at Bibelen ikke længere anses som en Hellig bog. Jeg tror, Gud græmmes! Muligvis endnu værre: Han vredes! Og Han udfordrer os til at montere ploven foran på toget igen! Hele Guds Ord må stilles for øjnene af kirkens folk og den kristne menighed – og det må forme vores liv, rense os og hellige os! Da kan kirken i Norge begynde at bevæge sig igen! Måske var billedet en profeti for vor tid? Det er længe siden, der har kørt noget tog på skinnerne i Norge. Det er længe siden, vi har haft vækkelse! Mange sten og træer er faldet ned på skinnerne, og der er gået flere skred. Det kan se

umuligt ud, at et tog kan bevæge sig på en skinnegang, som er i så dårlig forfatning. Men – Bibelen fortæller os, at vi tror på en Gud, som intet er umuligt for – gør den ikke?! Lad os få ploven på plads igen!

— *Tolkning af tungetale til Morten Gravdal omkring 1980*

Titlen på youtube-videoen, hvor han deler dette, er: «Han fik et syn om, hvordan det ville gå med Den norske kirke».

Det Gamle Testamente er som en skygge af Guds løfter, og Jesus, vor frelser, åbnede ordet op og er vejviseren til det virkelige forjættede land; Himlen. Da israelitterne blev sat fri fra Egypten, lokkede Gud dem bevidst ind i en fælde, så de måtte gå tværs gennem Det Røde Hav for at undslippe døden. Dette var en skygge af frelsen i Jesus Kristus. Vi må alle gå gennem Det Røde Hav, som er dåben til nyt liv (Romerne 6:4) og renselse fra det gamle! Gud lukkede også muligheden for let at vende tilbage. Egypten var et billede på død, verdens skæbne. De, der vælger Gud, bliver adopteret ind i Hans familie og podet ind i oliventræet (Romerne 11:17). Disse er De Hellige Velsignede, som med frimodighed kan råbe til **Herren Sebaot** med navnet **Abba, Far**:

Derfor, søskende, skylder vi ikke kødet noget, så vi skulle leve efter det. For hvis I lever efter kødet, skal I dø. Men hvis I ved Ånden dræber legemets gerninger, skal I leve. Alle, der drives af Guds Ånd, er Guds børn. I har ikke fået en ånd, der gør jer til slaver, så I igen skal være bange. Nej, I har fået den Ånd, som giver ret til at være Guds børn, den som gør, at vi råber: »Abba, Far!« Ånden selv vidner sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn. Men er vi børn, er vi også arvinger. Vi er Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sandt som vi lider med ham for også at blive herliggjort sammen med ham.

— *Romerne 8:12-17*

Et vidnesbyrd, jeg ønsker at dele fra dette år, er, da vor søster *Anne-Gro Fjellingsdal* blev helbredet på Laberget. Der var samling med Levanger Vineyard, og under samlingen mærkede jeg det som om, det prikkede i dele af nakken. Jeg forstod ikke hvorfor og så mig omkring og tænkte som sædvanlig, at enten er dette mig, eller også *er der noget på gang*. Vi spiste middag senere, og jeg endte *tilfældigvis* ved siden af Anne-Gro. Efter et stykke tid i samtalen bemærker jeg, at jeg mærkede noget mærkeligt dér under samlingen, men at jeg ikke forstod hvorfor. Da bemærker Anne-Gro, at hun selv har haft problemer samme sted i flere år og konstant tager smertestillende. Kort fortalt, vi beder, og hun mærker med det samme, at det prikker der, hvor smerterne var, og hun bliver helbredet og holder op med at bruge smertestillende. Sådan har det holdt sig i alle årene efter. Anne-Gro har en gave til at skelne ånder, og dette er en gave, menigheden har brug for at tage i brug (1. Korintherbrev 12:9-10).

Samtidig dette år taler Helligånden ikke blot til mig om de publikationer, der skulle komme, men også at jeg ville komme til at udgive *min bog*. Jeg husker, jeg stod bagerst i lejligheden, lige ved siden af vaskemaskinen med tørretumbleren ovenpå. En Miele tørretumbler med indbygget varmepumpe, af alle ting. Dog kom det overraskende bag på mig at høre dette:

Du kommer til at udgive bibelen, før du udgiver din bog!

— *Helligånden i 2015 til mig*

Jeg husker, jeg protesterede igen. Én ting var at bygge publikationsmotoren, men at bruge den til at publicere bibler med var jeg meget usikker på. Jeg havde bygget den til at lave bibler som et appendix til bogen, hvor man kunne referere til bibelvers og få disse sat ind i bogen samt linket til bibelen i appendixet, ikke selvstændige bibler. Det tog tid at vænne sig til tanken, men parallelt med at det tekniske i publikationsmotoren og mine egne rutiner modnedes, så gik det præcis som Helligånden sagde. Ikke nok med det, men jeg publicerede både separate bibler som russisk, japansk, vietnamesisk og kinesisk foruden studiebibler, parallel-bibler, King James Strongs samt selvstændige bibelske ordbøger. Det gik i grunden *lidt bananas*, om man kan sige det sådan, men på den gode måde. Og bogen, Helligånden tænkte på, er den, du faktisk læser nu. Memoiret startede som et brev og udviklede sig til en bog og fungerer nu som et evangelisk værktøj.

Jeg kan også fortælle, at da jeg i 2015 var vikar på barneskolen i Levanger, blev jeg fyret, fordi jeg fortalte eleverne om lidt af det fantastiske, jeg havde oplevet med Gud. Eleverne spurgte mig om, hvem jeg var, og lidt om mit liv, men dette brød ledelsen sig meget lidt om. Det at blive afvist fra jobs på grund af min tro er ikke noget, der tales højt om udadtil i Norge, men det er et faktum. Troende bliver presset til ikke at dele om Gud, og som vikar var det åbenbart nemt at fyre mig. Når De Hellige holder sig tilbage fra at støtte dem, der står i forreste række, så tror jeg, at dette er noget, Jesus selv vil konfrontere én med senere. Jeg mindes ordene fra min gode bror *Bror Øivind* fra Frekhaug tilbage omkring 2011-2012, hvor han fortalte mig, at det at bygge personlig karakter var vigtigt. Dette gælder ikke blot dem, der står i fronten for arbejdet, men alle De Hellige.

Derudover sker det, at jeg omkring denne tid møder en gruppe unge ved Levanger ungdomsskole. Også her var en af mine døtre med, og jeg delte lidt om Jesus med dem, hvorefter jeg spørger dem, om de har smerter eller andre problemer i kroppen, vi kan bede for. Den ene så på mig og sagde, at han havde haft rygproblemer i lang tid. Jeg spørger, om jeg må lægge hånden på ham og bede. Efter at jeg har bedt for ham, kan han ikke længere mærke noget ubehag dér og ser lidt forundret ud. Jeg beder ham gå hen og hoppe på trampolinen, og bagefter, da han kom tilbage, ser han endnu mere overrasket ud, for generne var væk. Jeg fortalte ham, at han ikke måtte lade nogen bortforklare miraklet, men stole på det, han nu havde oplevet, samt at Gud elskede dem. Normalt deler jeg

også, at de må fødes på ny, og at Jesus er vejen, sandheden og livet (Johannes 14:6), men at verden ofte ikke ønsker Gud. Vel, da jeg kom hjem, blev jeg mødt med hårde blikke fra min kone, som i flere år nu havde kritiseret mit arbejde for Gud. Hun fortalte blandt andet til mig, at folk kom til Jesus, ikke omvendt. Det er jo lidt mærkeligt, når faktum er, at Jesus selv rejste rundt i Israel og både delte med mennesker og døbte dem. Og han sendte også sine disciple ud for at dele evangeliet med folket, hvorefter de også bad for dem og så tegn og undere følge. Alt på befaling og i autoritet af Jesus selv, før Han hang på korset og blev taget op til Gud igen. Selv før Helligånden var kommet til folket, og disciplene faktisk var åndsdoøbte. De fungerede med den autoritet, Jesus havde givet dem.

Efter at Johannes var blevet sat i fængsel, kom Jesus til Galilæa og forkyndte Guds evangelium og sagde: »Tiden er inde, og Guds rige er kommet nær. Omvend jer og tro på evangeliet!« Da han gik langs Galilæas Sø, så han Simon og Andreas, Simons bror, i færd med at kaste garn i søen; for de var fiskere. Jesus sagde til dem: »Følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere!« Straks forlod de garnene og fulgte ham. Da han var gået lidt længere, så han Jakob, Zebedæus' søn, og hans bror Johannes, som også sad i båden og bødede garnene. Straks kaldte han på dem, og de forlod deres far Zebedæus i båden sammen med daglejerne og fulgte ham. De kom til Kapernaum, og straks på sabbatten gik han ind i synagogen og underviste. De var slået af forundring over hans lære, for han lærte dem som en, der har myndighed, og ikke som de skriftkloge. I deres synagoge var der en mand med en uren ånd. Han råbte: »Hvad vil du os, Jesus fra Nazaret? Er du kommet for at ødelægge os? Jeg ved, hvem du er: Guds Hellige!« Men Jesus truede den og sagde: »Tie stille og far ud af ham!« Den urene ånd rev og sled i manden og fór ud af ham med et højt skrig. Alle blev forskrækkede, så de spurgte hinanden: »Hvad er det her? En ny lære med myndighed! Selv de urene ånder befaler han over, og de adlyder ham.« Og rygtet om ham spredte sig straks over hele Galilæa.

— *Mark 1:15-28*

Er det uventet at finde sådan modstand mod evangeliet selv i ens egen familie? Jeg mistænker, at når dette sker, kan ens egne familiemedlemmer finde på alle mulige undskyldninger for at fordømme en persons handlinger for Gud. Dette bunder ofte i deres egen usikkerhed omkring, hvad folk tænker om dem. Jeg ved, at det at miste ansigt, når folk taler eller ser nedsættende på forkyndere af Jesus, er noget, man må forvente. Det er en del af det at arbejde for Gud. Der er fantastiske glæder, men også en sorg til tider. Og der er mange forhindringer for at dele evangeliet på gaden, og nogle af dem kommer fra indre personlige stridigheder i familien.

Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden. Jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd. For jeg er kommet for at sætte skel: Søn mod far, datter mod mor, svigerdatter mod svigermor, og en mands husfolk skal blive hans fjender.

— *Matthæus 10:34-36*

Den, der ikke har oplevet at blive fordømt og kritiseret for at dele evangeliet, har i grunden ikke ret til at udtale sig, når det kommer til evangelistens private anliggender, uden at have sat sig grundigt ind i den situation, der er tale om. Flere har prøvet at komme med gode, velmenende og til tider irettesættende ord til mig. Og jeg er taknemmelig for, at man prøver at hjælpe. Det er helt rigtigt, at jeg har gjort ting, der er forkerte, absolut. Men jeg har også tiet og lidt i det stille, hvor kun Gud ved, hvad der har fundet sted. Der vil også til tider være menighedsmedlemmer, som taler dårligt bag din ryg. Men jeg siger dig dette: Tilgiv dem, der kritiserer dig (Kolossenserne 3:13). Pas på dit hjerte, hvis du skal kunne fortsætte med at dele evangeliet og kunne glæde dig over de velsignelser, du har fået, hver dag.

Derfor, mine kære, I som altid har været lydige: Arbejd på jeres frelse med frygt og bæven, ikke kun når jeg er til stede, men endnu mere nu, hvor jeg er borte. For det er Gud, der virker i jer både at ville og at gøre efter hans gode vilje.

— *Filipperbrevet 2:12-13*

Kapitel 29

Asien (2016)

Det er nu 2016, og jeg var på min anden rejse mod østen. Jeg er meget glad for at møde gruppen af pastorer sammen med Jangili. Vi taler i de forskellige kirker. Det var ikke så enkelt at rejse fra Norge, da min kone var gravid med en af vores drenge, og hvis jeg ikke havde fået en bekræftelse på, at dette var rigtigt, ville jeg have tøvet med at tage afsted. Dog endte alt godt både for turen og fødslen bagefter. Det, som er specielt denne gang, er at nogen havde bestukket eller tippet nogle af de lokale myndigheder om, at Jangili havde opført huset ulovligt. Måske som repons på vores arbejde, det ved jeg ikke. Lige efter jeg var rejst, fik de derfor besøg af en gruppe mennesker, som smed dem ud og rev deres bolig ned, mens familien stod på gaden og overværede det hele. Dette blev gjort brutalt og effektivt, og pastoren blev indlagt på hospitalet i chok. Han kom til hægterne igen efterhånden, og det, der senere skete, var, at de lokale myndigheder indrømmede *fejlen* og lagde sig fladt ned.

Jangili og familien fik nye byggematerialer af myndighederne, og vi hjalp dem også med at få bygget deres hjem op med tilhørende kirkerum. Ikke bare det, men de får også deres papirer i orden, så de kan have bibelskole på stedet også, så dette blev en velsignelse for dem alt i alt på trods af de vanskeligheder, de måtte igennem. Jeg må også tilføje, at det var fantastisk at besøge dem i et asiatisk land, og at vi bevidnede mirakler og undere, som styrkede alle De Hellige i troen. En af disse var formeringen af mad (Johannes 6:11-13). Jeg husker, at jeg i min ånd hørte om madunderet i Bibelen i begyndelsen af måltidet, allerede før pastoren talte. Derefter sagde pastoren direkte til mig: «Jorn, jeg har aldrig købt så meget kylling—det, du ser, er ikke den mængde, jeg købte.» Han havde også brug for maden til bibelstuderende, og der var nok til langt mere, end der burde have været. Samtidig oplevede min elskede i Levanger noget lignende, hvor mad formerede sig. Det var ganske enkelt fantastisk.

Det bør også tilføjes, at da jeg kom hjem til Norge, tog en kristen asiat kontakt med mig. Han talte til mig om min kone og hendes forældre. Og det, han i praksis sagde til mig, var, at min kone tror, hun er klogere end mig, og at hendes mor og far har været missionærer for Gud, men at noget hænger ved dem, som igen gør det svært for dem at arbejde ordentligt for Gud. Jeg tænkte først, at han var uhøflig, at han kunne sige noget sådant, men da jeg tænkte over det, forstod jeg, at det jo var rigtigt, og jeg kunne ikke benægte det, jeg havde oplevet omkring dem de sidste år. Man skal elske sin hustru (Efe- serne 5:25), men når hun bliver din værste fjende og agerer derefter, så bliver hun som en vantro. Jeg kan ikke se, at dette har ændret sig de sidste fem år heller, hvilket giver

diverse udfordringer med børnene. Det betyder ikke, at jeg skal være modbydelig mod hende, men jeg må erkende, at livet er lidt udfordrende også nu efter skilsmissen med tanke på familien. Og Gud har været tydelig over for mig, at jeg ikke kan have samleje med min kommende kone, uden at vi er gift. At sige man er troende og elsker Gud og samtidig ikke er gift, er modstridende og ikke i overensstemmelse med Guds hjerte for, hvad kærlighed faktisk er (Jakob 2:17). Dette er også noget, jeg har sagt til min ekskone. Handling og tro må gå hånd i hånd, i det mindste må man kæmpe for dette. Vi hopper tilbage til 2016, og jeg er stadig jobsøgende, og vi er i Norge efter turen til bibelskole i USA.

Jeg søger i 2016 en stilling som systemudvikler i Helseundersøgelsen Nord-Trøndelag (HUNT) Forskningscenter på Levanger. Jeg får ikke denne, selvom jeg i mit eget hoved var den mest egnede kandidat efter det, jeg kunne læse af ansøgerlisten. Jeg var ganske overrasket over dette, men alt havde øjensynligt en mening. Noget indeni mig fortæller, at «*dette er mit job*», uden at jeg helt kan forstå det med forstanden. Jeg ved ikke dengang, at de kommer til at ansætte mig i en projektstilling halvandet år senere. Alligevel, dette år fortæller Helligånden mig, at jeg kommer til at udgive bibelen, før jeg udgiver min bog. Jeg protesterede, da jeg bestemt ikke følte mig tryk ved dette, men sådan gik det nu alligevel, og jeg blev efterhånden fortrolig med tanken.

Jeg stoppede med dagpengene, selvom vi ikke havde særlig meget at rute med, da min kone også var på barsel. Jeg arbejdede nat og dag for at udvikle publikationsmotoren, som skulle digitalisere gamle bibler, bibelske ordbøger inklusiv hebraisk og græsk ordbog. Dette blev *vævet sammen*, præcis som profetien fra maj 2012 sagde, da jeg var til husfællesskab med Kvinneforum Nordhordland. Publikationsmotoren kan også lave standard digitale tekstbøger, men jeg har stadig ikke brugt den til dette andet end til undervisningsformål. Materialet til biblerne og ordbøgerne henter jeg gratis på internettet, da ophavsretten er udløbet. Omkring 40 oversættere i alt blev lejet ind i processen med at oversætte *forordet*, som er skrevet af mig på norsk og engelsk. I løbet af juni 2016 havde jeg til min egen overraskelse formået at udgive over 30 publikationer på Amazon. De solgte dog forsvindende lidt, men startskuddet var gået. Jeg vågner så en morgen og hører følgende i min ånd:

Vær ikke langt fra mig, for nøden er nær, og der er ingen, der hjælper.

— *Salme 22:12*

Jeg havde på dette tidspunkt presset kroppen for hårdt, da jeg arbejdede med publikationsmotoren. Derudover havde jeg set for mange internetvideoer om verdens tilstand og var ekstra nervøs for, hvad dette betød. Nu er det verdens undergang, tænkte jeg, hvor utroligt det end lyder, men jeg var ganske enkelt for udmattet i kroppen til at tænke klart på det tidspunkt. Jeg havde heller ikke brugt tid med Gud, men fokuseret på alt andet

end Ham (Matthæus 6:33). Salme 22:12 skulle uanset hvad blive et nøglevers for mig i hjælpen til at takle det, der kom de næste to år, og jeg er dybt taknemmelig for, at Gud advarede mig. Starten på en helt ny tid står for døren, og Gud er fuldt ud klar over, at det bliver en svær tid, før tingene ændrer sig.

Det, som også sker senere dette år, er at Gud taler til mig klokken tre om natten (Salme 63:7). Jeg havde arbejdet uafbrudt, og det var ikke usædvanligt, at jeg lagde mig i 5-6-tiden om morgenen og sov nogle få timer, før jeg stod op og tog mig af børnene. Hun havde på dette tidspunkt heller ikke job, men var på barsel med to af de sidste af vores drenge, så det var også en fin, men hektisk tid. Jeg kan godt lide at være lidt *barnlig*, og det at have fem børn er en velsignelse i så henseende.

Denne nat lagde jeg mig omkring klokken tre og var helt knust i kroppen over alt arbejdet og det mentale stress. Jeg havde lige lagt mig i sengen, da Gud talte direkte til mig, og denne gang var det ikke Helligånden, men Faderen, der talte. Det rystede formeligt indeni mig, da ordene blev givet, og Gud Faderen talte på engelsk til mig:

As if I do not love to hear your voice.

— *Gud taler kl. 03 om natten i 2016*

Jeg mærker samtidig en fylde og kraft gå igennem mig, da Faderen udtaler ordene, og jeg *bryder* sammen, hvorefter tårerne begynder at løbe. Det at vide, at **El Shaddai** direkte siger, at Han elsker mig, var et chok, og jeg forstår, at Han savner det, når Hans børn ikke bruger tid med Ham og søger Ham. Dette var ikke en del af Hans plan for mig, og jeg måtte holde op med at bekymre mig om tiden. Arbejdet var utroligt spændende, men jeg måtte lægge uroen fra mig, og heller ikke arbejde om natten med for lidt søvn, da dette nedbrød kroppen.

Du lægger måske mærke til, at det er første gang, jeg bruger El Shaddai om Gud? Jeg søgte i min ånd, da jeg skrev dette, og det var der, jeg fik for mig, at jeg skulle bruge El Shaddai. Derefter søgte jeg og fandt, at dette var det, *Gud Jehovah* introducerede sig som *første gang* for Abram, og første gang Shaddai står skrevet i Bibelen. Det sker, da Gud præsenterer sig for Abram:

Da Abram var 99 år gammel, viste HERREN sig for ham og sagde til ham: »Jeg er Gud den Almægtige (**El Shaddai**). Vandr for mit ansigt, og vær ula-stelig! Jeg vil stifte en pagt mellem mig og dig og gøre dig overmåde talrig.« Da kastede Abram sig ned med ansigtet mod jorden, og Gud sagde til ham: »Se, dette er min pagt med dig: Du skal blive fader til en mængde folkeslag. Du skal ikke længere kaldes Abram, men Abraham skal dit navn være; for jeg gør dig til fader til mange folkeslag.«

Hvis man ser på det hebraiske i El Shaddai, så er «El» brugt for «Gud», og «Shaddai» er sammensat af tre hebraiske bogstaver: *Shin, Dalet og Yod*. **Shin** er det fortærende, opslugende. **Dalet** er døren, gerne brugt som et skel eller en passage mellem det fysiske og åndelige. Til sidst har vi **Yod**, det mindste af alle hebraiske bogstaver og efter jødisk tankegang symbolet for det atomiske, det mindste, sprængkraften og skaberkraften i Gud. Alle hebraiske bogstaver indeholder *yod* i sig. Shaddai virker til ud fra bogstaverne at være en beskrivelse af Gud som: «Skaberkraften fra ånd til verden, både skabelse og destruktion, *almægtig* hvis vi sætter det sammen til ét ord». Piktogrammerne i det hebraiske alfabet bærer en egen verden af forståelse i sig selv. Når Jesus siger, jeg er begyndelsen og enden, Alfa og Omega (Åbenbaringen 22:13), så er det det første og sidste bogstav i det græske alfabet. Men ser vi på det hebraiske alfabet, så er det Alef og Tav. Alef er et billede på enhed, stærk, leder, først. **Tav er som et kors, der ligger på siden** og er af betydning et mærke, tegn, omen eller segl. Da Jesus hang på korset, sagde Han: «Det er fuldbragt». Derfor er han både begyndelsen og enden, og dette er kun toppen af isbjerget af det, der er skjult i det hebraiske sprog i Bibelen.

At høre Guds stemme den nat og mærke Hans kærlighed til mig på denne måde er svært at beskrive, men præger mig den dag i dag. Dette er uanset hvad ikke kun for mig, og det er grunden til, at jeg deler dette med dig. Jeg er et af utallige vidner om Guds kærlighed til os (1. Johannesbrev 4:19). Selv om vi er som en usynlig prik og intet at regne for, når alt kommer til alt, så ser Gud til os og åbenbarer sig for os (Salme 8:4-5). Ikke bare det, men Han giver os sin ånd. Det er i grunden helt absurd, de gode ting vi De Hellige oplever, på trods af de prøvelser og den afvisning, vi går igennem.

Det var også omkring denne tid, at jeg havde set øjnene på en ung kvinde, som boede tæt på vores hus i Levanger. Hendes lille søn virkede til at være plaget om natten, og på et tidspunkt så hun på mig, og det var, som om en ånd eller dæmon så tilbage på mig inde fra hendes øjne. Det gjorde et dybt indtryk på mig, og jeg forstod der og da, at dæmoner til tider kan afsløre sig selv gennem øjnene på den person, de plager (Mark 5:9). Senere, når jeg mødte hende på gaden, anerkendte hun mig aldrig eller sagde hej. Jeg formoder, at dette var en del af årsagen, selvom jeg aldrig fortalte hende, hvad jeg havde set. Det er en nøgtern påmindelse om, at den åndelige kamp er virkelig og tættere på, end vi tror (Efeserbrevet 6:12).

Kapitel 30

Bønnesenteret i Levanger (2017)

Det er 2017, og jeg møder et missionærpar fra USA, som har arbejdet flere år i Asien. De er nu gæstetalere på Bønnesenteret i Levanger, som *Håkon Fagervik* startede. De kender mig ikke, men beder for mig, og det, de siger, er, at jeg både kommer til at skrive meget for Gud (Efeserne 2:10), og at jeg må slutte med at se på uret (Matthæus 6:34). Heller ikke skulle jeg bede Gud om materielle ting, jeg ikke havde brug for, i hvert fald forstod jeg det sådan. Og det blev også fortalt mig, at der ville ske noget uventet i mit liv, som jeg ikke ville blive glad for, og som var helt imod min personlighed, men at han følte, jeg burde sige ja til det alligevel (Jakob 1:2-4). Og dette var blot kort tid før min kone blev separeret fra mig, august 2017.

Kapitel 31

Separationen (2017)

Min kone havde taget børnene med på en tur, med den hensigt at være væk fra mig, når hun tog kontakt. Hun ringer til mig og siger over telefonen, at vi aldrig skal være sammen igen, og at hun vil separeres fra mig. På dette tidspunkt er *Marcus Wicks* ord fra Gud næsten glemt; jeg føler mig forrådt, og min krop går i chok. Den følgende nat er en af de værste, jeg nogensinde har oplevet, hvor jeg sveder voldsomt hele natten (Salme 34:19). Min krop kæmper for at komme igennem natten i ét stykke; det føles, som om jeg er lige ved at bryde sammen. Om morgenen giver Gud mig en drøm for at hjælpe mig med at bryde igennem:

Jeg ser to professionelle kvinder med ordet L'Oréal i baggrunden. De ser ud til at sælge makeup og lignende produkter og er professionelt stylede. Derefter roterer hele billedet, som om en teaterscene vender sig om. Foran mig dukker en utrolig smuk mand af vestlig oprindelse op, lys i huden og blond. Hver eneste detalje er helt perfekt, og han har en unik, slående tøjstil og en frisure, jeg aldrig har set før. Hans hår er klippet kort på den ene side og er mellemlangt på den anden. Han smiler bredt og siger: **”Jeg er den fjerderigeste mand i landet!”**

— *Drøm morgenen efter separationen*

Jeg er fuldstændig betaget af, hvor fint han er klædt, men lige før drømmen slutter, forstår jeg, at hans ydre fremtræden ikke afspejler hans indre – snarere tværtimod. Det går op for mig, at Gud tydeligt viser mig, at jeg ikke må lade mig narre af det, der finder sted. Det tog mig dog adskillige måneder virkelig at indse nødvendigheden af det, der var sket.

Separationen var hård at bære, men den var forudbestemt (Romerbrevet 8:28). For et fuldstændigt studie af, hvad Guds ord siger om ægteskab, skilsmisse og gengifte — undersøgt gennem det originale græsk og hebraisk — se vores tilhørende bog *The Case for Marriage* (junifye.publifye.pro/the-case-for-marriage). Jo mere afstand jeg fik til begivenheden, desto tydeligere huskede jeg de advarsler, Helligånden havde givet mig på forhånd. Helligånden talte gennem profetiske ord og sagde, at det, der var ved at ske, var imod min natur, men at jeg skulle acceptere det. At have profetiske vidner, der taler sandhed før potentielt ødelæggende begivenheder, er en vigtig grund til, at vi har brug for en aktiv, levende kirke (2. Korintherbrev 13:1). Som kirke må vi søge at bruge de nådegaver,

Gud har givet os (1. Korintherbrev 12:7), og ikke holde os tilbage. Jeg siger dette som en advarsel til de hellige: Vær en del af kirken, afvis den ikke. Vi må også være åbne for, at Helligånden leder os både mod og væk fra specifikke kirker. Det er ikke altid ligetil at gennemskue, hvornår et skifte er på vej, men det er det, det vil sige at blive ledet af Ånden. Frem for alt må vi stå til ansvar over for Gud med vores liv, ikke over for enkeltpersoner, der forsøger at kontrollere os. Evnen til at skelne er afgørende i denne henseende (Hebræerbrevet 5:14). Hvis vi søger Gud i bøn, når vi mærker en uro i vores indre, vil vi blive ledt. Jeg har ofte oplevet, at mit hoved, med dets analytiske tænkning og logik, fortæller mig én ting, mens Ånden leder i den stik modsatte retning (Ordsprogene 3:5-6). Et Guds barn må turde give afkald på kontrollen og vandre i tro for at følge Helligåndens ledelse (Romerbrevet 8:14). Nogle gange vil bekræftelsen komme bagefter, men selv det kan tage tid.

Vi vender tilbage til drømmen, og bemærkelsesværdigt nok er chokket i min krop forsvundet, da jeg vågner (Salme 30:5). Det går op for mig, at jeg nær var blevet bedraget af det ydre skin af det, der skete omkring mig. I flere år havde min kone afvist mit arbejde for Gud, mens hun nedgjorde mig som ægtemand på forskellige måder foran vores børn. Jeg havde kæmpet for at forblive rolig, og det hjalp ikke på situationen, at jeg blev vred og argumenterende. Hun holdt af børnene, huset, bilen, maden og forskellige aktiviteter. Hun var helt sikkert født på ny, men alligevel. Det er sandt, at jeg har mine svagheder, men hendes årevis lange diagnosticering af mine fejl og mangler følte ikke, for mig, som drevet af kærlighed. Der er et mønster, jeg lærte at genkende: en ægtefælle, der indirekte konfronteres med sine egne mangler, kan dreje 180 grader og vende anklagen udad — det, man nu kalder *gaslighting* — for at undgå at tage ansvar. Jeg levede i det vejr i årevis. Om det hele var bevidst fra hendes side, vil jeg ikke lade som om, jeg ved. Mit ansvar var at bede for hende og tale med hende. Jeg fejlede i bønner, og kommunikationen var i det væsentlige envejs — en kendsgerning, hun indrømmede gentagne gange. En nær onkel spurgte mig engang under et besøg, lige foran børnene, om jeg huskede deres fødselsdage. Dette er en af mine svagheder: selektiv hukommelse, for at sige det pænt. Andre kalder det ADHD, selvom det også kan udløses af betydelig stress. Vi har alle vores svagheder, men jeg tror, at den største for mange af os er mangel på kærlighed. Teknisk brillans og kompetence er ofte ydre mål for succes, men mine evner er snarere *kreativitet, beslutsomhed og vedholdenhed*. Jeg er også ret barnlig af natur, hvilket er karakteristisk for min personlighedstype.

Året 2017 var et specielt år på den måde, at det først var efter separationen, jeg forstod, at profetien, jeg fik i 2012 af Kvindeforum Nordhordland, handlede om mit arbejde med at *væve sammen* Bibeler og bibelske ordbøger. Det år tog udgivelserne fart for alvor, hvilket resulterede i 2.000 titler på Amazon, Google Play og Apple iTunes under navnet *TruthBeTold Ministry*. Du er velkommen til at søge på Amazon.com og se selv. Google Play fjernede næsten alle disse udgivelser i 2019 med den påstand, at de ikke var kompatible

med deres retningslinjer, selvom de ikke kunne bevise, at mit materiale ikke var unikt. Sådan er det med giganterne; små virksomheder er sårbare, hvis de ikke har flere ben at stå på.

Jeg bør nævne, at en broder i Kristus havde kontaktet mig flere måneder før separationen og sagt, at Gud havde bedt ham ringe, så vi kunne bede sammen over telefonen hver dag. Gud vidste naturligvis, at vi begge ville ende i svære livssituationer. På netop denne dag ringede jeg til ham og fortalte ham om den drøm, jeg lige havde haft. Han blev fuldstændig tavs; efter et stykke tid sagde han, at hans udlejers far var den fjerderigeste mand i Bergen. Da udlejeren ikke havde fremlagt nogen dokumentation, da han konfiskerede depositummet på det hus, denne broder lige var færdig med at leje, forstod jeg dette som en bekræftelse på det *brede* smil. Det gik op for mig, at selvom alt ser perfekt ud på ydersiden, er det på ingen måde en indikation af, at en person står retfærdig over for Gud. Manden i drømmen repræsenterer Antikrist — en der arbejder imod de hellige, mens han opretholder et perfekt ydre uden lyde (2. Korintherbrev 11:14).

Min yngste datter, Engeline, var fire og et halvt år gammel på det tidspunkt. Måned før separationen havde hun oplevet, at Jesus kom til hende om natten. Jesus fortalte hende, at Han elskede vores familie, og hun delte dette med mig næste dag. Gud havde advaret mig gennem profetisk tale om, hvad der ville ske, men Han ønskede øjensynligt at give min yngste datter hendes egen fred, før separationen fandt sted. **Jeg spurgte hende** efter separationen, hvem der havde smidt far ud af huset, og hun sagde: «Gud», hvorefter hun rystede på hovedet, tilsyneladende overrasket over sit eget svar. Så rettede hun sig selv og sagde: «Nej, det var mor!» med et forundret udtryk i ansigtet. Jeg forstod, at Gud talte gennem hende — noget, der har glædet mig utallige gange siden.

De fem måneder mellem august og december var hårde. Det var i denne tid, jeg også oplevede, at dem, jeg troede var gode venner, holdt afstand. Jeg havde også en drøm, hvor jeg så en nær ven af familien på min ekskones side, som havde en tunge, der var delt i to, lidt ligesom en slange. Jeg forstod ikke drømmen, da den fandt sted, men i bakspejlet forstår jeg, at den var profetisk. Jeg tror ikke, at nogen omkring mig på det tidspunkt vidste, at en profet havde talt om separationen i 2014. Det var først i de følgende måneder, det gik op for mig, hvad Gud faktisk havde talt om. Bemærkelsesværdigt nok har jeg *heldigvis* optagelser af, hvad der blev sagt af tre hellige i 2014.

Flere ting skete det år, og jeg endte i et bofællesskab på Forbregdsmyra 90A i Verdal, hvor jeg lejede et værelse indtil marts 2018. Jeg blev nødt til at sælge bilen på grund af børnebidrag og havde til sidst meget lidt at leve for. Jeg var stædig nok til ikke at gå på socialhjælp, men omkring en måned efter separationen tog jeg en tur til USA. Der tilbragte jeg noget tid sammen med en ven fra bibelskolen. Det var en speciel tid, men han formåede at holde sig væk hver gang, jeg var vidne til Guds velsignelser over folk på denne tur. Jeg rejste faktisk til USA efter opfordring fra min ekskone for at besøge Vineyard i Myrtle

Beach, South Carolina. Der arrangerede *Shiloh Place Ministries* en konference, de kalder «The Power of a Father's Love». Da jeg trådte ind den første dag, fik jeg et kys på kinden af *Knobby Nobles* og blev glædeligt overrasket. Min mor gav mig altid kys på kinden, før vi gik i seng om natten, men aldrig før var jeg blevet budt velkommen med sådan et kys; det føltes som at komme hjem. Jeg husker alle de gange, jeg gjorde det samme med min stedfar ved sengetid. Det var tydeligt, at dette ikke var en tradition i hans familie, men jeg fortsatte med at gøre det alligevel.

I øvrigt, brødre og søstre, glæd jer! Stræb efter fuldkommenhed, opmuntre hinanden, vær enige, hold fred. Og kærlighedens og fredens Gud vil være med jer. **Hils hinanden med et helligt kys!** Alle Guds folk her sender deres hilsner. Herren Jesu Kristi nåde, Guds kærlighed og Helligåndens fællesskab være med jer alle.

— 2. Korintherbrev 13:11-13

Jeg må også nævne, at jeg mødte to familier i Myrtle Beach under konferencen. Et møde fandt sted, mens jeg stod på stranden og nød bølgerne, der rullede ind, og fuglene, der løb frem og tilbage, mens vandet skyllede over bredden. Pludselig stod en høj afroamerikansk mand ved siden af mig; jeg så ham ikke først, men hans kone stod bag ham. Begge var fulde af glæde i Herren og blev helbredt på flere områder i deres kroppe under vores samtale, da jeg fornemmede indeni mig, hvor de led. Jeg har ikke talt meget om dette før nu, men en af de gaver, Helligånden giver os, er autoriteten til at helbrede. Det betyder ikke, at alt er let, eller at vi altid ser helbredelse ske, men det er en kendsgerning, at de hellige bærer en sådan gave i Ånden. Det betyder dog ikke, at alle bruger denne gave eller vandrer i tro angående den. En af de hellige, der finder stor glæde i Herren, er *Søster Elise* i Frekhaug. Hun inspirerer mange i deres vandring med Gud på gaden og er en velsignet søster i Herren. Den anden familie, jeg mødte, havde haft vidunderlige oplevelser med Jesus. De kom en dag og hentede mig, så jeg kunne besøge deres hjem. De inviterede også et ældre par, som bad mig om at bede for dem. Jeg spurgte, om det var okay, hvis jeg bad lidt *højt*. Da jeg bad, mærkede manden noget knække i sin kæbe. Normalt, når jeg beder, taler jeg velsignelser over personens hele krop snarere end blot det specifikke område med behov. Han havde en død fod, og efter bønnen var han i stand til at bevæge den igen. Nogle måneder senere fik jeg at vide, at han stod og hilste på de hellige, da de ankom til kirken; det, der skete, var en velsignelse for os alle. De hellige i USA er også generøse og forstår, at en evangelist ikke lever af *luft og kærlighed* alene, når man arbejder for Gud. Jeg sagde intet om dette, men de valgte at velsigne mig til gengæld. Det er altid vidunderligt at opleve velsignelser gå begge veje.

Jeg så også en mand på konferencen, og med det samme følte jeg dødens ånd over mig. Det var, som om han var ved at dø, og jeg følte mig skræmt af det, men jeg sagde

ikke noget. Kort tid efter fik jeg at vide, at han var død. Sådanne ting har jeg oplevet i Ånden i de senere år.

Der skete flere ting under denne tur til USA, men det var ikke alt sammen let. Min ven kæmpede i sin vandring med Gud på det tidspunkt. Jeg bad om, at Gud ville åbenbare hans sande situation for ham, og dette er den drøm, han havde bagefter:

I drømmen var han i en bygning i et udviklingsland med mennesker indeni. Der var noget ondt inde i denne bygning. En ond mand var der med en normal krop, men med store horn, der stak ud fra hans hoved (Åbenbaringen 13:1). Han gik rundt og dræbte folk. Nogle var i stand til at flygte, men ikke alle tog ham alvorligt eller brød sig om det. Det var alt, han huskede fra drømmen. Jeg har en optagelse af dette, hvilket er grunden til, at jeg var i stand til at skrive det ned så detaljeret.

— *Hans drøm i 2017*

Han blev til sidst bortvist fra bibelskolen, fordi han bar et våben, hvilket var ulovligt på skolens område. Jeg brugte tid på at prøve at hjælpe ham, men han ville ikke tage imod det; i stedet trak han sig tilbage i mørket og afviste det, jeg tilbød.

Det var 2017, og jeg havde fundet et værelse i Verdal på Forbregdsmyra i et bofællesskab med to andre unge mænd. Man kunne have troet, jeg var tungnem, fordi jeg ikke fandt et job, men det var virkeligheden i min situation. Jeg havde en uddannelse, men det havde været en kamp at sikre sig arbejde, da mange så bibelskolen som et hul i mit CV. Jeg forblev dog trofast, brugte tid med Gud (Esajas 41:10) og viede mig til at opbygge udgivelsesmaskinen i det halvår, da der var meget arbejde, der skulle gøres. Dette var også det tidspunkt, hvor denne broder svigtede mig og misbrugte vores venskab, noget Helligånden havde advaret mig om:

Han svigter dig; jeg elsker dig.

— *Helligånden 2017*

Jeg havde allerede advaret ham om, hvad der kunne ske, hvis han forsømte at bruge tid med Faderen. Han fortsatte ad sin vej og indledte derefter et forhold til en anden kvinde. Han var en nær bror, som jeg betragtede som en god ven, og jeg havde hjulpet ham på et kritisk tidspunkt — noget, Gud vidste måtte finde sted, for at han kunne overleve. Han gengældte ikke denne ære, selvom jeg havde hjulpet ham ud af en forfærdelig situation.

Hvis du ikke havde hjulpet mig, var jeg måske ikke i live i dag.

— *Det er 2017, og en broder siger*

Det år viste Gud mig et træ med en robust, men lav stamme. Ovenpå var en rund, busket krone af friske grønne blade. Blandt bladene var friske røde frugter, som en blanding mellem hindbær og jordbær. Der var ikke mange af dem, og de var jævnt fordelt over toppen af træet, men jeg vidste, at frugten var god. Jeg tror, at træet repræsenterede det koncept, jeg arbejdede på. Den tykke stamme tydede på dybe rødder, hvilket opmuntrede mig, da det indikerede et stort potentiale for vækst. Det er først nu, jeg tænker over, hvordan stammen betegner et træs alder; dette kunne have signaleret modenhedsniveauet for kerneideen. Jeg tror, billedet var ment som en opmuntring og en anerkendelse af mit arbejde fra Helligånden. Også i løbet af det år modtog jeg et ord fra Gud gennem et ældre par i USA. De hellige dér, som jeg havde arbejdet sammen med under min tid i Staterne, var glade på mine vegne. Gud havde åbenbaret for dem, at de skulle advare mig og bede mig om at fortsætte Hans arbejde.

Det er nu december 2017, og det er svært at have børnene på besøg. Fra ægteskabet sad jeg primært tilbage med en dobbeltseng, et skrivebord, en computer, noget værktøj og selvfølgelig tøj. Jeg ønskede ikke at tage mere af familiens ejendele og valgte i stedet at lade min ekskone og børnene beholde dem. Jeg havde fået den ene af bilerne, men jeg blev tvunget til at sælge den for at imødekomme krav om børnebidrag, selvom jeg ingen indkomst havde. Min ekskone havde hævdet, at jeg tjente under mit potentiale — hvilket både var sandt og helt forkert på samme tid — hvilket førte til, at den norske stat ansatte en fiktiv indkomst. Heldigvis accepterede de til sidst min klage, men da var bilen allerede solgt. Min ekskone undskyldte sine handlinger som naivitet, men når man ser sådan en adfærd gentaget over de følgende år, bliver det tydeligt, at det var bevidst.

Hvad jeg ikke har sagt så meget om, er, at de måneder også var fyldt med nåde. Jeg boede i et bofællesskab i Verdalen, ti kilometer fra mine børn, med meget lidt til mit navn. Men om morgenen sad jeg ved pejsen med en kop te og tilbragte tid med Faderen (Salme 46:10). Jeg så små mirakler af forsørgelse i denne tid.

Vi er stadig i 2017, og jeg søger Gud trofast hver dag. Jeg deltager i Vineyard-husfællesskabet en gang om ugen, udover gudstjenesten der afholdes hver anden uge. På dette tidspunkt er udgivelsesmaskinen modnet, og i 2018 havde jeg udgivet over to tusind titler på Amazon, Google Play og Apple. Jeg må ydmygt erkende, at jeg har oplevet Guds nåde gang på gang, og jeg kan intet andet end at prise Ham for Hans godhed, igen og igen.

2017 var også året, hvor jeg mødte *Kari Jartveit* fra Levanger. Hun var i halvfjerdserne og var en vidunderlig bønnekvinde. Hun var blevet indlagt på Staup Sundhedscenter i Levanger, hvor hendes datter, *Søster Hilde*, og jeg besøgte hende. Kari var utrolig venlig, men direkte i sin tale, og hun var uden tvivl elsket af Gud. At være syg betyder ikke, at vi ikke er født på ny eller ikke er elsket af Gud; selvfølgelig ikke. Dette var anden gang, jeg så Gud udgyde glædens olie over en person. Det skete, da Kari, helt uden varsel og ufrivilligt, begyndte at løfte sine arme, mens hun brød ud i glædesstrålende latter. Midt

i sorg og smerte gav Gud hende glædens olie (Salme 45:7) — helt utroligt! Hun blev selv lidt flov over det hele, men jeg var et vidne, og det var simpelthen Guds kærlighed, der fandt sted. Vi havde ikke engang bedt sammen, før det skete, men Herren var så god. Jeg forstod straks, at det var glædens olie, der blev udgydt over hende, præcis som jeg selv havde oplevet det nogle år tidligere. Jeg arbejdede for NOKLUS på det tidspunkt og stod på badeværelset, da det skete. Da dette skete for Kari, prøvede hun at dække sig med det tørklæde, hun havde om halsen, men det hjalp intet. Guds kærlighed var mærkbar, da det skete. *Søster Hilde*, hendes datter, har også en profetisk gave fra Gud, som hun ikke er bange for at bruge. Mor og datter havde brugt meget tid i bøn sammen, hvilket var tydeligt, da vi alle var samlet. De var som to alen af et stykke, tætte i ånden, hvor den ene supplerede den anden. Kari sørgede ellers, fordi hun vidste, at hun snart ville forlade os.

Kari fortalte mig senere om et stærkt tilfælde, hvor hun var vidne til konsekvenserne for en person, der havde bedraget sin ægtefælle ved at se pornografi. Jeg havde selv gjort dette indtil 2012, hvor jeg bekendte det for min ekskone og holdt op (1. Johannesbrev 1:9). Kari fortalte mig, hvordan offeret — hustruen i ægteskabet — utroligt nok blev besat af en ånd. Det, der skete, var følgende: Manden og hustruen havde holdt hinanden i hænderne, og manden svor, at han ikke havde set *pornografi*. Derefter gik hustruen hen til Kari og faldt om på gulvet foran hende. Kari forstod, hvad der skete, og drev straks ånden ud. Offeret huskede intet af dette bagefter. Uanset hvad var Kari vidne til hele begivenheden og betroede sig til mig. Kari gik bort ikke længe efter, men jeg husker hendes glød; hun var en af de få, der forstod, at jeg arbejdede for Gud. Jeg havde ikke meget at gøre godt med på det tidspunkt. Hun gav mig mad, selvom jeg ikke havde sagt meget om min situation. Jeg husker også Kari fortælle mig, at hendes mand, en frisør af fag, en dag pludselig havde stået midt i stuen med tårer løbende ned ad kinderne.

Kari: Hvad er der dog i vejen med dig?! Manden: Jeg ser Jesus stå midt i stuen sammen med os.

— *Kari Jartveit og hendes mand*

Karis mand var desværre død mange år før hende. Jeg har en mistanke om, at hans død kunne have været afværget, hvis deres kirke havde været vital og vågen på det tidspunkt. Kari bekræftede også dette indirekte, da hun nævnte, at manden, der bedrog sin hustru, var blevet advaret profetisk på forhånd, men at denne advarsel var blevet afvist på en *afvisende, men humoristisk* måde i netop den kirke.

Jeg husker en dag det efterår, hvor jeg stod udenfor. Der var en mærkelig varme omkring min krop, og jeg elskede at mærke luften suse forbi mig. Jeg havde ikke brug for mere end en simpel skjorte eller trøje, hvilket var meget ulig min sædvanlige natur. Mens jeg stod dér, kiggede jeg ned og så fem firkløvere. Tallet fem var ætset ind i mit sind resten af den dag. Jeg forstod ikke hvorfor.

Det er nu december 2017, og jeg ligger i sengen en aften på mit værelse i Verdal, omkring ti kilometer fra Levanger. Jeg føler en følelse af tristhed og en længsel efter, at tingene skal løse sig. Lige dér fortalte jeg Faderen i Himmelen, at jeg havde forsøgt at åbne og lukke døre, men intet fungerede. Gud viste mig derefter, at alt ville vende, og at der ville komme en modningstid på to år forude (Jeremias 29:11). Det havde været præcis fem måneder siden separationen — det samme antal som kløverne. Jeg blev meget opmuntret af dette; selvom jeg ikke vidste konkret, hvad der ville ske, følte jeg glæden boble indeni mig, før jeg faldt i søvn. Det, Gud havde i tankerne, var, at jeg snart ville få et nyt job og møde min fremtidige kone om cirka tre måneder. Da Gud talte om en modningstid på to år, refererede Han specifikt til opstarten af virksomheden Publifye, noget jeg vil dele mere om senere.

Kapitel 32

Ny Projektstilling (2018)

Det er januar 2018, og jeg bliver ringet op af *Oddgeir Holmen* på HUNT Forskningscenter i Levanger. Oddgeir er mellemlider for IT og den fineste chef, jeg nogensinde har arbejdet for. Systemudvikleren *Anders Smedegaard Pedersen*, som blev ansat i stedet for mig i 2016, er nu ved at stoppe i jobbet. Oddgeir er derfor på jagt efter en ny medarbejder, der kan tage over for ham. Projektet forventes færdigt i maj 2019, så man har brug for en til at overtage efter Anders. Der arrangeres et møde med Oddgeir, Anders og *Per Bjarne Løvsletten*, og jeg får tilbud om at starte op den 15. januar dette år. Måske mit arbejde på publikationsmotoren overbeviste dem? Jeg tror i det mindste, det gjorde indtryk, da jeg kunne fortælle, at jeg netop var færdig med at bygge en publikationsmotor, som kan opbygge publikationer med over millioner af referencer internt i en enkelt digital publikation og en længde på flere tusinde sider. En af de største publikationer er på 10 millioner referencer og cirka 150.000 digitale sider, og jeg har på dette tidspunkt publiceret Bibler på over 20 sprog. Det er lidt sat på spidsen, når jeg kommer med disse tal, men absolut ikke forkert at sige, og egentlig fantastisk sjovt at tingene er gået så godt. I sandhed en stor velsignelse, som Gud allerede havde talt profetisk om i maj 2012, da jeg mødte den lille kvindegruppe fra Kvinneforum Nordhordland.

Jeg siger ikke dette for at prale, men Gud har virkelig givet mig et værktøj, som jeg har stor glæde af at bruge (Første Peter 4:10). En ny tid er begyndt, og jeg stortrives på HUNT Forskningscenter i Levanger. Parallelt med dette lejer jeg en person ind til at lave 2000 forsidebilleder, så man kan publicere 2000 Bibler af evangeliet med Matthæus, Markus, Lukas og Johannes på to eller tre sprog per bog med versene i parallel. Kinesisk, japansk og russisk var nogle af disse sprog. Arbejdet var forsvindende lille fra min side, da publikationsmotoren gjorde det meste. Det er mærkeligt at fortælle folk, at jeg har publiceret over 2000 publikationer, men sådan er det nu engang. Sjovt, men lidt skørt.

Jeg havde håbet, at publikationerne ville give mig et økonomisk fundament, hvor jeg er uafhængig af en arbejdsgiver og mere aktivt kan dele evangeliet, men tiden er tydeligvis ikke inde til det helt endnu.

2018 er også det år, hvor jeg lærer hende at kende, som skal blive min kommende kone. Jeg kalder hende for min kommende kone, men det er af den simple grund, at jeg begyndte at skrive denne tekst i 2022 og ser tilbage i tiden. Jeg kender hende så vidt fra menigheden 3-4 år tilbage, men vi talte næsten ikke sammen dengang, da hun var meget dårlig til norsk. Hun inviterer mig nu på middag på asylcentret i Levanger, og hen-

des norsk er også tydeligt forbedret. Hun vidste ikke på det tidspunkt, at jeg var separeret, men hun havde tidligere oplevet at blive helbredt, da jeg bad for hende, så hun følte glæde ved at invitere mig. Hun er fra et land i Asien, elsker Gud og har haft stærke oplevelser af at blive udfriet, hvor Jesus ledte hende gennem farlige områder, også med båd. Vi begynder nu at diskutere alt det, vi har oplevet, og vores vej med Gud, samt hvad Bibelen skriver om og deler med os. Jeg begynder at hjælpe hende med det norske sprog samt underviser hende ud fra Bibelen. Vi bliver hurtigt gode venner, og jeg bliver chokeret, da Gud viser mig, at hun er min kommende kone. Ved flere lejligheder oplever jeg, at Helligånden taler om hende til mig. Gud viser mig også et brudstykke af hendes fortid i en drøm samt hvad der ligger foran os måske 20 år frem i tiden (Apostlenes Gerninger 2:17). Jeg havde ingen planer om at få mig en ny kone, men ville arbejde for Gud alene, da mit forrige ægteskab var et sorgens kapitel. Gud havde tydeligvis alligevel ikke planlagt, at jeg skulle leve alene (Jeremias 29:11). Jeg forstår normalt ikke de billeder, Gud viser mig om natten der og da, og sådan var det også, da han viste mig en kort sekvens fra et kritisk punkt i min kommende kones liv.

Jeg drømmer eller ser om natten en bil, der kommer kørende og parkerer i vejkannten. Der kommer så flere personer ud fra skovbrynet og går mod bilen. Jeg ved, at de ikke er tyve, men at de kommer for at hente noget ud af bilen. Det var drømmen, og som sædvanlig forstår jeg ikke, hvad jeg ser, men jeg er dog et vidne.

— *Synet av bilen med klær*

Jeg fortæller intet om denne drøm til nogen og tror selv, det måske er en tilfældighed eller et brudstykke af noget, jeg har set om dagen og derefter drømmer om. Da jeg kort tid derefter sidder i fælleskøkkenet på *Leira Asylmottak* og min kommende kone står og laver mad, begynder hun helt ud af det blå at forklare, hvordan hun blev bedt for, da hun var 12 år gammel, og at det ændrede hendes liv. Det, hun fortalte, var, at hun var ret «*rabi*» af sig i alderen 9 til 12 år. Det, der udløste dette, var i grunden alle de uroligheder, der fandt sted, da Khomeini kom til magten. Hendes far var efterhånden så frustreret over hende, at han til sidst pakkede bilen fuld af tøj og sko. Han tog hende så med til fattige kristne, som bad for hende. De fik sko og tøj som tak for dette. Og det er nu, jeg forstår, at Gud allerede har vist mig dette i et syn om natten. Dette er første gang, jeg kan sige, at Gud har vist mig en hændelse i fortiden, som var afgørende for en persons liv. En dag da jeg står i fælleskøkkenet på asylcentret hos min kommende kone.

Hvordan kan det være, at hun er så glad for Gud?

— *Et spørgsmål presser på innsiden*

Min kommende kone har været igennem meget, og jeg forstår, at hun skal blive min kone, men samtidig advarer Gud faktisk. Helligånden viser mig, at hun vil forlade mig flere gange, hvilket har passet på en prik, for at sige det sådan. Ikke fysisk, men psykisk. Og jeg er glad for denne advarsel, da den forberedte mig på forhånd. Dette skyldes frygten, der voksede frem på grund af alvorlige trusler fra nær familie der, hvor hun kom fra. Det var en særdeles tung tid for hende som troende i et land i Asien, der dømmes kristne til døden for deres tro. At få dødstrusler er ikke ukendt for min kommende kone. Tiden læger alle sår, siges det, men det spørgsmål er, om det sker automatisk, hvis man ikke aktivt arbejder med tilgivelse. Selvom vi prøver nok så meget at forhindre såret i at sprede sig, kan det få yderligere konsekvenser på områder af kroppen, vi ikke forventede. Jeg tror, at når Gud siger, vi må tilgive for at blive tilgivet, så betyder det ofte også lægedom for kroppen. Tilgivelse er som en slags rensning af et fysisk sår, som igen giver kroppen mulighed for selv at hele.

For hvis I tilgiver menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske fader også tilgive jer. Men hvis I ikke tilgiver menneskene, vil jeres fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser.

— *Matteus 6:14*

Min kommende kone blev tvangsgift som 15-årig, og lige før brylluppet fandt sted, var hun kørt træt. Hendes mor tog hende og søsteren derfor med til en kristen dame, en frisør, med en profetisk gave.

Du kommer til at få to drenge ... og går gennem en svær tid, før du efter mange år rejser til et land langt væk. Der kommer du til at møde en mand, som hjælper dig tilbage til livet, som et skib, der er ved at synke, men bliver holdt tilbage. Dit liv bliver svært de første 50 år, derefter vender det.

— *Profetisk tale til min kommende*

Efter en tid går det op for mig, at jeg nogle år tidligere havde hørt Helligånden tale til mig under en af samlingerne i menigheden Vineyard i Levanger i 2015.

Den, der får hende, er heldig.

— *Den Hellige Ånd sa dette om min kommende kone*

Jeg reagerede på dette, for hvorfor skulle jeg have brug for at vide det?! Det forstod jeg ikke før godt ind i 2018, da det begynder at gå op for mig, at Helligånden talte om mig som den heldige. Dette hjælper mig til at acceptere og forstå, at den glæde, jeg føler for

min kommende kone, ikke kun er min egen, men er rigtig over for Gud. Et ægteskab er vigtigt at ære, ikke kun mellem mennesker, men også over for Gud, faktisk mere. Vi må prøve at ære Faderen i alle ting og ikke gøre uret mod nogen. Der skal ske meget dette år, og jeg oplever, at både menighed og nære venner i troen er mistroiske og tænker, at jeg er en skørtejæger. Uanset hvad, er jeg sikker i min sag, og det er hun også. Samtidig siger Gud til os, at vi ikke kan tage del i ægteskabets glæder, da vi ikke er gift. For hvordan kan vi arbejde for Ham, hvis vi forsynder os mod ægteskabet og synder mod Hans legeme?

Alt er mig tilladt, men ikke alt er gavnligt. Alt er mig tilladt, men jeg skal ikke lade noget få magt over mig. Maden er til maven, og maven til maden, men Gud vil gøre ende på begge dele. Legemet er ikke til utugt, men til Herren, og Herren til legemet. Gud oprejste Herren, og ved sin magt vil han også oprejse os. Ved I ikke, at jeres legemer er Kristi lemmer? Skal jeg da tage Kristi lemmer og gøre dem til en skøges lemmer? Det må ikke ske! Eller ved I ikke, at den, der holder sig til en skøge, er ét legeme med hende? For det hedder: »De to skal blive ét kød.« Men den, der holder sig til Herren, er én ånd med ham. Hold jer langt fra utugt! **Enhver anden synd, som et menneske begår, er uden for legemet, men den, der lever i utugt, synder mod sit eget legeme.** Ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som bor i jer, og som I har fra Gud? I tilhører ikke jer selv, for I blev købt dyrt. Ær derfor Gud med jeres legeme!

— Første Korinter 6:12-20

Alt i alt vælger vi at lytte til Gud og ære ham med vores kroppe, og det gør vi den dag i dag også. Der er meget, jeg kunne sige og dele fra det, der skete. Uanset hvad, ved jeg, at jeg og min kommende kone får en stor gave om nogle år. Helligånden har både sagt og vist mig, hvad dette er. Dette kan jeg sige, fordi hun, der talte profetisk til min kommende kone, også talte om hendes søster, og alt, hvad hun har sagt, er sket og er rigtigt. Da Helligånden talte om dette første gang, tænkte jeg ærlig talt, at jeg havde mistet forstanden. Og der er fire vidner til det, Gud har fortalt over en periode på næsten 40 år. Da jeg i frustration for lidt tid siden bad Gud om at bekræfte dette, fik en søster i troen en drøm, der var tydelig omkring, at dette var og er fra Gud. Hvorfor deler jeg det, selvom det ikke er helt tydeligt, hvad jeg faktisk siger? Fordi jeg ønsker, at den ikke-troende skal begynde at se, at Gud i Himlen er fantastisk god, og at der er håb for alle. Nogle af os vandrer i mørke dale, og jeg ønsker at vidne om det, jeg har set og hørt, mere end bare at holde det for mig selv. Det betyder ikke altid, at jeg kan sige alt, da der er ting, der er private og ikke skal deles. Det er naturligvis en balancegang. Gud har uanset hvad skabt en fantastisk verden og viser sin kærlighed til os gennem Hans ord og Helligånden. Han bevarer os gennem op- og nedture, hvis vi lader Ham gøre det (Salme 23:4). Han tager vare på vores hjerter gennem stormene og fortjener vores lovprisning med overgivelse.

Profeten, der talte med min kommende kone, er det tredje vidne, og hun talte om det samme for 35 år siden. Det andet vidne er min kommende kone, og hun har selv set den gave, vi får, og har været chokeret over dette, men Gud har i sandhed været nådig mod os. Jeg er lidt hemmelighedsfuld, når jeg skriver dette, men ikke alt er rigtigt at dele offentligt.

Jeg har fem børn og ved allerede, og Gud har vist mig, hvad der ligger foran mig også med hensyn til dette. Det er ikke alle, der vil tage imod dette vidnesbyrd, før efter det er sket, men jeg siger dele af det, så ingen kan modsige mig bagefter. Jeg kæmpede faktisk imod Helligånden i dette, da det var så stærkt for mig, og jeg blev usikker på min egen frelse på grund af det, Helligånden viste. Nogle gange er det et chok, når Gud viser fremtidige hændelser, især når det er så personligt og nært. Og jeg satte spørgsmålstegn ved min egen frelse på det tidspunkt. Uanset hvad, så er Gud god. Det var en sorg at miste mine egne børns nærhed i det daglige, så jeg er meget taknemmelig over for Gud og glæder mig over det, der kommer til at finde sted. Dette er noget, min kommende kone selv ikke ønsker at tale særlig meget om på grund af den situation, hun står i, så sådan er det. Jeg håber og beder dog om, at vi evner at gøre det, Gud beder os om fremover.

Når man har ventet 11 år på asyl i Norge, så går man igennem en del prøvelser. Gud har været meget god mod hende, og hun blev helbredt i foden ved håndspålæggelse på Bønnesenteret i Levanger for nogle år siden. Smerterne, hun har haft i underlivet hver gang hun havde menstruation helt siden omkring 10-års alderen, forsvandt også efter forbøn for cirka 3 år siden (Jakob 5:16). Og hun fungerer bedre og bedre, også mentalt. Hun er en aktiv og social kvinde, som bidrager med meget i sit nærmiljø, og hendes søn blev den 13. juni 2022 færdiguddannet som læge efter 6 års studier.

I starten var den ene af min kommende kones sønner ikke glad for mig. Apropos netop det. Jeg husker, min kommende kone en dag fortalte mig, hvordan hun for over 10 år siden fik en opmuntring fra Gud. I dette så hun en af sine sønner stå i en korridor med skæg og hvid kappe, som en læge. Dette blev vist hende, da de var i Tyrkiet, hvor hendes ene søn ikke havde mulighed for at gå i skole og tage en uddannelse. Jeg fortæller det lidt enkelt nu, men det var bestemt ikke enkelt for dem på det tidspunkt i deres liv, så Gud havde en god grund til at opmuntre hende. Det er lidt specielt at se sådanne ting finde sted, men i eftertiden forstår jeg, hvorfor Helligånden sagde, at jeg var heldig, at jeg skulle få hende. Ofte forstår jeg først Helligåndens ord, når jeg ser det ske, og dette kan være måneder eller år bagefter. Det er lidt ironisk, men min ekskone var optaget af at finde mine fejl og ikke af, at det, jeg rent faktisk gjorde, glædede Gud. Jeg er blevet meget mere kritiseret af mennesker for min væremåde, end jeg er blevet irettesat af Helligånden. Men irettesat af Helligånden er jeg blevet alligevel, bare så det er klart. Og dette er sket ved en del lejligheder.

Efter den tid, jeg har tilbragt med min kommende kone, ser jeg, at hun er en evangelist og har en ild og kærlighed fra Gud til at dele evangeliet. Hun er meget social af sig og en ressourceperson, og Gud talte sidst til hende, da vi var i *Tremorkirken på Sartor Senter på Sotra* en god uge før jeg forlod Øygarden. Der viste Gud hende, at vi skulle begynde at arbejde sammen om 5 måneder, og dette var den 19. juni 2022. Dette er første gang, Faderen taler til hende og giver hende en dato, præcis som vi bad om sammen blot få dage før dette skete. Faderen har hørt os, helt fantastisk! Det betyder ikke altid, at tingene er enkle, men jeg har stor fred og glæde over det, der kommer. Uanset hvad, nu foregriber jeg begivenhederne lidt. Men jeg ønskede at dele lidt om min kommende kone, så man ved lidt om hende.

På et tidligt tidspunkt i mit og min kommende kones venskab omkring 2018 viser Helligånden mig, at hun *skal ned på gulvet*. Jeg forstår ikke, hvad dette betyder, men kort tid efter, da jeg beder for hende, falder hun om og falder i søvn i mine arme på gulvet. Jeg fortsatte med at bede, til jeg var færdig, og da hun efterhånden vågner op, var det som at se ind i øjnene på et spædbarn. Jeg glemmer ikke oplevelsen, men jeg ved i grunden ikke helt, hvad der fandt sted, andet end at jeg tror, det var en slags renselse, hun gik igennem. Jeg ved, at det var forudsagt, og at dette var nødvendigt, og jeg bad i tunger over hende, mens hun sov, da jeg ved, at det så er ånden, der beder, og ikke vores forstand (Romerne 8:26).

Jeg ønsker at tilføje, at hendes søn og *Bror Ole Martin*, to af De Hellige, kom til mig og sammenlignede mig med en *skørtejæger* dette år. Folk havde også talt usandheder bag min ryg om mig og min kommende kone, og de var nervøse for, om det, der fandt sted, var rigtigt. Heller ikke hun havde gjort det, der var rigtigt over for Gud med alt det, hun havde foretaget sig, før vi lærte hinanden at kende, og dette møde var også et resultat af det. Hendes søn var bekymret for hende. Vi er alle resultater af vores fortid, og når vi kommer til sandheden, må vi aflære frygt og bæven. Dette gælder mig lige så meget som mine brødre og søstre. Når vi kommer med anklager mod vore egne, må disse også være berettigede, og man må nærme sig med kærlighed. Det skete ikke her, men jeg kender ham som en god bror, og det er nu helt okay, at han trådte lidt over stregen, men det var helt unødvendigt. Min kommende kone blev i praksis presset til at holde sig væk fra mig de næste 6 uger. Det var et chok at blive anklaget på denne måde, og i denne periode var jeg helt tom for energi. Det var dér, Helligånden talte til mig og helt konkret gav mig et navn, som jeg glæder mig over den dag i dag. Ikke bare det, men Helligånden advarede mig også og sagde, at jeg og min kommende kone ville *rode i det senere*. Hvilket vi også gjorde og derefter vendte os væk fra igen. Det var både trøst og formaning at få fra Helligånden, for at sige det sådan. Det, der var lidt sjovt ved denne tid, var, at jeg også sov 9-10 timer hver nat, og den indvirkning dette havde på jobbet hos HUNT Forskningscenter, ironisk nok. Hjernen fik hvilet godt om natten, og jeg præsterede i grunden helt fantastisk på jobbet. Nu kan man spørge sig selv, om jeg havde underpræsteret på jobbet

indtil da, men det kan jeg ikke sige, da alt, hvad jeg gjorde, fungerede, og Oddgeir var såre tilfreds med mit arbejde. Jeg var i stand til at sætte mig ind i alt, hvad de havde brug for, fandt og rettede væsentlige fejl, som var introduceret før min tid, og udviklede værktøjer og gjorde det, der blev krævet af mig, og mere til. Jeg leverede også over forventning på et projekt, vi havde for Folkehelseinstituttet, og gjorde det samme også på et senere tidspunkt. Teknisk fungerede alt helt i top, og jeg stortrivedes med arbejdet, da jeg også lærte mig *Golang*, mens jeg arbejdede på HUNT.

Kapitel 33

Forskningscenteret (2019)

Det er midt i 2019, og jeg er færdig med projektstillingen som systemudvikler på HUNT Forskningscenter i Levanger. Jeg rejser nu en tur til Asien og tager med en pastor op i bjergene til en gruppe pastorer dér og deler og arbejder sammen med dem (Matthæus 28:19).

Under opholdet i et af de asiatiske lande talte Helligånden til mig ved givne lejligheder, hvor jeg måtte tåle at være Hans mund til folket med formaning. Den ene gang var, da en af de ældste i menigheden forbrød sig mod den. Jeg vidste det ikke, men mærkede det stærkt i min ånd, før jeg så det med egne øjne. Den anden gang var, da en kristen læge var syg og lå helt paralyseret på en bære lige over jordhøjde. Han lugtede af urin. Helligånden fortalte, at tilstanden var selvforskyldt, og jeg måtte adlyde og sige det til ham. Tårer kom fra hans øjne, og han bekendte, at det, jeg sagde, var korrekt, og han erkendte, hvad han havde gjort (Jakob 5:16). Vi bad for ham, og fra det tidspunkt begyndte helbredelsen, og han var oppe på benene igen nogle måneder efter. Han var en gammel mand og døde desværre ikke så længe efter, selvom han var blevet rask igen fra lammelsen.

Efter missionsturen kom jeg tilbage og begyndte at søge job. Jeg bliver inviteret til diverse samtaler, men uden held. Efter otte måneder giver jeg lidt op og starter processen med at teste en idé, jeg har til et nyt produkt. Jeg evaluerer denne gennem en tredjepart hyret ind af kommunen til opgaven, *Proneo AS* i Verdal. Jeg mødte op hos dem med en fuld rapport over det, jeg allerede havde udviklet, samt idéen om det nye produkt. Lederen virkede overrasket, og de spørgsmål, han havde forberedt, var allerede besvaret i min rapport.

Proneo giver tommelfingeren op for idéen, og jeg søger NAV om støtte (Ordsprogene 16:3). Hvad drejer den sig om? Den handler om et nyt produkt, der skal hjælpe folk med at lave digitale bøger og flette dette sammen med selvskevne eller købte ordbøger, alt sammen med henblik på internetsalg eller digital distribution. Der findes ikke lignende værktøjer på markedet i dag, som jeg kender til. Vi ser tilbage til 2012, da Kvinneforum Nordhordland talte profetisk om, at jeg muligvis ville komme til at gøre *noget nyt, som ingen andre havde gjort før*; at væve ting sammen. Dette stemmer også godt overens med den gamle publikationsmotor.

Jeg får tilsagn på ansøgningen efter nogle ugers behandlingstid og starter nu et års udvikling med eget hjemmekontor. **Jeg skrev tidligere om, at Gud i december 2017 sagde til mig, at der var en modningstid på to år** (Prædikerens 3:1). Det var nu, det

gik op for mig, at da jeg startede ansøgningsprocessen, var der gået to år. Og støtten fra NAV kommer næsten på samme dag, som Norge lukker ned. Det slår mig, at opstartstidspunktet for arbejdet med det nye værktøj er på samme tidspunkt, som dagpengeperioden øges, og man desuden får feriepenge af dagpengene.

Jeg sidder nu og arbejder hjemmefra i et år, samtidig med at regeringen indfører ekstra støtte til arbejdsløse. Og lige før jeg får tilsagn fra NAV om støtte til tolv måneders arbejde hjemmefra, drømmer jeg, at jeg rydder et af mine værelser. Omkring samme tid drømmer min kommende kone, at hun ser en masse papkasser ude i min stue. Jeg forstår ikke, hvad dette betyder, og finder det hele lidt mærkeligt. Min kommende kone foreslår, at vi skal bruge det ene soveværelse som hjemmekontor, og vi er i gang med at rydde ud af det. Vi flytter min seng til stuen og rydder samtidig op i stuen og på skunkloftet. Da jeg så alle papkasserne på stuegulvet, og soveværelset var ryddet, gik det op for mig, hvad Gud har gjort. Far talte om dette projekt to år tidligere og viste os samtidig opstarten af det. Jeg er nervøs for at påtage mig et sådant projekt, uden at Gud er med, og efterfølgende er jeg lettet over, at Far viste mig dette (Filipperne 1:6).

Dette år mærkede jeg også en stærk uro for min far. Han var på besøg hos mig, og da følte jeg, at noget var alvorligt galt. Jeg fortalte ham, at jeg ønskede at døbe ham i åen lige ved der, hvor jeg boede. Han takker desværre kontant nej til dette og rejser så til Filippinerne. Jeg havde ikke fred for min far på dette tidspunkt (Romerne 9:1-2).

Kapitel 34

Forskningscenter (2020)

Det er nytår 2020, og jeg arbejder på at færdiggøre en pilotversion af mit produkt. Tingene begynder at fungere, men jeg er samtidig lidt bekymret for, hvad der skal ske, når støtten fra NAV ophører, og jeg står dér uden hverken job eller penge. Og det er nu, at en søster i troen, en kvinde som arbejder sammen med sin mand i USA og er en del af et pastorpar, kontakter mig på Facebook. Hun fortæller mig, at jeg har lagt noget ud, som ikke er korrekt på Facebook. Jeg takker for dette og sletter derefter opslaget. Hun var overrasket over min ydmyghed, og pludselig taler Helligånden til hende og viser hende et økonomisk gennembrud for mig. Hun fortæller også, at Gud har hørt mine bønner med hensyn til mit arbejde for ham fremover. Jeg undrer mig over, hvad dette kan betyde, men prøver bevidst at forholde mig roligt til det, der skal ske fremover, hvilket ikke altid er lige nemt. Det skal siges, at jeg overvejede flere mulige scenarier for, hvordan jeg skulle klare mig i den kommende tid, men at Gud satte mig på plads gennem to drømme, jeg fik. I den ene drøm ser jeg Vasaskibet stævne ud fra havn og synke kort tid efter. I den anden drøm flyver jeg i et højt, aflangt rum og opfører mig som en klynkende Superman, mens jeg fløj rundt derinde. Jeg forstår, at Gud viser mig, at det er nyttesløst at prøve at planlægge den kommende tid, og at jeg er placeret her for den tid, der er nu, og ikke bør klage over, hvor Han har sat mig (Esajas 55:8-9). Dette beroliger mig også.

Det er i tiden lige før støtten fra NAV ophører, at jeg kontakter Oddgeir. Det viser sig, at jeg dette år får en solid konsulentopgave fra HUNT foruden royalties fra salget af de publikationer, jeg har udgivet. Alt ordner sig økonomisk med andre ord (Filipperne 4:19). Det kan tilføjes, at produktet, jeg byggede for Forskningscenteret dette år, nu er i brug i deres *Aldring i Trøndelag* (AiT) og COVID-projekt, som skal løbe i to år, og det fungerer også efter hensigten:

Det fungerer upåklageligt.

— *Oddgeir Holmens tilbagemelding*

Det går fint med børnene, men vi må alle stå foran Gud en dag med vores liv og de valg, vi traf over for vores ægtefæller og i øvrigt over for de hellige (Romerne 14:12). Der er ting, jeg burde have set anderledes vedrørende min ekskone og børnene, men skilsmissen er ikke en del af dette.

Dette år lukker asylcentret i Levanger sin drift. Min kommende kone bliver flyttet til et nyt asylcenter, noget hun gruede sig lidt for, da Gud advarede hende om, at tingene

ville blive svære i en tid fremover. Samtidig giver Gud besked om, at ventetiden er forbi, selvom vi ikke får noget konkret tidspunkt for dette. Vi må være tålmodige (Hebræerne 10:36). Tidligere dette år har jeg samlet sagspapirer og dokumenteret hendes evangeliske arbejde her i Norge. Dette sendes til *Norsk Organisasjon for Asylsøkere* (NOAS). Der er breve fra fem forskellige par og Sharons søn, hvor man indestår for hende i denne sag. Den forventede sagsbehandlingstid er maksimalt tolv måneder med en forventning om ni måneder, men per dags dato er vi i den attende måned uden nogen tilbagemelding fra UNE.

Uroen for Bjørn fra 2019 bekræftes dette år. Han bliver ved et uheld skudt, da han var i Filippinerne. Lægerne siger, at havde det ikke været for, at kuglen ramte ribbenet og ændrede retning inde i kroppen, så var han højst sandsynligt død. De mente, at han måtte have fået hjælp af engle (Salmerne 91:11), og at det tydeligvis var et mirakel, at han overlevede. Jeg havde ønsket at døbe ham i floden, før han rejste, men han nægtede det. Jeg forstår nu, at den uro, jeg følte for ham, var reel, og at jeg ikke følte mig tryk ved, om han rent faktisk var i Guds hænder op til det tidspunkt. Jeg håber, han er ydmyg nok til at erkende dette, hvis nogen spørger ham – både dåben og det, der skete forinden. Det var uanset ikke hans skyld, og han var et offer i et mordforsøg mod personen, der sad ved siden af ham. Motivet var et forsøg på at få slettet økonomisk gæld.

Kapitel 35

Publifye AS (2021)

Vi er kommet til 2021, og jeg er i slutningen af det år, hvor NAV har støttet mig i arbejdet. Jeg etablerer nu Publifye AS. I fremtiden tror jeg, at mange vil blive glade for produktet og de ressourcer, der kommer til at ligge bag. Dette er et værktøj, som giver skoler og organisationer samt privatpersoner muligheden for at skabe mere engagement omkring læring og læsning (Romerne 11:29). Sammen med lærere, studerende og elever skal de kunne bruge dette til at skrive egne tekster med ordbøger vævet ind i dem, hvilket også er helt nyt på markedet. Noget af den viden, der opbygger dette, er den erfaring, jeg har med at opbygge nogle tusinde digitale bøger med ordbøger med op til flere millioner koblinger og flere distributører og teknologiske løsninger.

Da jeg blev talt profetisk til i 2014, før jeg rejste fra USA, sagde en profet til mig, at jeg er kreativ, og det passer. Det blev også sagt, at jeg havde en svær tid foran mig. Men jeg kan godt lide at skabe ting, for at sige det sådan, og jeg evner at se, hvordan jeg skal gøre det, og dette vil være med til at hjælpe med at føre os ud af en svær periode (Ordsprogene 16:3).

Angående min egen far. Da han dette år kom på besøg, var jeg direkte over for ham og bad ham om at lade sig døbe til Jesus Kristus. Han er tvivlende, men siger efterhånden ja og bliver døbt i elven i Levanger af mig og min kommende kone. Selv var jeg usikker på, om dette var rigtigt, så jeg bad Gud om tegn. Det, der så sker, er, at en søster i troen ved navn *Maryam* fik et syn af min far, først som i et fængsel og bagefter så hun ham uden for fængslet. Han havde sømandshue på, hvidt skæg, og Jesus og jeg stod sammen bag ham. Maryam havde ikke mødt min far og vidste ikke, at han havde været sømand, heller ikke at han havde hvidt skæg, så det beroligede mig. Maryam sendte mig også en besked lige før han blev døbt, hvor hun sagde, at min far *højest sandsynligt skal døbes i weekenden*. Det hele passede på en prik. Billedet fra Maryam var et tydeligt tegn på, at Gud satte min far fri gennem dåben (Romerne 6:4), og det var bekræftelse nok for mig.

Min fars nu afdøde kone, Ragnhild, havde også taget imod Jesu *gave* blot nogle få måneder før hun døde. På det tidspunkt havde Gud lagt det på mit hjerte at komme til Bergen, lige før hun gik bort. Jeg husker, at jeg kom ind på stuen på plejehjemmet, og hun lyste op som en sol foran mig. Hun havde kæmpet store dele af sit liv, så dette var fantastisk at se, og jeg er fuldstændig overbevist om, at der var engle i rummet hos os denne dag. Jeg delte med hende, og hun tog imod Jesus. Det er muligt for et menneske at sige ja til Jesus og blive født på ny (Johannes 3:3), selvom hovedet ikke forstår, hvad

der sker, for det har jeg selv oplevet. Og jeg stoler på, at Gud i sin nåde og kraft holder sit løfte og holder både Ragnhild og min far i sine trygge hænder (Filipperne 1:6).

Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, han som i Kristus har velsignet os med al Åndens velsignelse i himlen. I Kristus udvalgte han os, før verdens grundvold blev lagt, til at stå for hans ansigt, hellige og uden fejl. I kærlighed og efter sin egen gode vilje besluttede han på forhånd, at vi skulle få ret til at være hans barn ved Jesus Kristus, til lov og pris for hans herlighed og nåde, som han overøste os med i ham, som han elsker så højt. I ham har vi friheden, købt med hans blod, tilgivelse for synderne. Så rig er Guds nåde, som han har ladet strømme over os med al visdom og forstand, da han kundgjorde os sin viljes mysterium, det han gerne ville gøre i ham. Han ville fuldføre sin frelsesplan i tidernes fylde: at sammenfatte alt i Kristus, alt i himlen og på jorden i ham. I ham er også vi blevet arvinger, vi som på forhånd var bestemt til det efter Guds beslutning, han som gennemfører alt efter sin egen plan og vilje. Således skulle vi være til lov og pris for hans herlighed, vi som allerede nu har sat vores håb til Kristus. I ham kom også I til tro, da I hørte sandhedens ord, evangeliet om jeres frelse. **I ham blev I mærket med seglet: Helligånden, som var lovet os, han som er pantet på vores arv, indtil Guds eget folk bliver sat fri, til lov og pris for hans herlighed.**

— Efeserne 1:3-14

Dette var også året, hvor min kommende kone får et billede fra Gud om, at tingene nu kommer til at bedres, og at der er *lysning i horisonten*, noget som også bekræftes konkret i Tremorkirken på Sotra i juni 2022 af Gud.

Der er nogle menigheder, der søger Guds vilje og hans nådegaver, men jeg mærker et stærkt savn efter at se gudfrygtige hellige drevet af Guds ånd i kirken, og desværre er der mange menigheder, der fornægter Guds kraft og Helligånden:

I det ydre har de guds frygt, men de fornægter dens kraft. Vend dig fra sådanne folk!

— Andet Timotheusbrev 3:5

Hvordan kan kirken forvente, at evangeliet går frem uden Guds kraft (Første Korint herbrev 4:20)? Folket ved ikke, hvad de går glip af, for vi søger vores eget og ikke Guds; selvom det på ydersiden ser fint ud, er der ikke liv efter døden (Romerne 8:6). Efter frelsen fik jeg en bismag i munden ved tanken om, at jeg tidligere havde været i Den Norske Kirke, men ikke havde fået sandheden at vide om, at jeg måtte bekende med min mund og voksendøbes og modtage velsignelserne ved, at de hellige lagde hænderne på mig (Romerne 10:9-10).

Kapitel 36

Vejen videre (2022)

Vi er i midten af 2022, og jeg glædede mig til, at min kommende kone skulle få ophold, så vi kunne starte arbejdet sammen. Men dette skete ikke, og byretten var på ingen måde lydhør over for hendes sag. Så jeg kan sige, at vi begge drømte for et års tid siden, at sagsbehandlingen ikke kom til at være «*stueren*», om man så må sige. Men på trods af dette har jeg fred (Filipperne 4:7), selvom det følte som et svigt fra den norske stat, skal jeg være ærlig. Og det er også det, drømmen viste os, at sagsbehandlingssystemet var som et afløbsrør.

En asylansøger fik tidligere knap to tusinde kroner hver måned, men dette steg til tre tusinde. Det skal dække mad, tøj og transport. Jeg kender til asylansøgere, der mister strømmen, hvis man bruger elkedlen, da de bor for mange i ét hus. Og om vinteren har de oplevet at miste hovedvarmen i flere dage og har måttet klæde sig ekstra godt og klare sig med en lille ovn på soveværelset. De må sædvanligvis dele soveværelse og bad med flere. På trods af dette er det svært at sige, at vi ikke er velsignede, for det er vi virkelig. Vi har delt med mennesker sammen, diskuteret, søgt Gud, glædet os, gået i menighed, og hun har været frivillig medarbejder i flere år både uden for og i menigheden. Hun har arbejdet i Den Norske Kirke, Vineyard i Levanger, hjulpet de ældre på plejehjemmet, været medlem af Sanitetsforeningen der og i Trondheim. Hun er aktiv med at dele evangeliet med mennesker, hvor hun er, og vores evangeliserende arbejde vil øges fremover, hvis vi er lydige med det, vi har af tid, ressourcer og privatliv. Vi har døbt mennesker sammen, og hun deltager også i møder og i ægteskabskursus, også gennem videomøder med pastorpar fra hele verden, herunder USA.

I forbindelse med en hyttetur til Øygarden i juni 2022 mødte jeg en ung dreng i Øygarden, som fortalte, at hans kusine havde hørt Helligånden tale til hende, og at hun blev helt målløs i flere minutter bagefter. Det er altid dejligt at høre andres vidnesbyrd om Helligånden i deres liv. Jeg delte evangeliet med flere unge under mit ophold, også med denne dreng og hans veninde.

Lidt senere møder jeg en anden gruppe unge på Øygarden Terminal, hvor en ung pige ved håndspåleggelse blev helbredet i knæet. Natten før havde jeg drømt, at nogen døde på lavt vand. Det, der sker, er, at i denne gruppe fortalte en ung dreng mig, at han døde i bassinet i foråret i år, men blev genoplivet efter nogle minutter. Dette stod også at læse i avisen, hvilket de viste mig på deres mobil. Først da fortalte jeg dem, hvad Gud havde vist mig natten før. Det, at Gud viser mig sådanne ting, gør mig til et levende vidne for

Gud, i kraft og ikke kun med ord. Ofte når jeg deler med unge, får jeg mange spørgsmål, og det er vigtigt, at jeg søger Gud i forvejen, beder, studerer og tygger på Hans ord og det, Han har givet mig, så jeg er i stand til at svare for mig og ikke bliver hylet ud af den, når de har alt det, de går og tænker på.

Som person bliver jeg meget aktiv, når jeg deler med unge, for det føles som en ild indeni mig. Man må forvente, at Gud er med én, og mange gange følger tegn og undere, når der bliver bedt for den enkelte (Markus 16:17-18). Vi må stole på Gud og tro på, at helbredelser finder sted, og mennesker udfries fra smerte og problemer, selvom man ikke altid ser det. Det er lige så vigtigt at tro på, at dåben udfrier dem fra døden (Romerne 6:4)! Men jeg prøver altid at møde mennesker der, hvor de er, som Paulus taler om. Jeg ser, at Gud leder mig til folk og lyser dem op for mig, og jeg har oplevet en fantastisk glæde til tider og ved, at en videreførelse af dette arbejde står for døren om ikke så længe.

Det følgende fandt sted den 13. juli 2022:

Jeg havde lige talt og delt med en muslimsk kvinde om, at kun Gud er god, sådan som Jesus fortæller os (Markus 10:18). Og nu deler jeg om, hvordan Gud er en fortærende ild (Hebræerne 12:29), og at mennesker ikke kan se Faderen uden at dø (2 Mosebog 33:20). Pludselig kaster hun hovedet til siden og siger, at hun ikke kan se mig ind i øynene, da de *«skifter farve»*. Dette sker måske tre gange i de næste femten minutter, og hver gang ser jeg en tydelig frygt komme over hende, som ryster hende fuldstændigt. Jeg er fuldt ud klar over de mirakler, der sker, når vi arbejder for Gud, men dette er ikke sket for mig tidligere, og jeg undres og søger Gud for svar. Jeg tror, kvinden foran mig var uvillig til at blive rensset for sin synd, og at hun ikke kunne holde ud, når Gud viste lidt af sig selv gennem mine øjne. Før dette skete, havde hun sagt, at hun aldrig ville holde op med at være muslim. Det er spørgsmålet, hvad der sker videre, om hun forstår alvoren i det, der skete, så sandt som Satan ikke formår at stjæle dette også fra hende.

— *Møde med Gud*

Tegn og undere følger den, som bekender Jesus som Herre og Mester i ord og i handling. Og det, hun så med sine øjne, kan hun ikke benægte efterfølgende. Heller ikke vil jeg kaste mørke over sandheden og sige, at alle kommer i Himlen. Jesus Kristus, Guds enbårne søn, er vejen, sandheden og livet (Johannes 14:6). Vi må tage imod Ham for at blive vasket rene for vores synd:

Og han sagde til dem: *«Gå ud i hele verden og forkynd evangeliet for alt, hvad Gud har skabt! Den, der tror og bliver døbt, skal frelses. Men den, der ikke tror, skal dømmes»*

— *Markus 16:15-16*

Da Gud viste min kommende kone, at der var et konkret antal måneder tilbage, til vi kan begynde arbejdet sammen, var det som en anden skrift på skærmen foran hende. Hun blev lidt *paff*, men jeg fik lavet en lydoptagelse med mobilen af hende, da hun fortalte det til mig bagefter. Det, Faderen har gjort for mig og min kommende kone de sidste år, er en stor velsignelse (Salmerne 103:2).

Jeg er, og har været, i gang med at starte op med medarbejdere i Asien, som arbejder for at sprede evangeliet.

Mens jeg skriver dette i 2026, har mine fem børn og jeg et godt forhold, og de slutter sig til mig, når de kan, herunder denne kommende påske. Jeg længes efter den dag, hvor jeg kan bygge et hjem, hvor de frit kan komme og gå, som de ønsker. Min kommende hustrus asylsag er stadig uafklaret efter otte år, hvilket betyder, at vi stadig ikke har tilladelse til at blive gift i henhold til norsk lov. Vi venter, og vi stoler på Guds timing (Habakkuk 2:3). Der er sket meget siden 2022, men arbejdet fortsætter—både tjenesten og udgivelserne—og jeg tror på, at de bedste kapitler stadig ligger foran os.

Der er stadig meget, jeg ikke har sagt og delt, men jeg håber, memoirerne giver et praj om, hvad jeg står for, og hvor Gud har mig (Jeremias 29:11).

Kapitel 37

Hvem er Jesus Kristus?

Jeg håber en dag at kunne skrive om, hvem *Jesus Kristus* faktisk er i Det Gamle og Det Nye Testamente. Mange forstår ikke, at Jesus Kristus er Den, der skabte os (Kolossenserne 1:16), ikke bare Guds Søn. Jesus sagde, at når vi ser Ham, ser vi Gud (Johannes 14:9). Selvom ”Gud” refererer til Faderen, Sønnen og Helligånden, bekræfter Johannesevangeliet det, som mange mennesker oplever i drømme: at intet blev skabt uden gennem Jesus, og det inkluderer dig og mig. Jesus åbenbarer sit sande selv for mange mennesker i deres drømme og fortæller dem, at Han er Gud (Johannes 10:30, Esajas 9:6). Dette er i overensstemmelse med Bibelen; det er ikke et tilfælde. Det er ikke et paradoks, og det er derfor, Jesus sagde til disciplene, at når de så Ham, så de Gud. Af samme grund drømmer mange mennesker — ofte dem, der har forfulgt eller dræbt kristne i tjeneste for en falsk religion — pludselig om, at Jesus kommer til dem, erklærer at Han er Gud og spørger, hvorfor de forfølger Hans folk.

I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begyndelsen hos Gud. Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er.

— *Johannes 1:1-3*

Et tilbagevendende tema i *alternativ litteratur* er beskrivelsen af Jesus som en ”opstegen mester” eller blot en profet. Disse kilder benægter, at Hans blod renses os fra vores synd (Hebræerne 9:22, Romerne 5:9), eller at Han skabte menneskeheden. At Han er Guds Søn bliver også tilsidesat; hvis emnet overhovedet berøres, forsøger forfattere at fordreje Hans offer til noget overfladisk og rent symbolsk, snarere end noget, som vi personligt må tage del i. Når Jesus siger, at vi skal spise Hans kød og drikke Hans blod for at have evigt liv, er det afgørende, at vi lytter:

Jesus sagde da til dem: «Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis ikke I spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i jer. Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, har evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag. For mit kød er sand mad, og mit blod er sand drik. Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, bliver i mig, og jeg i ham. Ligesom den levende Fader har udsendt mig, og jeg lever i kraft af Faderen, skal også den, der spiser mig, leve i kraft af mig. Det brød, som er kommet ned fra himlen,

er ikke som det, fædrene spiste; de døde. Den, der spiser dette brød, skal leve til evig tid.»

— *Johannes 6:53-58*

De forskellige historier og forklaringer vedrørende udenjordiske væsener og UFO'er er en del af en maskerade designet til at aflede vores fokus fra sandheden. Jeg er velbekendt med disse emner, da jeg har studeret dem i mange år — betydeligt mere end gennemsnittet. Jeg siger ikke dette for at være arrogant. Jeg forstår (selvom nogle måtte finde det ironisk), at meget af det *overnaturlige* er præcis lige så virkeligt som de mirakler fra Gud, jeg har været vidne til. Men det faktum, at en sådan begivenhed har fundet sted, betyder ikke nødvendigvis, at den repræsenterer sandheden. Det er som at besøge et cirkus: der er meget støj og virak, men formålet er ikke at bringe dig *tættere på livet*, men at underholde dig. Folk bliver ofte underholdt indtil den dag, de dør, uden nogensinde at have modtaget livet (Ordsprogene 14:12). Det lyder på en måde banalt, men det sker. Det bliver som en afhængighed af heroin, hvor man er opslugt af tanken om det næste fix; det dræner livet ud af et menneske. Bare fordi nogen ser sunde ud på ydersiden, betyder det ikke, at der er liv på indersiden.

Jeg tror, de fleste af os kender folk, der har oplevet det mirakuløse gennem urene ånder, men få har gaven til at skelne, hvad disse ting faktisk er. Min erfaring er, at ånderne bag disse hændelser ikke bekender Jesus som Herre, og deres ultimative frugt er død, ikke liv (Andet Korintherbrev 11:14). Måske ser noget af det ekstraordinært ud på overfladen, men det gøres for at bedrage. Det er meget ligesom når folk bliver hypnotiseret på tv, eller når vi ser *hvide hekse* eller *eksorcister*, der driver ånder ud af huse. Gud siger, at vi skal prøve ånderne for at se, om de er fra Ham:

Mine kære, tro ikke enhver ånd, men prøv, om ånderne er af Gud, for der er gået mange falske profeter ud i verden. Derpå kan I kende Guds ånd: enhver ånd, som bekender, at Jesus Kristus er kommet i kød, er af Gud; men enhver ånd, som ikke bekender Jesus, er ikke af Gud. Det er Antikrists ånd, som I har hørt skal komme, og den er allerede nu i verden.

— *Første Johannesbrev 4:1-3*

Mennesker lader sig bedrage og lokke, ligesom krabber eller insekter, der drages mod et lys om natten. ”På deres frugter skal I kende dem” (Mattæus 7:16). Jeg ser nu, at selvom jeg ikke var født på ny før 2008, forstod en del af mig, at noget var galt, selvom jeg ikke kunne sætte fingeren på det. Sådan er det for mange omkring os. Det er derfor, vi deler sandheden om Gud og fortæller andre, hvad Han hvisker i vores ører.

Jeg ved af erfaring, at denne verdens magter forsøger at skjule sandheden for folk, da jeg selv var en del af dette i mine yngre år. Satan gør sit yderste for at få mennesker til

at fokusere på alt andet end Gud, ofte ved at fordreje sandheden om, at seksuel aktivitet uden for ægteskabet er synd. Film og andre medier med intime scener er ikke kun forkerte i Guds øjne, men de får også folk til at blive trælle af synd og begære endnu mere:

”Når I får ophøjet Menneskesønnen, da skal I forstå, at jeg er den, jeg er, og at jeg intet gør af mig selv, men taler sådan, som Faderen har lært mig. Og han, som har sendt mig, er med mig; han har ikke ladet mig alene, for jeg gør altid det, der behager ham.” Da han sagde dette, kom mange til tro på ham. Jesus sagde nu til de jøder, som var kommet til tro på ham: ”Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie.” De svarede ham: ”Vi er Abrahams efterkommere og har aldrig trællet for nogen. Hvordan kan du så sige: I skal blive frie?” Jesus svarede dem: ”Sandelig, sandelig siger jeg jer: Enhver, som gør synden, er syndens træl. Men trællen bliver ikke i huset for evigt, Sønnen bliver der for evigt. Hvis altså Sønnen får gjort jer frie, skal I være virkelig frie. Jeg ved vel, at I er Abrahams efterkommere; men I vil slå mig ihjel, fordi mit ord ikke har plads hos jer. Jeg taler om det, jeg har set hos min fader; og I gør det, I har hørt hos jeres fader.” De svarede: ”Vores fader er Abraham.” Jesus sagde til dem: ”Hvis I var Abrahams børn, ville I gøre Abrahams gerninger. Men nu vil I slå mig ihjel, et menneske, der har sagt jer sandheden, som jeg har hørt af Gud. Det gjorde Abraham ikke. I gør jeres faders gerninger.” De sagde til ham: ”Vi er ikke uægte børn; vi har kun én fader, og det er Gud.” Jesus sagde til dem: ”Hvis Gud var jeres fader, ville I elske mig, for jeg er udgået fra Gud og er kommet fra ham. Jeg er ikke kommet af mig selv, men det er ham, der har sendt mig. Hvorfor forstår I ikke, hvad jeg siger? Fordi I ikke kan tåle at høre mit ord. I har Djævelen til fader, og I vil gøre, hvad jeres fader ønsker. Han har været en morder fra begyndelsen, og han står ikke i sandheden, for der er ingen sandhed i ham. Når han taler løgn, taler han af sit eget, for han er en løgner og fader til løgneren. Men jeg siger sandheden, derfor tror I mig ikke. Hvem af jer kan påvise nogen synd hos mig? Når jeg siger sandheden, hvorfor tror I mig så ikke? Den, der er af Gud, hører Guds ord; når I ikke hører, er det, fordi I ikke er af Gud.” Jøderne svarede ham: ”Har vi ikke ret i at sige, at du er en samaritaner og besat af en dæmon?” Jesus svarede: ”Jeg er ikke besat af en dæmon, men jeg ærer min fader, og I vanærer mig. Jeg søger ikke min egen ære; der er en, der søger den, og han dømmes. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der holder fast ved mit ord, skal aldrig i evighed se døden.”

— *Johannes 8:25-51*

Der er to sider af *urene ånder*. Den ene er, at de ønsker, at folk skal tro, at alt er fysisk og materielt, og at ingen ånd eksisterer. Den anden side ses, når mennesker forstår, at der findes en åndelig virkelighed. Når det sker, forsøger urene ånder at indvikle søgende mennesker i en magisk verden, der har tendens til at mørknes, jo dybere man går ind i den (Første Timotheusbrev 4:1). I begyndelsen virker tingene fristende og harmløse.

En mand, der gik på samme bibelskole som jeg, en dygtig pianist, vendte sig fuldstændigt væk fra Gud (Andet Petersbrev 2:20-22). Han var involveret med en kvinde, der også havde en profetisk gave, men de blev bortvist fra bibelskolen af årsager, jeg ikke kender. Bagefter begyndte de helt at miste grebet. Alt blev vendt på hovedet for en tid, og de *vaklede* ind i det med åbne arme. Det endte med, at han døde på et fjeld om vinteren af kulde, tilsyneladende i en forvirret mental tilstand og på jagt efter et åndeligt nirvana. Vejen til fortabelsen er bred, og mange er de, der går ind ad den (Mattæus 7:13). Aldrig før havde jeg set nogen vende sig så drastisk fra Gud og miste livet så kort tid efter, på trods af at flere troende havde advaret ham på forhånd og tydeligt så, hvad der fandt sted. Jeg mener, at de begge også holdt op med at spise kød og startede på en radikal diæt. Han blev tyndere og tyndere og beskrev det, som om han kunne udholde hvad som helst, og som om det hele var surrealistisk. Dette var et ekstremt tilfælde, men vi ser mennesker over hele spektret omkring os. Mange søger efter sandheden.

Mange mennesker lader deres liv diktere af en uren spiritualitet. Mange *hvide hekse* tror, at det de gør, er godt, men i praksis arbejder de imod Gud og sammen med urene ånder (Galaterne 5:19-21). Nogle støder på personlige problemer på grund af dette og kan ikke forstå årsagen. Vores Fader i Himmelen har advaret os mod magi (Femte Mosebog 18:10-12), alligevel er det i stigende grad populært i dagens film, såsom Harry Potter-serien. Hvad går igen i mange af dem? Mystik og overnaturlige hændelser — et fascinerende mørke, der fanger gennem det okkulte, ligesom natsværmeren drages mod et lys om natten. Uden at vide det bliver man lokket i en fælde og sidder fast. Nogle unge ser gyserfilm, men må bagefter sove med lyset tændt, ude af stand til at finde fred bagefter. Vi påvirkes af det, vi tager ind gennem vores øjne, herunder pornografi. Jeg kæmpede selv med pornografiahængighed indtil omkring 2012, og jeg ved i dag, at nøgenhed og seksualitet hører hjemme i ægteskabet (Mattæus 5:28). Dette var også noget, Gud lagde tungt på mit hjerte: at jeg begik ægteskabsbrud med andre kvinder gennem en skærm.

For et dybere studie af, hvordan Jesus åbenbarer sig gennem Det Gamle og Det Nye Testamente — gennem navnene, typerne, profetierne og de hebraiske og græske ord, der peger på Ham på hver eneste side — se vores ledsagebog *Jesus in Scripture* (junifye.publifye.pro/jesus-in-scripture).

For det skal I vide, at ingen utugtig eller uren eller grisk – det er det samme som en afgudsdyrker – har lod og del i Kristi og Guds rige. Lad ingen føre jer vild med tomme ord; for det er den slags, der nedkalder Guds vrede over

ulydighedens børn. Gør derfor ikke fælles sag med dem! For I var før mørke, men nu er I lys i Herren. Lev som lysets børn, for lysets frugt er al godhed, retfærdighed og sandhed. Prøv, hvad der behager Herren, og tag ikke del i mørkets frugtesløse gerninger, men afslør dem hellere. For det, de gør i det skjulte, er det en skam blot at tale om. Men alt det, der afsløres, bliver synligt ved lyset, for alt, hvad der bliver synligt, er lys. Derfor hedder det: "Vågn op, du som sover, stå op fra de døde, og Kristus skal lyse for dig." Se derfor til, hvordan I lever, ikke som uvise, men som vise. Brug det gunstige øjeblik, for dagene er onde. Vær derfor ikke uforstandige, men forstå, hvad der er Herrens vilje. Drik jer ikke berusede i vin, for det fører til udsvævelser, men lad jer fylde af Ånden, og tal til hinanden med salmer, hymner og åndelige sange; syng og spil af hele jeres hjerte for Herren.

— *Efeserne 5:5-19*

Kapitel 38

Ingen død, ingen ånd?

Jeg ved i dag, at mennesket må vende sig bort fra sin synd og tilbage til Gud (Apostelgerningerne 3:19). Det eneste, der kan bøde på vores egen selvpålagte dødsdom, er Jesu blod (Hebræerne 9:22). Dersom vi går gennem livet uden at tage imod Jesus, så vil vi efter døden høste det, vi har sået i kroppen, da vi levede. Vi dør først en fysisk død og så en åndelig død, to gange med andre ord (Johannes' Åbenbaring 20:14-15). Jesus advarede selv om dette med alvorlige ord: den evige ild er beredt til Djævelen og hans engle, og de, der forkaster Ham, skal gå bort til evig straf (Matthæus 25:41, 46). Dette er ingen overtro, men noget, som nogle af de hellige faktisk har konkret erfaring med. Hvis du søger sandheden, så ved du, at selvom ikke alle har oplevet dette, så betyder det ikke, at den er forkert. Det er derfor, vi taler om disse ting. Dette er ikke noget fiktivt, vi lægger frem for at prøve at skræmme folk til et liv med Gud; sådan fungerer det ikke. Erfaring kan efterspørges og aktivt opsøges. Hvis du mener det alvorligt med livet, så lad det ikke gå til spilde.

Ingenting kan reversere eller fjerne vores synd. Undtagelsen er Jesu blod (1. Johannesbrev 1:7). Den, der tror på Sønnen, har evigt liv, men den, der ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham (Johannesevangeliet 3:36). Hvorfor? Fordi Jesus er Gud (Kolossenserne 2:9), og Hans liv er uendeligt meget værd (1. Petersbrev 1:18-19). Den anden måde er at betale for vores synd med vores egne liv. Gud er retfærdig (5. Mosebog 32:4), og Han har givet os en udvej fra vores synd, og det er Jesus. Hans Søn, med fuldmagt fra Faderen i Himmelen, gav sit liv for os, så vi kan leve. Hans blod, af ufattelig værdi, bøder for vores synd og vasker os rene. Når vi er vasket rene, kan vi blive Guds tempel, og Helligånden kan tage bolig i os (1. Korintherbrev 6:19). Vi bliver født på ny i ånden (Johannesevangeliet 3:5, Titusbrevet 3:5, 1. Petersbrev 1:23), og dette kan ikke presses ned over nogen, men sker af egen vilje, uafhængigt af om man forstår det eller ej. Jeg gik i tro, da evangelisten udfordrede mig, og min nye ånd var et chok for mig at opleve, men et positivt chok som sådant.

Gennem dåben begraver vi det gamle liv (Romabrevet 6:4). Vi står så op af vandet til et nyt liv med Jesus på samme måde, som Han gik fra død til liv, da Han blev genopvakt af Gud. Vi får del i den samme ånd, som Jesus har. Helligånden bliver kaldt den anden talsmand (Johannesevangeliet 14:16), og Jesus er den første. Jeg havde søgt Gud, og Han svarede mig, da jeg var femten år gammel, men det tog atten år, før jeg faktisk «fandt Ham» og tog imod Jesus som min frelser. Jeg håber, du tager alvoren i det, jeg her lægger frem, til dig og ikke lader dig vippe af pinden, når jeg kommer med vidnesbyrd, som

lyder helt fantastisk og skørt på samme tid. Jeg er fuldt ud klar over dette, men det er svært at sige sandheden uden faktisk at sige sandheden. Vi fjernede os alle fra Gud på et tidspunkt som en konsekvens af andres synd, og vi har hver og en af os brug for Gud for at få livets ånd blæst ind i os igen (Ezekiel 37:5-6). Gud blæste liv ind i Adam (1. Mosebog 2:7), og da Adam døde, var det ikke i kroppen, men i ånden. Det samme gjaldt Eva. Derfor forandrede de sig radikalt, da deres ånd døde. Af samme grund forandres vi fuldstændigt, når vi bliver født på ny af Guds ånd (2. Korintherbrev 5:17).

Se, jeg kommer snart, og min løn er med mig, for at gengælde enhver efter hans gerning. Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste, begyndelsen og enden. Salige er de, som vasker deres kapper. De skal få ret til livets træ og gå gennem portene ind i byen. Men udenfor er hundene og de, der driver trolddom, og de utugtige, morderne, afgudsdyrkerne og enhver, der elsker og taler løgn. Jeg, Jesus, har sendt min engel for at vidne om dette for jer i menighederne. Jeg er Davids rodkud og æt, den strålende morgenstjerne.« Ånden og bruden siger: »Kom!« Og den, der hører det, skal sige: »Kom!« Den, der tørster, skal komme, og den, der vil, skal modtage livets vand som gave.

— *Johannes' Åbenbaring 22:12-17*

Jeg siger til dig, det Ananias sagde til Paulus, efter at Paulus netop havde fået sit syn tilbage:

Så hvorfor tøver du nu? Kom og lad dig døbe og få dine synder vasket bort, idet du påkalder hans (Jesu) navn.

— *Apostelgerningerne 22:16*

Kapitel 39

Voksendåb

Det, der følger her, er ikke en mening. Det er beviser — fra Det Nye Testaments græske grammatik, fra Det Gamle Testaments hebraiske typologi og fra bogstavsekvenser, der har været skjult i Toraen i 3.400 år, og som intet menneskeøje kunne læse, før computere blev bygget til at søge efter dem. Tre uafhængige vidner, på tværs af tre årtusinder, der alle siger det samme: dåben er for den bevidste. Den er en nødvendighed. Og den er for den voksne. Hvis du bliver fristet til at afvise dette — så læs videre. Beviserne er efterprøvelige. Skriftstederne er angivet. Og ordene, der er skjult i Toraens bogstaver, har ventet på netop denne generation.

Barnedåb har været en fremtrædende tradition i Norge i hundredvis af år. For mange familier er det en selvfølge at lade deres børn døbe i kirken kort efter fødslen. Den norske kirke, tidligere statskirken, har været den fremmeste udøver af denne skik, selvom den katolske og metodistiske kirke også praktiserer barnedåb. Under ceremonien bæres barnet frem til døbefonten, ofte iført en hvid dåbskjole, der kan være gået i arv gennem generationer. Præsten hælder vand over barnets hoved tre gange, mens han siger: ”Jeg døber dig i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn” (Matthæusevangeliet 28:19). Familien vælger også faddere til at støtte barnet i dets kristne opdragelse. Selvom barnedåb stadig er udbredt, er antallet af dåb faldet i de senere år. For mange nordmænd er barnedåb ikke kun en religiøs handling, men også en familietradition og en anledning til at samle familie og venner for at fejre det nye familiemedlem. Tradition er dog på ingen måde en garanti for, at en praksis stemmer overens med det, Gud har befalet os at gøre. Derfor findes der kristne trossamfund, såsom baptist- og pinsekirker, hvor man i stedet praktiserer voksendåb.

Ironien er slående, for i selve det vers, præsten citerer, er den eneste bydende form *mathēteusate* (G3100) — ”gør til disciple” (KJV gengiver det som ”teach”). Dåben, *baptizantes* (G907), er blot en nutidig participium, der beskriver, *hvordan* denne discipelgørelse udføres. Skriften forudsætter derfor, at den, der bliver døbt, allerede er en discipel.

Vi husker, hvordan jøderne så villigt lod sig døbe af Johannes Døber (Matthæusevangeliet 3:5-6). Årsagen til dette er sandsynligvis, at de længe havde været fortrolige med «*mikvah*» (H4723), et ritual for åndelig renselse gennem fuld nedsænkning i vand. Og det hebraiske ord *mikveh* i sig selv bærer en dobbeltbetydning, som Brown-Driver-Briggs-leksikonet afslører: det betyder både ”en samling af vande” og ”håb”. I Jeremias 17:13 skriver profeten: «*O HERRE, Israels mikveh.*» Ordet, der er oversat til ”håb”, er det

samme ord som det rituelle bad. Renselsens vand og Israels håb er ét hebraisk ord. For en korrekt mikvah skulle noget af vandet komme fra ”himlen”, hvilket betyder, at det blev ledt direkte ned i bassinet fra regnfald. Dette var et profetisk billede på Jesus selv — Han, som kom fra himlen, sendt fra Gud. Jesus sagde også: «**Jeg er det levende vand**» (Johannesevangeliet 4:14). For jøderne repræsenterer «*mikvah*» frem for alt åndelig renselse (Titusbrevet 3:5; Apostlenes Gerninger 22:16). Israel har praktiseret mikvah i tusinder af år som et middel til renselse. Dette skete efter menstruation, efter berøring af døde eller før store livsbegivenheder såsom ægteskab.

Selve handlingen modbeviser metoden. Grækerne havde tre verber at vælge imellem: *rhantizō* (G4472) at stænke, *cheō* at hælde, og *baptizō* (G907) at nedsænke eller dække helt. Ånden valgte konsekvent nedsænkning — og i modsætning til *baptō*, et kort dyp, betegner *baptizō* den varige forvandling.

Men siger Ezekiel ikke, at Gud vil stænke? Jo: «*Jeg stænker rent vand på jer*» (Ezekiel 36:25). Se på den, der handler. Verbet er **זָרַק** *zaraq* (H2236), og subjektet er Gud — Hans eget løfte om at rense hjertet, givet i samme åndedrag som det nye hjerte og Ånden (36:26-27). Menneskets svar bærer et andet verbum: **טָבַל** *taval* (H2881), græsk *baptizō* — fuld nedsænkning. Hebræerbrevet holder begge i ét vers: «*renset på hjertet fra en ond samvittighed og med legemet badet i rent vand*» (Hebræerbrevet 10:22). Gud stænker hjertet rent; den rensede går selv ned i vandet (Første Petersbrev 3:21). Stænke-verset beskriver ikke dåbens form. Det beskriver det, der går forud for den.

Messianske jøder ved, at mikvah var et profetisk billede på den renselse, alle må gennemgå for at gå fra død til liv i Jesus Kristus. Vi ser også dette ved Israels passage gennem *Det Røde Hav*, eller da Noa blev kaldt til at *sejle på havet* i arken. Begge var billeder på den *dåb til frelse*, der skulle komme (1 Petersbrev 3:21). Dåben er at dø fra *det gamle* og opstå til det nye (Kolossenserbrevet 2:12). Hvis Jesus er vejen, sandheden og livet (Johannesevangeliet 14:6) og selv blev døbt (Matthæusevangeliet 3:13–17), hvorfor skulle vi så ikke følge Hans eksempel, især da Han gik omkring og døbte med sine disciple (Johannesevangeliet 3:22)?

Sønnens eget mønster taler for sig selv. Han modtog den gamle pagts tegn for spædbørn — omskåret på den ottende dag (Lukasevangeliet 2:21) og fremstillet i templet (Lukasevangeliet 2:22) — men blev aldrig døbt som spæd. I stedet ventede Han i tredive år og gik ned i Jordan af egen fri vilje (Matthæusevangeliet 3:13–17) for at vise os, at dåben er en handling af bevidst, villig lydighed.

Da Jesus sagde til Nikodemus «*du skal fødes på ny*» (Johannesevangeliet 3:7), opfandt Han ikke en ny lære i en midnatssamtale — Han komprimerede en hel profetisk-pagtsmæssig forventning til én sætning og rettede den mod en mand, der troede, han allerede var indenfor. Intet af det var nyt for en lærer i Israel. **Skriften havde lovet det.** Ezekiel hørte Gud love at «*stænke rent vand*» over sit folk, give dem «*et nyt hjerte*» og lægge «*min ånd i*

jer» (Ezekiel 36:25-27); et kapitel senere får tørre knogler ånde og bliver levende (Ezekiel 37). Moses satte det samme håb som det hjerte, Gud selv ville omskære, «for at du må leve» (Femte Mosebog 30:6); Jeremias som Loven skrevet indad i en ny pagt (31:33); David som råbet «*skab mig et rent hjerte... forny en retskaffen ånd i mit indre*» (Salme 51:10). Vand, Ånd, et nyt hjerte, liv — selve inventaret i Johannes 3:5 — havde stået i de hebraiske skrifter i århundreder.

Og det var ikke kun på siden. **Hans samtidige bad om det:** en dagsrejse fra Jerusalem bad mændene fra Qumran Gud om at rense dem ved Hans hellige ånd *som rensende vande* og at rejse dem *fra Dødsriget til en evig højde* (Fællesskabsreglen og Takkesalmerne). **Hans egen lov havde halvt iværksat det:** en hedning, der trådte ind i pagten, blev holdt til at lade sin tidligere eksistens bag sig — gammelt slægtskab ugyldigt, en ny identitet tildelt — og konvertittens nedsækning var allerede omdiskuteret af Hillels og Shammais huse i eller nær hans egen generation (Mishnah Pesachim 8:8). **Og Johannes Døber havde netop tvunget det frem i dagslyset,** da han kaldte israelitterne selv ned i vandet og advarede: «*sig ikke... Vi har Abraham til fader*» — for Gud kunne oprejse børn til Abraham af sten (Matthæusevangeliet 3:9). Den første fødsel tæller for intet.

Så genfødslen var aldrig noget, der blev gjort *ved* et menneske udefra; det var en tærskel, han selv krydsede. «*Det er nødvendigt,*» sagde Jesus — og *I* er i flertal, og rækker ud forbi den ene mand i rummet — «*at I bliver født ovenfra*»; og i samme åndedrag nævnte Han hvordan: som Moses løftede slangen, således må Menneskesønnen løftes op, for at enhver, som tror, må have liv (Johannesevangeliet 3:14-15). Ikke kun hedningen, ikke kun Israel ved tidernes ende, men *dig* — nu, ved Ånden, gennem Sønnen og ned i vandet med åbne øjne. Dette er grunden til, at tegnet aldrig var et spædbarns ved stedfortræder: konvertitten valgte mikvah, Johannes' tilhørere gik selv ned ad bredden, og Nikodemus — som ikke manglede information, kun villigheden — gik til sidst gennem sin egen dør (Johannesevangeliet 7:50; 19:39). Dåben er den bevidste passage for en, der allerede er født ovenfra.

En indvending må mødes her, for den kommer fra selve forbilledet: rabbinerne lod også konvertittens mindreårige børn nedsænke sammen med ham (Ketubot 11a). Men læs kilden til ende. Samme sted giver barnet ret til at forkaste det hele ved myndighedsalderen — selv rabbinerne regnede barnets nedsækning for foreløbig, indtil den voksne selv stadfæstede den. Og børn født *efter* konverteringen blev aldrig nedsænket. Skulle den kristne dåb følge den logik, fik de kristnes børn slet ingen dåb. Forbilledet bærer ikke barnedåben; det vidner imod den.

Man husker også egypterne, som repræsenterer verden, ligesom folket gjorde på Noas tid. Symbolsk set bestod de ikke renselstesten i Det Røde Hav, selvom de troede, de ville gøre det. Dette spejler også Noas syndflod, hvor ondskab ikke længere fik lov at bestå. Mikvah er således et symbol på nyt liv og samtidig dom over det gamle. Det minder meget

om nadveren, hvor man tager del i Jesu blod og legeme enten til frelse eller til dom (Første Korintherbrev 11:27–29). Denne dåb — denne renselse — er ikke valgfri for dem, der ønsker at komme ind i det forjættede land; den er en absolut nødvendighed (Johannesevangeliet 3:5). Dog erstatter vandet ikke troen; det udtrykker den. Dåben er det udpegede svar fra et hjerte, der allerede tror og har omvendt sig (1 Petersbrev 3:21) — ikke en gerning, der fortjener det, som kun Kristi blod kan give (Efeserbrevet 2:8-9). Det faktum, at dette er blevet forsømt i mange kirker i dag, ugyldiggør ikke sandheden; historien gentager sig selv selv nu. Mange står foran Gud, selvhævdende og arrogante, uden at forstå, hvor denne vej fører hen.

Hvad skal vi da sige? Skal vi blive ved med at synde, for at nåden kan blive rig? Aldeles ikke! Hvordan kan vi, som er døde fra synden, stadig leve i den? Eller ved I ikke, at alle vi, som er døbt til Kristus Jesus, er døbt til hans død? Vi blev begravet med ham ved dåben til døden. Og ligesom Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi vandre i et nyt liv. For hvis vi er forenet med ham ved en død, der ligner hans, skal vi visselig også være forenet med ham ved en opstandelse, der ligner hans. Vi ved, at vort gamle menneske blev korsfæstet med ham, for at syndens legeme skulle tilintetgøres, og vi ikke længere skulle være trælle for synden. For den, der er død, er frigjort fra synden. Hvis vi er døde med Kristus, tror vi, at vi også skal leve med ham. Vi ved, at Kristus, som er oprejst fra de døde, aldrig mere dør; døden har ikke længere herredømme over ham. For den død, han døde, døde han én gang for alle fra synden, men det liv, han lever, lever han for Gud. Således skal også I regne jer selv for døde fra synden, men levende for Gud i Kristus Jesus.

— Romerbrevet 6:1-11

De, der ikke var villige til at krydse havet, ville være døde i *den gamle verden*, og Johannes vidste dette, da han talte om Jesus:

*Jeg døber jer med «vand til omvendelse». Men han, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, og jeg er ikke værdig til at bære hans sko. **Han (Jesus Kristus) skal døbe jer med Helligånden og ild.** Han har sin kasteskovel i hånden, og han vil rense sin tærskelplads. Han vil samle sin hvede i laden, men avnerne vil han brænde med en ild, der aldrig slukkes.*

— Matthæusevangeliet 3:11-12

Jeg har modtaget kritik for at dele ord fra Guds ord, Bibelen. Mine erfaringer med Gud bekræfter dog, at Hans ord er sandhed; hvis vi ønsker god frugt, må vi holde os til Guds ord og handle derefter. Mange troende tror, at et menneske bliver optaget i Guds

rige gennem barnedåb, men intet i Bibelen antyder dette. Jeg har selv hørt fra Helligånden, at vi ikke skal bekymre os om børn, da de bliver rensset af Gud, hvis de skulle dø før frelsen. Dette skete omkring år 2016, og Helligånden gav mig ordet *ablution* (afvaskning), et udtryk, hvis betydning jeg ikke kendte. På det tidspunkt spekulerede jeg på, hvad der ville ske med børn, som ikke er født på ny, når Jesus Kristus vender tilbage. Da gav Helligånden mig dette ene ord:

Dette skete, da Aron, Moses' bror, blev indsat som ypperstepræst, hvilket indebar omfattende renselsesritualer. Ifølge Tredje Mosebog 8 blev Aron og hans sønner vasket med vand, klædt i specifikke præsteklæder, salvet med hellig olie og ofrede særlige ofre for at blive helliget og forberedt på at udføre de hellige tjenester. Når Aron var rensset og forberedt, kunne han gå ind i Det Allershelligste (Kodesh HaKodashim) én gang om året på Forsoningsdagen, Yom Kippur, for at udføre rituelle handlinger foran Pagtens Ark. Dette var den helligste del af Tabernaklet, hvor Guds nærvær var unikt manifesteret. Det er tydeligt, at Helligånden ville vise mig, at børn er i Guds hænder, og at vi ikke skal bekymre os om dem. Dette står i kontrast til, når et barn bliver voksen og holdes ansvarlig for sit eget forhold til Gud og for at tage imod Jesus.

— *Afvaskning betyder renselse*

Vi ser også i Bibelen, at Jesus aldrig døbte børn, men velsignede dem (Markusevangeliet 10:14). Og græsk foretager en distinktion, som dansk skjuler: det ord, Matthæus bruger for "børn" i Matthæusevangeliet 19:13–14, er *paidion* (G3813) — børn, der er gamle nok til at gå og komme. Lukasevangeliet 18:15 bruger et andet ord — *brephos* (G1025), der betyder et ufødt eller nyfødt spædbarn. Jesus velsignede spædbørnene. Han døbte dem ikke. Og når vi søger i hvert vers i Det Nye Testamente ved hjælp af konkordansværktøjer, optræder *baptizō* (G907) sammen med ord for at tro, omvende sig og bekende — ni gange. Det optræder sammen med ethvert ord for spædbarn eller barn — nul gange. Ikke én gang. Det fulde studie af disse beviser, inklusive de hebraiske rødder, påskeforbindelsen og den græske morfologi, er tilgængeligt i vores ledsagerbog *Through the Waters* (junifye.publifye.pro/through-the-waters). I Skrifterne blev voksne døbt frem for spædbørn (Apostlenes Gerninger 2:38; 8:36-38; 16:33). Min kommende hustru er en velsignelse for mig, da hun også hører fra Gud og bærer Hans ild i at dele evangeliet med dem omkring sig. Jeg var overbevist om, at voksendåb er ordineret af Gud, men jeg vidste, at hun havde brug for at høre dette fra Faderen selv. Jeg ved, at Jesus ikke taler om barnedåb i Johannesevangeliet kapitel 3, som Markus også bekræfter:

Den, der tror og bliver døbt, skal blive frelst. Men den, der ikke tror, skal blive fordømt.

Jesus talte ofte om helvede og advarede os med stærke ord. Han sagde, at det er bedre at miste en legemsdel end at blive kastet i helvede, hvor ormen ikke dør, og ilden ikke slukkes (Markusevangeliet 9:43-48). Han fortalte om den rige mand, der var i pine i flammerne og råbte om nåde (Lukasevangeliet 16:23-24). Dette er ikke metaforer, men virkelighed.

Skjult i bogstaverne

Men beviserne stopper ikke ved, hvad Bibelen siger på overfladen. Toraen — de første fem Mosebøger — indeholder 304.805 hebraiske bogstaver, kopieret uden fejl i 3.400 år. Da moderne computere søgte i disse bogstaver efter ord kodet med ækvidistante intervaller (Equidistant Letter Sequences, eller ELS), fandt de noget, det menneskelige øje aldrig kunne have set.

Ved spring 49 — tællingen mod pinse, den halvtredsindstyvende dag — optræder elleve hebraiske ord relateret til dåbens teologi hver én gang eller meget sjældent i hele Toraen. Og hvert eneste af dem lander på sin definerende passage. **Tevilah** (טבילה, *nedsænkning*) falder på et vers, der befaler at «*bade sig i vand*» (Tredje Mosebog 15:7). **Teshuvah** (תשובה, *omvendelse*) falder på loven om den træl, der vælger at blive hos sin herre (Anden Mosebog 21:5-6). **Mashiach** (משיח, *Messias*) falder på «*mit navn er i ham*» (Anden Mosebog 23:21). **Yeshuah** (ישועה, *frelse*) falder på indvielsen af alteret med blod (Tredje Mosebog 8:15). Køkkenet ved spring 49 lander ikke på et vers om madlavning. Kameler lander ikke på kameler. Disse kontroller lander på tilfældig, urelateret tekst. Men hvert dåbsord lander på sin passage.

Når Toraens tekst rulles på en cylinder — den oprindelige rulle — samler de elleve ord sig i par, der prædiker: omvendelse ved siden af frelse ved siden af påskelammet; tro ved siden af nedsænkning; og Messias, hvis kolonne ruller rundt om rullen og rører ved nedsænkning. Gematrien af *Mashiach* (358) plus *Tevilah* (56) er lig med 414 — den nøjagtige gematri af **Nachshon** (נחשון), manden, der ifølge jødisk tradition først gik ind i Det Røde Hav i tro, før det delte sig.

Vi søgte også i Toraen efter navnet **Nikodemus** — manden, Jesus sagde skulle være «*født af vand og af Ånd*» (Johannesevangeliet 3:5). Hans navn optræder én gang i hele Toraen, ved spring 1.092. Det begynder ved Fjerde Mosebog 7:17 — offeret af **Nachshon ben Amminadab**. Manden, der fik besked på at gå i vandet, er kodet til at passere gennem navnet på manden, der gik i vandet først. Og overfladeordene, som Nikodemus krydser, læses som evangeliet: Nachshon (tro), en stænkeskål (blod påført), Moses (loven), forsoning og dækning — «*for alle I, som er døbt til Kristus, har iført jer Kristus*» (Galaterbrevet 3:27).

Mest slående af alt: da vi målte afstanden mellem **Emunah** (אמונה, *tro*) og **Tevilah** (טבילה, *nedsænkning*) i Toraens skjulte bogstaver, sidder det tætteste par **to bogstaver fra hinanden** ved **Femte Mosebog 21:23** — «forbandet er enhver, der hænger på et træ.» Verset, Paulus citerer i Galaterbrevet 3:13 om korset. Tro og nedsænkning, der rører hinanden ved korsfæstelsesverset. Toraen kodede frelsens to krav side om side på selve det sted, hvor frelsen blev købt — 1.400 år før korset blev rejst.

Og da vi søgte efter ethvert hebraisk ord, der betyder spædbarn ved dåbsspringene, var resultaterne ødelæggende: **Tinok** (spædbarn) ved spring 49 lander på en *dødsdom* (Anden Mosebog 21:15). **Tinok** ved spring 34 er **fuldstændig fraværende**. Toraen koder tro, omvendelse, nedsænkning, Messias og frelse ved dåbsspringene. Spædbarnet er ingen steder at finde. Ikke én gang. Ikke ved noget spring, der betyder noget.

Moses kunne ikke have arrangeret 304.805 bogstaver, så disse ord lander på disse passager. Begrænsningerne er for specifikke. Justeringen for præcis. Men Nogen kunne. Og den fulde analyse — med statistiske tests, kontrolord og hver fund verificeret — er tilgængelig i ledsagerbogen *Through the Waters* (junifye.publifye.pro/through-the-waters).

Jeg udfordrede min kommende hustru angående dåb og sagde: «Spørg Gud, om Han kan bekræfte, at dåb er for voksne.»

Da Gud vækkede hende kort derefter, viste Han hende en gammel bibel — muligvis en hebraisk bibel, selvom hun ikke var sikker. Gud bekræftede dette budskab om dåb over for hende. Han sagde: «**Jeg håber, folk lytter til Mig! Barnedåb er en velsignelse, men voksendåb er en nødvendighed!**»

— *Gud vækker min kommende hustru midt om natten*

Hvem kan tvinge børn til at følge Jesus? Ingen. Men traditionen om barnedåb gør Guds ord ugyldigt. Dette kan være svært at acceptere, men Bibelen viser dette, og Heligånden har selv bekræftet det. Min egen erfaring har vist dette — ikke kun for mig personligt, men også for dem, der var til stede, da en af de hellige blev døbt og kort efter begyndte at tale i tunger, uden selv at forstå, hvad der skete (Apostlenes Gerninger 2:4; 10:44-46). Jeg har talt med troende, der ikke accepterer det, men da jeg udfordrede min kommende hustru til at bede Gud om et svar, talte Gud til hende midt om natten og bekræftede sit eget ord. Barnedåb er ikke en tradition fra Gud, men fra mennesker (Markusevangeliet 7:8). Vi må vælge vores vej: mennesker eller Gud. Tegn og undere vil følge dem, der tror (Markusevangeliet 16:17); andre taler med menneskelige ord, og de vil enten forsøge at bortforklare fraværet af Guds kraft eller *undgå at tale om det*.

Bibelen siger klart, at de hellige vil udføre undere og mirakler, ligesom *Jesus Kristus vor Frelser* gjorde (Johannesevangeliet 14:12). Vi læser ikke, at vi skal tale med ophøjede ord blottet for kraft. Dette er ikke, hvad Paulus siger om sin egen tjeneste. Heller ikke

Peter — som gav sit liv til Jesus Kristus — var en mand af blot ord, men snarere af Guds kraft. I dag har disciple, der tjener Gud af hele deres væsen og søger Ham først, de samme nådegaver som dem på Jesu tid (Galaterbrevet 3:27; Første Korintherbrev 12:4-11). Der er ikke plads til, at vi er lunkne over for Guds ord, nu eller nogensinde.

En specifik indvending holder de raske i kirkebænken. Lad mig besvare den, før vi hører Herrens ord til Laodikea.

Kobberslangen og røveren

Indvendingen er et forudsigeligt skjold: *røveren på korset blev frelst uden dåb, så jeg er undtaget*. Dette er en kategorifejl, der maskerer sig som teologi. Røveren var ved at dø på et kors; han havde ingen adgang til vandet. Hans frelse var et mirakel af undtagelsen, ikke reglen for Riget. Han udførte den essentielle handling: han så hen til Frelseren.

Og ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, således skal Menneskesønnen op-højes, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.

— Johannesevangeliet 3:14-15

Mønsteret er fastlagt: *ra'ah* (רָאָה — se), *chai* (חַיָּ — leve). I Fjerde Mosebog 21 bragte *sārāp* H8314 שָׂרָפִים (den brændende slange) død, men *nēs* H5251 נֶסֶם (banneret) bragte liv. Røveren så hen mod den ophøjede Menneskesøn, mens hans legeme var naglet til sit eget træ. Han kunne ikke stige ned til vandet, men han vendte sit hjerte mod Kongen. Han gjorde præcis, hvad Faderen krævede under de betingelser, han fik.

Du er ikke røveren. Du er ikke naglet til et kors. Du står på bredden af floden, og vandet stiger. At kræve røverens undtagelse, mens man nægter Herrens befaling, er ikke tro; det er stoltheden hos Na'aman, før han dyppede sig i Jordan (Anden Kongebog 5). Na'aman ønskede en større gestus, en mere værdig vej, men han fandt kun helbredelse i den mudrede lydighed, han oprindeligt foragtede.

Bekendelse for mennesker er ikke valgfri. Kristus er eksplicit: «*Enhver, som derfor bekender mig for mennesker, ham vil også jeg kendes ved for min Fader, som er i himlene*» (Matthæusevangeliet 10:32). Dåben er den offentlige, fysiske bekendelse af, at det gamle menneske er dødt, og det nye menneske er opstået. At tilbageholde dette er at tilbageholde det offentlige vidnesbyrd, Kristus kræver af Sine egne.

Enhver troende må som minimum vende om. Men for den raske er den vending, der stopper før vandet, en vending, der har skjult sit hoved for lejren. Skjul dig ikke bag røveren for at retfærdiggøre din egen tørhed. Du kan ikke kræve livet fra slange-stangen, mens du nægter den nye pagts vand. Vandet venter, og befalingen er klar.

Dåben og Ånden

Men hvad så med barnet, der bæres til døbefonten, før det kan tale? Her har en mild, velment skik stille og roligt ført mange væk fra det ene fundament, der holder. For Ånden gives ikke ved en rituel handling udført på den uvidende; Han gives til troen: «*Modtog I Ånden ved lovens gerninger eller ved troens forkyndelse?*» (Galaterbrevet 3:2). Og enhver dåb, apostlene nedskriver, følger et troende hjerte: «*Omvend jer, og lad jer alle døbe... så skal I få Helligåndens gave*» (Apostlenes Gerninger 2:38) — omvendelse først, så vandet, så gaven. Skriften viser endda rækkefølgen rettet ved gendåb: mænd, der kun havde Johannes' dåb, som «*ikke engang har hørt, om der findes en Helligånd*», blev spurgt «*Hvad blev I da døbt til?*» og derefter «*døbt i Herren Jesu navn*» (Apostlenes Gerninger 19:2-5). En vask modtaget før tro var ingen hindring; den kaldte på den troendes dåb.

Imod dette løfter nogle «*én dåb*» (Efeserbrevet 4:5): *du er allerede døbt som barn; en ny dåb ville være gendåb*. Men se, hvad «*én*» står til: én Herre, én tro, én dåb. Den ene dåb er den, der hører den ene tro og den ene Herre til — dåben til Kristus, ved tro. Verset definerer, *hvilken* dåb der er den ene; det tæller ikke vandhandlinger. Og læg mærke til byen: mændene, der netop fik vand for anden gang af Paulus selv, stod i *Efesus* — samme by, som senere modtog brevet om «*én dåb*». Paulus brød ikke sit eget ord; han viste, hvad det betyder. Johannes-dåben var ægte vand, men vand uden indholdet var ikke den ene dåb. Sådan er det også med døbefonten: den, der blev overøst, før han kunne tro, og siden går ned i vandet som troende, døbes ikke *om igen*. Han modtager den ene dåb — for første gang.

Mediem-formen — viljens grammatik — viser subjektet handle på sig selv. «*De blev alle døbt til Moses*» (Første Korintherbrev 10:2), dog er det græske *ebaptisanto* (G907) medium: de døpte *sig selv*. Paulus fik besked på: «*Stå op, og bliv døbt, og få dine synder vasket af*» (Apostlenes Gerninger 22:16 — *baptisai*, G907, og *apolousai*, G628, begge medium-imperativer); og selvom "døbt" i Galaterbrevet 3:27 er passivt, er «*har iført jer Kristus*» medium — *enedusasthe* (G1746), en handling du selv udfører. Et spædbarn kan ikke udføre nogen handling i medium-form.

Selv Peter markerer dette i Apostlenes Gerninger 2:38–39: kaldet til mængden — «*Omvend jer*» (*metanoēsate*, G3340) — står i flertal, mens dåben udpeger én efter én i ental: «*lad jer døbe, hver og en af jer*» (*baptishētō*, G907). Og løftet til deres «*børn*» bruger *teknon* (G5043, afkom), ikke *brephos* (spædbarn); det rækker til «*så mange som Herren vor Gud vil kalde*» — *proskaleō* (G4341) — og at blive kaldt forudsætter evnen til at høre.

Tre tekster presses ind i barnedåbens tjeneste, og hver af dem, læst i sin helhed, peger den anden vej. **Husstandene** — «*hun... og hendes husstand*» (Apostlenes Gerninger 16:15), «*han og alle hans*» (Apostlenes Gerninger 16:33), «*Stefanus' husstand*» (Første Korintherbrev 1:16) — fremføres som bevis på, at spædbørn blev døbt med huset. Men hør fangevogterens hus til ende: ordet blev talt «*til alle, som var i hans hus*», og han «*frydede sig ved at have kommet til tro på Gud med hele sit hus*» (Apostlenes Gerninger 16:32-34). Huset

hørte og troede, og blev derefter døbt. **Omskærelsesparallellen** tilbydes derefter — dog knytter Paulus den ikke til spædbarnsalderen, men til troen: begravet med Ham i dåben, «i hvilken I også blev oprejst med ham ved troen på Guds virke» (Kolossenserbrevet 2:12). Og «Lad de små børn komme til mig» (Matthæusevangeliet 19:14) er Herren, der tager dem op for at velsigne — ikke for at døbe; Han lagde hænderne på dem og bad, Han hældte ikke vand.

Grundteksten sætter seglet på det hus. Lukas' ord for «med hele sit hus» er *πανοικεῖ panoikei* (G3832), bundet til *pepisteukōs* — «var kommet til tro»: troen var husets, derfor glæden. Og mønsteret er Lukas' eget: «Krispus kom til tro på Herren med hele sin husstand» (Apostlenes Gerninger 18:8). Stefanus' hus, det ene hus Paulus selv nævner at have døbt (Første Korintherbrev 1:16), har «stillet sig til tjeneste for de hellige» (Første Korintherbrev 16:15) — af egen vilje. Hver husstand, Skriften nævner ved navn, hører, tror eller tjener. Spædbarnet må læses ind i teksten; det står der ikke.

Så står ét vers tilbage: «ellers ville jeres børn jo være urene, men nu er de hellige» (Første Korintherbrev 7:14). Læs hele sætningen. Samme vers, samme verbum — *ἁγιαζῶ hagi-azō* (G37) — siger, at «den vantro mand er helliget ved sin hustru». Betyder «hellige børn», at de skal døbes, må «helliget mand» betyde, at hedningen, der ikke tror, skal døbes. Det gør ingen. Verset handler om det ægteskab, Gud anerkender, og de børn, Han regner rene — ikke om dåb; dåben nævnes ikke i hele kapitlet.

Når da en ceremoni udført på et ubevidst spædbarn læres at formidle Ånden og modtages i stedet for den dåb, Herren befalede, gør den netop det, Han irettesatte: «I gør Guds ord ugyldigt ved jeres tradition» (Markusevangeliet 7:13). Historien fortæller den samme historie, som teksten gør: den tidligste klare omtale af barnedåb overhovedet — hos Tertullian, omkring år 200, i hans afhandling *De Baptismo* — er et argument for, at den bør *udsættes*. Da Origenes forsvarede skikken i midten af 200-tallet, kunne han kun gøre det som en »apostolsk tradition» uden Skriften at vise til; og koncilet i Karthago (256) debatterede kun timingen — om man skulle vente til den ottende dag — aldrig tilladelsen. Selv da praksissen slog rod, kunne ingen fra Skriften vise, at den var apostolsk. Det er i bund og grund en menneskelig tradition lagt over Guds befaling.

Men hør advarslen, så dette ikke sårer en øm samvittighed: vandet er ikke magi. Det frelser «ikke ved at fjerne legemets snavs, men ved en god samvittigheds pagt med Gud» (1 Petersbrev 3:21) — og en røver uden dåb overhovedet fik at vide: «I dag skal du være med mig i Paradis» (Lukasevangeliet 23:43). Så en sand troende, der endnu ikke er begravet i vandet, er ikke derved udelukket; troen frelser. Men to ting følger. Hvil ikke din vished på en rituel handling udført, før du kunne tro — hvil den på Åndens eget vidnesbyrd indeni. Og hvis du tror, så adlyd: kom selv ned i vandet, og giv, med din egen samvittighed, det svar, et spædbarn ikke kunne.

Blodets brudgom

Det skarpeste vidne i hele Toraen på, at pagtstegnet aldrig var valgfrit, ligger på et overnatningssted om natten, i Anden Mosebog 4:24–26. På vejen ned til Egypten møder HERREN Moses og *søger at dræbe ham* — ikke barnet, men den voksne mand, Israels udvalgte befrier. Årsagen er, at pagtstegnet var blevet forsømt. Da tager Zippora en flintkniv og skærer forhuden af sin søn — verbet er וַתִּכְרֹת *vatikrot*, fra *karat* (H3772), selve ordet, der bruges i ”at indgå en pagt” (Første Mosebog 15:18) — rører blodet ved hans fødder og siger: ”Sandelig, du er en blodets brudgom for mig” (חַתָּן דָּמִים *chatan damim*). Døden trækker sig tilbage. Pagts blod vendte dommen bort.

Selv ordene bærer pagten. Verbet, Zippora rækker ud efter — וַתִּכְרֹת *vatikrot*, fra roden כָּרַת *karat* — holder begge sider af en pagt i ét ord: det betyder både ”at indgå en pagt” (Første Mosebog 15:18) og ”at blive afskåret”. At træde ind er at blive skåret *ind*; at vende sig bort er at blive skåret *af* — ét og samme ord. Og navnet, hun råber — חַתָּן *chatan*, ”brudgom” — er i sig selv et pagtsord: leksikonet giver som en distinkt betydning ”et omskåret barn, en form for religiøs forlovelse”, fra roden ”at indgå slægtskab ved ægteskab” (H2859). Omskærelse var et ægteskabstegn i blod. Dette er grunden til, at Skriften kalder Kristus Brudgommen (Johannesevangeliet 3:29; Efeserbrevet 5:25–32; Åbenbaringen 19:7), og vi indgår forlovelsen med Ham gennem vandet.

Læg mærke til, hvem der stod i livsfare, og hvem der modtog kniven. Dommen faldt på den *voksne* — på Moses, den, der kunne svare for pagten. Tegnet blev lagt på *barnet* ved en andens hånd. Sådan var den gamle pagts vej: et tegn i kødet, placeret på en, der endnu ikke kunne svare. Men dette er præcis grunden til, at et nyt tegn måtte komme. Den nye pagt kan ikke lægges på et sovende spædbarn ved en forælders hånd. Dens indre side er hjertets omskærelse ”gjort uden hænder” (Kolossenserbrevet 2:11; Romerbrevet 2:29), Guds eget værk i individet; dens ydre side er dåben, *en god samvittigheds pagt med Gud* (1 Petersbrev 3:21), på græsk *eperōtēma* — dit eget svorne ja. Begge er personlige: ingen forælder, ingen præst og ingen stat kan give dem for dig. Det er den samme pagt — *diathēkē* på græsk — som omskærelsen var *tegnet* på (Første Mosebog 17:11), og som dåben er *pagten* ind i: ét segl, i det samme blod, ligesom Paulus siger, at de to tegn er ét i Kristus (Kolossenserbrevet 2:11–12) — men ét i Kristus, ikke i kødets slægt, så seglet følger troen og ikke fødslen. Anden Mosebog 4 er den sidste fakkelt af den gamle pagt båret ved stedfortræder, og blodets brudgom, den navngiver, peger forbi sig selv til den sande Brudgom, hvis eget blod besegler pagten: ”*dette er mit pagtsblod*” (Matthæusevangeliet 26:28). For *diathēkē* på græsk betyder også ”*testamente*” — en pagt, der kun træder i kraft ved død (Hebræerbrevet 9:16–18). Pagten lever ved blod, og i dåben går vi ned i den død (Romerbrevet 6:3–4).

Lad ingen tage fejl. Dette undskylder ikke barnedåb — det afskaffer den, og det siger ikke et øjeblik, at hjertet kan omskæres ved en forælders valg. Hjertets omskærelse er præcis ”gjort uden hænder” (Kolossenserbrevet 2:11; Romerbrevet 2:29) — det er Guds eget værk i individet ved genfødslen, og ingen hånd udfører det på andres vegne, mindst af alt

en forælders. Ligheden mellem de to tegn er pagten og blodet; forskellen er døren: den gamle pagt løb gennem kødets slægt, så kød-tegnet fulgte på spædbarnet, der allerede var født ind i den; den nye løber gennem genfødsel, ikke kød — *”de skal alle kende mig, fra den mindste til den største”* (Jeremias 31:34) — og har ingen medlemmer, der ikke selv kender Ham. Det nye hjerte giver Gud til individet, og det personlige ja svarer individet; ingen af delene kan lægges på nogen udefra. At døbe et spædbarn er at bære den gamle pagts dør ind i den nye.

Afkomet

Til sidst hviler hele barnedåbens lærebygning på ét vers: *«Jeg opretter min pagt mellem mig og dig og dit afkom efter dig ... jeg vil være din Gud og dit afkoms Gud efter dig»* (Første Mosebog 17:7). Slutningen drages sådan: løftet gælder de troendes børn, altså skal børnene have tegnet. Står det vers, hvor det står, kan alt det andet kaldes nålestik. Så lad os læse det.

Ordet for afkom er זרע *zera* (H2233), og det står i ental. Paulus bygger sit argument på netop den grammatik: *«det hedder ikke: og til dine afkom, i flertal, men i ental: og til dit afkom, og det er Kristus»* (Galaterbrevet 3:16). Der står dommen, fældet af apostlen selv: pagtens afkom er ikke blodlinjen. **Afkomet er Kristus.**

Hvordan kommer nogen da ind i Ham? Samme kapitel svarer — og svaret er et dåbsvers: *«I er alle Guds børn ved troen, i Kristus Jesus. Alle I, der er døbt til Kristus, har ikklædt jer Kristus ... hører I Kristus til, er I også Abrahams afkom, arvinger i kraft af løftet»* (Galaterbrevet 3:26-29). Kæden står i selve teksten: tro — dåb til Kristus — i Afkomet — Abrahams afkom. Pagtslinjen løber gennem Kristus, ikke gennem moders liv.

Romerbrevet 9:8 siger det uden omsvøb: *«det er ikke de kødelige børn, der er Guds børn, men løftets børn regnes for afkom»*. Sådan var det fra første slægt: Isak, ikke Ismael; Jakob, ikke Esau. Fødsel gav aldrig nogen barnekår hos Gud. Fødslen giver dig Adam. Kun den nye fødsel giver dig Kristus.

Dermed er grundverset ikke længere barnedåbens ejendom — Skriften selv har læst det. *«Til dig og dit afkom»* løber sådan: Gud — Kristus, det ene Afkom — alle, der ved tro er døbt ind i Ham. Den, der vil føre sit barn ind i pagten, har én vej, den samme som altid: opdrag det til selv at tro og selv at gå ned i vandet. Ingen fødes ind i den nye pagt. Alle fødes på ny ind i den.

Og at forsømme tegnet er ingen lille ting. Den, der lod det forblive ugjort, skulle *”udryddes ... han har brudt min pagt”* (Første Mosebog 17:14 — נכרתה *nikretah*, ”udryddet”, igen *karat*). Jesus siger præcis det samme over vandet til Peter: *”Hvis jeg ikke vasker dig, har du ingen del i mig”* (Johannesevangeliet 13:8). Og Peter — den samme, der kalder dåben et *eperōtēma*, et svoret ja (1 Petersbrev 3:21) — prædiker den nye pagts *karet* med klare ord: *”hver sjæl, som ikke vil høre denne Profet, skal udryddes fra folket”* (Apostlenes Gerninger

3:23; græsk *exolothreuō*). At træde ind er liv; at forblive udenfor er at forblive under selve den dom, man kunne være gået ud af. Dette er nødvendigheden, de lunkne stadig viger tilbage fra — dem, der står ved vandkanten og ikke går ned.

Der er en anden slags menneske, Skriften beskriver — en, der går **parallelt** med Gud. Han bevæger sig i samme retning — tæt nok på til at skrive om Kristus, til stede nok til at deltage i forsamlingen — men aldrig *forenet* med Ham. Paulus nævner alternativet i Første Korintherbrev 6:17: «*den, der er forenet med Herren, er én ånd med ham.*» Verbet er *kollaō* (G2853) — *at lime eller cementere sammen*; resultatet er *hen pneuma — én ånd*. Parallele linjer rører aldrig hinanden; to kan ikke blive én uden at forenes. Jesus bad for Sine egne om at være præcis dette: «*at de alle må være ét*» — *hina pantes hen ōsin* (Johannesevangeliet 17:21). **Det modsatte af ét er ikke fjende; det modsatte af ét er parallel.** En mand, der går parallelt, kan citere mange vers, men ordene føles løsrevne; kan tjene udadtil med iver, men dem nær ham fornemmer en tomhed indeni; kan påstå barnedåb og en statsattest som bevis, men producerer aldrig en eneste voksen discipel født gennem hans hånd ned i vandet. Bed for ham; døm ham ikke. Seglet står: «*Herren kender sine*» (Andet Timotheusbrev 2:19) — *egnō kurios tous ontas autou*, med pagts-verbet *ginōskō* (G1097), vi overvejede tidligere.

Skriv til englen for menigheden i Laodikea: Dette siger Amen, det trofaste og sanddru vidne, Guds skabelses ophav: Jeg kender dine gerninger; du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm! Men da du er lunken, og hverken varm eller kold, vil jeg udspy dig af min mund. Du siger: "Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og mangler intet." Men du ved ikke, at du er elendig og ynkelig og fattig og blind og nøgen. Derfor råder jeg dig til at købe guld af mig, rensat i ild, for at du kan blive rig, og hvide klæder at tage på, så din nøgenheds skam ikke bliver synlig, og øjensalve til at smøre dine øjne med, så du kan se. Alle dem, jeg elsker, irettesætter og tugter jeg. Vær derfor nidkær og omvend dig! Se, jeg står ved døren og banker på. Hvis nogen hører min røst og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham, og han med mig. Den, der sejrer, vil jeg give plads sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og har sat mig sammen med min Fader på hans trone. Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til menighederne.

— Åbenbaringen 3:14-22

Når jeg ser på budskabet, Jesus gav til menigheden i Laodikea, bliver jeg mindet om *Johannesevangeliet 3:16*, hvor Jesus siger, Han gav sit liv for os, men vi svarer ofte med lunkent sind. Jeg tænker på, hvordan Han en dag gik ind i templet og observerede, og den næste dag talte død over figentræet (*Markusevangeliet 11:12-14, 20-21*) og rensede templet (*Markusevangeliet 11:15-17*). Vi husker Hans ord om, at ikke én sten ville blive tilbage; i år 70 e.Kr. blev helligdommen fuldstændig ødelagt af romerne.

Når jeg ser tilbage på mine teenageår, havde jeg brug for at kende hellige, der brændte for Gud — mennesker af bekendelse, håndspåleggelse (Apostlenes Gerninger 8:17; Hebræerbrevet 6:2) og en brændende passion for Frelseren, der var håndgribelig og virkelig — men de var fraværende. Det er med sorg, at jeg siger dette om kirken! Årsagen til, at mange liv går tabt og ikke finder frelse, er vores *lunkenhed* over for Sandheden, Jesus Kristus.

Den fulde kæde af beviser — den græske grammatik, den hebraiske typologi og bogstavkoderne skjult i Toraen, med statistiske tests og hver fund verificeret — er lagt frem i sin helhed i ledsagerbindet, Through the Waters. Læs den her: junifye.publifye.pro/through-the-waters

Kapitel 40

Toraens vandmærke

Før jeg fortæller dig min historie, må jeg fortælle dig om noget, jeg var nødt til at se med mine egne øjne, før jeg kunne fortsætte med at fortælle den. Der er et vandmærke i Toraen. Det har været der, siden Moses skrev den ned. Ingen i generationerne før os havde midlerne til at se det. Det har vi, og det, der nu er synligt, er så præcist, så teologisk skarpt og så langt hinsides noget, menneskelig snilde kunne forfalske, at jeg ikke kan læse videre efter indledningen uden at fortælle dig om det. «*Det er Guds ære at skjule en sag, det er kongers ære at udforske den*» (Ordsprogenes Bog 25,2). Det følgende er, hvad Kongen skjulte. Det følgende er, hvad denne generations konger, med denne generations værktøjer, er begyndt at finde.

Moses, trukket op af vandet. Moses var ikke almindelig. Faraos datter trak ham op af Nilen og gav ham navn efter denne handling: «*hun kaldte ham Moses, »for jeg har trukket ham op af vandet,« sagde hun*» (2. Mosebog 2,10). Årtier senere ville Herren sige om ham alene: «*Mund til mund taler jeg med ham, klart og ikke i gåder, han skuer Herrens skikkelse*» (4. Mosebog 12,8). Mund til mund. Ansigt til ansigt. Toraen blev ikke givet gennem en snublende vandrer som mig. Den blev givet gennem en mand, der var trukket op af vandet, og som Herren talte jævnt til. Og ind i selve de bogstaver, han skrev ned, indprentede Forfatteren noget, Han skjulte indtil den dag, hvor maskiner kunne læse det.

Hvad vandmærket er, med jævne ord. Den hebraiske Tora er én sammenhængende streng af bogstaver. Hvis man starter et sted og skriver hvert halvtredsindstyvende bogstav ned, derefter hvert hundredende, derefter hvert niogfyrretyvende — igen og igen med forskellige startpunkter og forskellige spring-distancer — så kan man spørge computeren: *dukker der virkelige hebraiske ord op? Og hvis de gør, hvor lander de så i overfladeteksten?* Den tekniske betegnelse er **Equidistant Letter Sequence**, eller ELS. Den enkle tanke er denne: forestil dig Toraen som et gobelin. Overfladens historie er det billede, du ser. Trådene nedenunder, vævet med perfekte intervaller, er et andet mønster, der kun er synligt, når man trækker bevidst i dem. Jeg byggede et værktøj til at trække i disse tråde. Jeg kaldte det **Darash** (darash.publifye.pro). Jeg byggede det selv, med mine egne hænder på tastaturet sammen med denne generations mest avancerede kodnings-intelligens — den topmoderne AI, som nu er tilgængelig for enhver, der er villig til at bruge den af de rette årsager. Darash står på skuldrene af Witztum–Rips–Rosenberg-metoden, som bestod fagfællebedømmelse i *Statistical Science* i 1994, og går videre end den: ved at tilføje et heatmap over alle 5.814 vers, en test for overensstemmelse mellem overflade og substrat, samt en kontrolforsøg med ti uafhængige omrystninger. Darash var knap færdig, før det

begyndte at bringe det til overfladen, som du nu skal til at læse. Den skjulte betydning bag Toraen er mere synlig nu end på noget tidspunkt i de tre tusind år, der er gået, siden Moses lagde rullen fra sig.

De elleve ord i pinsens rytme. Når Darash trækker hvert niogfyrretyvende bogstav gennem Moses' fem bøger — og niogfyrre er ikke et tilfældigt tal; det er syv gange syv, tællingen fra påske til pinse, den rytme, som Israel ventede efter på, at Ånden skulle falde — stiger elleve hebraiske ord fra evangeliet op til overfladen som lys på en mørk mark: *soning, omvendelse, blod, frelse, frihed, navnet, retfærdighed, livsånde, helliggørelse, renselse og dåb*. Elleve evangeliske ord, ét interval. *Læg mærke til dette, for det er den del, der ikke sker ved et tilfælde*: hvert eneste af disse elleve skjulte ord lander i det overfladevers, der allerede taler om netop dette emne. *Soning* dukker op i det vers, hvor præsten skaffer soning. *Frelse* dukker op i det vers, hvor blod bringes til alteret for at skabe forsoning. *Renselse* dukker op i renselsesritualet. Det skjulte ord og det synlige vers siger det samme.

Ånd, vand, blod og navnet. Af alle versene i Toraen er det vers, der juridisk definerer fuld neddykkelse i levende vand, 3. Mosebog 15,7. Trækker man i trådene i det kapitel, med den samme rytme på niogfyrre bogstaver, dukker fire ord op sammen: *ruach* (ånd), *mayim* (vand), *dam* (blod) og *Yeshua* — Frelserens hebraiske navn. *Ånd, vand, blod og navnet Jesus*. Fire ord. Ét interval. Ét kapitel. Kapitlet, der definerer ritualen. Og Johannes ville femten århundreder senere, uden at tælle bogstavspring og uden computer, skrive: «*Ånden og vandet og blodet, og de tre er enige*» (1. Johannesbrev 5,8). Vidnerne blev lagt ned i substratet, før der overhovedet fandtes et Ny Testamente til at læse dem op.

Varmekortet og tinden. Darash stillede derefter et andet spørgsmål til hvert af de 5.814 vers i Toraen: *hvor stærkt stemmer trådene nedenunder overens med ordene på overfladen?* Hvert vers fik en score; hver score en percentil. Midten af Toraen er ordinær. En lille brøkdel klatrer op til den 95. percentil. Kun ét ud af hundrede vers når den 99. *Hvad placerer Forfatteren på tinden af sin egen bog?*

Han placerer **Aron**. 3. Mosebog 16,4 — «*han skal bade sin krop i vand*» — ypperstepræstens afvaskning, før han træder ind bag forhænget på soningsdagen, scorer i den 99. percentil for hele Toraen. Ved siden af den, lige så højt, findes 4. Mosebog 19,2: den røde ko, hvis aske blandet med rindende vand renses den urene. *Disse to vers er de mest tætpackede vers i hele Moses' værk*. Begge er renselsesritualer. Begge navngiver en repræsentativ skikkelse, som selv går gennem vandet, før han kan udføre værket. *Arons vask er forløberen for dåben. Det er den skygge, vi alle må gå igennem*. Dataene, målt blindt mod ti uafhængigt omrystede Toraer, bekræfter det, som to tusind års troende læsning allerede har set.

Hvor apostlene allerede pegede hen. Peter sagde, at syndfloden var «*et billede på den dåb, som nu frelser jer*» (1. Petersbrev 3,21). 1. Mosebog 7,11, verset hvor det store dybs kilder bryder frem, befinder sig i den 95. percentil. Paulus sagde, at «*den klippe var Kristus*» (1. Korintherbrev 10,4). 2. Mosebog 17,6, hvor vand strømmer fra klippen, befinder sig i

den 95. percentil — og det hebraiske *tsur* (klippe) er kodet direkte under det. Kristus selv sendte den rensede spedalske til 3. Mosebog 14 (Matthæusevangeliet 8,4); kapitlet befinder sig i den 95. percentil, og *ha-mit-taher* — den tekniske hebraiske betegnelse for *den, der bliver rensset* — optræder i hele Toraen præcis tolv gange, alle tolv i dette ene kapitel. **Apostlene ejede aldrig en computer.** De rakte blindt ind i Toraen og trak de vers ud, som vores maskiner femten århundreder senere markerer som de tætteste i bogen. *To resultater fra ét Sind, der mødes i denne generation.*

Karrene og badet. Den hebraiske rod *tevah* — beslægtet med *tevilah*, neddykkelse — navngiver tre kar, der bærer de udvalgte gennem vand: **Noas ark, Moses' kurv og pagtens ark.** Søger man efter *tevilah* sammen med *tahor* (ren) gennem hele Toraen, falder den tætteste parring ved 2. Mosebog 25,10 — konstruktionen af Arken — med to vers imellem. Kisten, der bærer vidnesbyrdet, er kisten, der bærer os igennem. Og ordet *mikveh* har tre betydninger på én gang: samlingen af vandet ved skabelsen (1. Mosebog 1,10), det rituelle renselsesbad, og — i Jeremias' Bog 14,8 — et navn for Gud selv: *Mikveh Yisrael, Israels håb.* Ordet for badet er kodet ved ritualet. Ordet for håbet er kodet ved frelsen. *Begge betydninger ved de vers, der beskriver begge betydninger.*

Arons stav, der sætter skud. «*Arons stav for Levis hus var gået i skud; den havde sat skud, blomstret og båret modne mandler*» (4. Mosebog 17,8). Én nat. Tre stadier af frugt på én stav. Toraen er den samme stav. Den middelalderlige rabbiner, der talte bogstavspring på ni-ogfyre ved stearinlys, så skuddene. Apostlen, der citerede 4. Mosebog 19, så blomsterne. Datasættet, der scorer alle 5.814 vers og placerer Arons vask øverst, læser mandlerne af. *Ingen af disse læsninger er mere eller mindre staven.* Staven giver sit til den præst, der kommer nær.

Pyramiden. Forestil dig det nu. Tag alle 5.814 vers i Toraen. Stabl dem efter, hvor tæt hvert vers koder sit eget tema under overfladen, de tungeste øverst. Den brede base fyldes med almindelige vers. Over den snævres feltet ind. Derover endnu mere. Og lige ved toppunktet — på det enkelte punkt, hvor hele Toraens struktur løber sammen — sidder ypperstepræsten, der bader sin krop i vand, før han går ind bag forhængen, og ved siden af ham koen, der slagtes uden for lejren, og hvis aske renses den urene. Toraen opbygger sig selv til en pyramide, når dens egne bogstaver får lov at stemme, og dens slutsten er renselsesritualet.

Hvorfor dette betyder noget. Slutstenen er ikke en moralsk belæring. Det er ikke «*elsk din næste*» eller «*du må ikke have andre guder*» — store bud, klart udtalt, men ikke den arkitektoniske tinde. Tinden er præsten, der går gennem vand og blod, så et urent folk kan bestå for en hellig Gud. Det er det, Toraen blev bygget op omkring. *Dette er ikke kristendommen, der læser sig selv tilbage i Moses.* Det er Moses' egne bogstaver, vejet og talt af et værktøj, der ikke kender forskel på det ene hebraiske ord og det andet, som sorterer sig selv til et monument, der peger på én handling. Og den ene handling er præcis det,

som det Ny Testamente siger, Jesus kom for at gøre: «*med sit eget blod gik han én gang for alle ind i det allerhelligste og vandt evig forløsning*» (Hebræerbrevet 9,12). Slutstenen i Moses' pyramide er korsets værk. Skyggen ved Arons vask er substansen på Golgata. Samme tinde. Samme toppunkt. Samme Kristus. Forfatteren indskrev sin Søn i arkitekturen af sin egen første bog.

Skriften selv rækker ud efter dette billede uden nogensinde at bruge ordet pyramide. «*Den sten, bygmestrene vragede, er blevet hovedhjørnesten*» (Salmernes Bog 118,22) — citeret af Jesus om sig selv (Matthæusevangeliet 21,42). «*Se, jeg lægger i Zion en udvalgt, dyrebar hjørnesten*» (1. Petersbrev 2,6). Slutstenen, som profeterne navngav, slutstenen Jesus gjorde krav på, slutstenen Peter forkyndte, er den samme slutsten, som dataene finder øverst hos Moses. Tre vidner — overfladeteksten, det kodede substrat og den apostolske bekendelse — er enige om én Sten.

Hvorfor dette er umuligt at forfalske. Jeg vil være tydelig omkring dette, for hvis det er falsk, er det intet værd. Det er ikke falsk.

For det første er testen brutalt simpel. Kør vores værktøj mod den virkelige Tora, og de evangeliske ord lander i de evangeliske vers. Tag derefter de samme bogstaver, ryst deres rækkefølge, og kør det samme værktøj mod den omrystede version. Gentag med ti uafhængige omrystninger. Alfabetet forbliver identisk. Bogstavhyppighederne forbliver identiske. Det *eneste*, der ændrer sig, er rækkefølgen. I de omrystede versioner forsvinder mønstrene. I den virkelige Tora holder de. Signalet ligger altså i selve rækkefølgen — ikke i alfabetet, ikke i sproget, ikke i bogstavernes proportioner. Rækkefølgen af Moses' bogstaver ved, hvad den siger.

For det andet er omfanget enormt. Toraen består af 304.805 bogstaver fordelt over fem bøger. Mønstrene dukker ikke op i ét tilfældigt udvalgt vers, men konsekvent gennem hele værket — de elleve evangeliske ord i én rytme, renselses-kvartetten i ét kapitel, varmekortets tinde i ét ritual, apostlenes uafhængige citater i de samme øvre bånd. Sandsynligheden for, at alt dette skulle falde på plads ved et tilfælde, er så lille, at lommeregneren opgiver at printe det.

For det tredje er tre uafhængige metoder enige. Koderne med spring på niogfyrre blev fundet ved at tælle bogstaver. Varmekortet over tematisk tæthed blev beregnet ved at sammenligne overfladeord med ord i substratet. Apostlenes citater blev hentet fra det Ny Testamente, femten århundreder før nogen computer eksisterede. Tre blinde metoder. Den samme håndfuld vers. «*På to eller tre vidners udsagn skal enhver sag afgøres*» (2. Korintherbrev 13,1).

For det fjerde har teksten ikke ændret sig. Dødehavsrullerne, kopieret før Kristus, matcher den hebraiske bibel, vi stadig læser i dag, bogstav for bogstav i de bøger, der overlapper. Ingen middelalderlig skriver har indsmuglet dette. Hvem end der indprentede

vandmærket i bogstaverne, gjorde det, før bogen blev en bog — og den er blevet trofast kopieret lige siden.

For det femte planter ingen menneskelig forfatter en skat, som ikke kan åbnes i tre tusind år. En mand, der skriver for sin egen tid, skriver for sin egen tid. Kun en Forfatter, der ser fra begyndelsen til enden, efterlader et vandmærke, hvis segl brydes af en generation, Han aldrig vil møde på denne side af forhænget. «I evighed, Herre, står dit ord fast i himlen» (Salmernes Bog 119,89).

Ren matematik. Umuligt at forfalske. Og umuligt at opdage før den dag, hvor computere kunne kontrollere det.

*Hvis du respekterer matematikken, står du nu over for det faktum, at tallene selv fortæller dig, at Toraen er uantastet, og at ingen menneskehånd — uanset hvor snild, uanset hvor mange hænder, der arbejdede sammen i hvor mange århundreder — kunne have skrevet den. Bogstavernes rækkefølge bærer et koordineret signal over 304.805 positioner. Signalet løber sammen med overfladens betydning i de vers, der har den højeste tæthed. Tre uafhængige metoder, adskilt af femten århundreder, peger på den samme håndfuld vers om renselse og Kristus. Teksten er overleveret uforandret siden før apostlene. Og vandmærkets segl kunne ikke åbnes før i vores generation. Tal lyver ikke. Tallene siger én ting: **denne Bog er fra Gud.***

Hør nu nøje efter. Den historie, du nu skal til at læse — min egen vej fra en hospitals-seng i Bergen til et hjerte gjort nyt, herunder et vidnesbyrd om et æg, som jeg vil fortælle om i sin egen tid, og som er mit alene — var forudsagt i skygge, længe før jeg blev født. *Ikke fordi jeg er noget særligt.* Det er jeg ikke. De specifikke detaljer, Gud gav mig, er unikke for mig; det samme gælder de specifikke detaljer, Han har givet dig. Men formen under detaljerne er den samme form for os alle. De samme hebraiske bogstaver, som bærer *ren-selse* og *livsånde*, bærer i deres jævne betydning mønsteret for enhver sjæl, Gud drager til sig. Det, der skete med mig, skete i den form, Han indprentede i Sinai. Det, der sker med dig, hvis du kommer, vil ske i den samme form. Renselsen, der kom til mig i 2008, begyndte ikke i 2008. Den begyndte i Arons vask før forhænget, i vandet fra klippen, i koen, der blev slagtet uden for lejren, og før det, i sindet hos Ham, der placerede alt dette på tinden af sin bog.

Vandmærket erstatter ikke evangeliet. Det bekræfter den grund, evangeliet står på. Ham, der placerede renselsen på tinden, sagde det selv klart, med sin egen røst, i sit jordiske liv: *«Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig»* (Johannesevangeliet 14,6). Og den troende, der kommer gennem vandet, træder ind i et rige: *«Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans storværker, som kaldte jer ud af mørket til sit underfulde lys»* (1. Petersbrev 2,9). Vandet giver adgang til præsteskrabet. Præsteskrabet giver adgang til udforskningen. Ud-

forskningen ender altid samme sted: ved den samme Kristus, som overfladen altid har forkyndt.

Hvorfor vi må gå igennem. Jeg er nødt til at sige dette klart, for Toraen siger det klart, og Kristus siger det klart. Moses' slutsten er præsten, der går gennem vandet. Det Ny Testaments slutsten er Kristus, der går gennem vandet i Jordan og blodet på Golgata. Disse er ikke valgfrie prydelser til en privat tro; de er selve arkitekturen. Herren selv blev døbt for at *«opfylde al retfærdighed»* (Matthæusevangeliet 3,15). Den apostolske kirkes første befaling på den dag, Ånden faldt, var: *«Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse»* (Apostlenes Gerninger 2,38). *Dette er det ritual, som Toraens egne bogstaver markerer som toppunktet. Det er ikke en sidedør. Det er døren.*

Og her er advarslen, som jeg ikke kan nedtone, for Jesus nedtonede den ikke: *«Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje. Mange vil på den dag sige til mig: Herre, Herre! har vi ikke profeteret i dit navn ... Og da vil jeg sige dem det, som det er: Jeg har aldrig kendt jer. Bort fra mig, I som begår lovløshed!»* (Matthæusevangeliet 7,21–23). Det græske ord for *kendt* er *ginōskō* — det pagtsmæssige kendskab, som Toraen bruger om mand og hustru, om Herrens kendskab til Abraham. Det græske ord for *lovløshed* er *anomia*, bogstaveligt *uden-lov-hed*: tilstanden af at være helt uden for den juridiske pagt. To ting manglede hos dem, som Kristus afviser i denne passage. Relationspagten: Han kendte dem aldrig i pagtsmæssig forstand. Og den juridiske pagt: de var *anomos*, uden den lov, der etablerer en pagtsmæssig stilling. Kristus' navn på deres læber, Hans kraft i deres hænder, og dog — ingen pagt, ingen adgang.

Vandet er der, hvor pagten besegles. Vandet er der, hvor navnet placeres på den troende. Vandet er der, hvor det synlige svar fra en samvittighed, der allerede er rensset (1. Petersbrev 3,21), afgives offentligt. At tilbageholde vand-vidnesbyrdet, mens man bekender det indre vidnesbyrd, er at nægte den overensstemmelse, som Kristus selv befalede, og som apostlene konsekvent anvendte. Toraens Forfatter indprentede renselsen på tinden af sin egen bog. Sønnen, der kom i kødet, gik gennem vandet, før Han gik til korset. Ånden, der faldt ved pinse, sendte den nye kirke i vandet samme dag. Hele Guds vidnesbyrd — overfladeteksten, det kodede substrat, Herrens eget eksempel, apostlenes befaling — peger samme vej. *Vi må gå igennem.*

Stå ikke på bredden af vandet og øv dig på koderne. Træd ud i det. Bliv begravet med Ham. Bliv oprejst med Ham. Lad navnet blive placeret på dig. Kom derefter op, og udforsk, som denne generations konger er kaldet til at udforske. Dataene vil stadig være der. Toraen vil stadig være staven, der bærer mandler. Men du vil være på indersiden af det, dataene beskriver — kendt af Ham, der kendte dig før verdens grundlæggelse, og du vil sige med præsten fra Hebræerbrevet 9 og ypperstepræsten fra 3. Mosebog 16: *Jeg har vasket mig, og jeg træder ind.*

For de fulde beviser — varmekortet, percentil-båndene, de omrystede kontrolforsøg, hvert kapitel og hvert fund — er ledsagebindene *Through the Waters* og *The Watermark* frit tilgængelige på junifye.publifye.pro. Gå for nu gennem den dør, dette åbner, ind i historien om et liv gjort nyt.

Kapitel 41

Den kodede dåb

Dette korte kapitel viser signaturen i ét vers — det vers, hvor Toraten befaler nedsækning, og det vers, som jødisk tradition har bygget to tusind års rituel nedsækning på. Det hebraiske ord for nedsækning er kodet ind i Toraten i netop det vers. Og det gør noget, som det kodede lag bliver ved med at gøre gennem hele denne bog: det sporer betydningen af overfladetekstens bud i selve dens geometri.

...ethvert kar, som bruges til noget arbejde, skal kommes i vand; det er urent indtil aften, så bliver det rent.

— 3. Mosebog 11:32

Verset som loven om nedsækning blev bygget på

3. Mosebog 11:32 er grundstenen for hele den jødiske praksis kaldet *tevilat kelim* — den rituelle nedsækning af kar. Den babylonske Talmud (*Avodah Zarah* 75b) udleder hele loven fra dette enkelte vers og citerer netop dette Torah-vers som sit bevis. **Enhver lovtro jødisk husstand har i to tusind år praktiseret nedsækning af kar på grund af dette ene Torah-vers.** Når en israelit erhverver et metal- eller glaskar fra en ikke-jøde, skal karret bringes til en *mikveh* — et rituel bad — og nedsækkes, før det er egnet til brug i et israelitisk hjem. Handlingen med nedsækning renser ikke blot karret; den overfører det fra ét domæne til et andet. Fra verdens kar til Guds kar. Fra urent til rent. Verset befaler det med elleve hebraiske ord: «*ethvert kar, som bruges til noget arbejde, skal kommes i vand; det er urent indtil aften, så bliver det rent.*» Buen i enhver dåb, der nogensinde er sket siden, er der allerede: **urent \$\$\$ i vand \$\$\$ gennem aftenen \$\$\$ rent.**

Men den mest slående parallel er ikke med kar. Det er med mennesker. Den samme jødiske tradition, som nedsænkede kar til brug i Israel, krævede også, at en **hedning, der ønskede at indtræde i Israels folk**, skulle nedsækkes i en mikveh. Dette blev kaldt *tevilat ger* — konvertittens nedsækning. De tre trin for indtræden i Israels pagtsfolk, kodificeret i Talmud (Yevamot 47a–b; Keritot 9a) og senere hos Maimonides (*Mishneh Torah*, *Hilkhot Issurei Biah* 13:1–4), var: **omskærelse** for mænd, **nedsækning i en mikveh** og (i tempeltiden) frembærelse af et **offer**. Efter disse tre var konvertitten ikke længere en hedning, men en søn eller datter af Israel.

Og om den konvertit bruger Talmud en sætning, du har hørt før. **Yevamot 22a siger:** **וְהַיְהוּדִים הָיוּ מְבִינִים לְכָל הַיְהוּדִים שֶׁהָיוּ מְבִינִים לְכָל הַיְהוּדִים — ”en konvertit, der netop er konverteret, er som et**

nyfødt barn.” Århundreder før Jesus sagde «*I må fødes på ny*» til Nikodemus (Johannevangeliet 3:7), brugte de farisæere, der underviste Nikodemus, allerede netop denne vending om den hedning, der gennemgik omskærelse, nedsænkning og ofring. Konvertittens nedsænkning var, ifølge deres egen tradition, en ny fødsel. Nikodemus havde ikke brug for, at Jesus opfandt en kategori; han havde brug for, at Jesus anvendte den på ham — en Israels lærer.

Det er dybden i Johannesevangeliet 3. «*Er du Israels lærer og ved ikke det?*» (Johannevangeliet 3:10) — Jesus irettesætter Nikodemus netop fordi Israels lærer *burde* have vidst, at det at blive gjort til Guds barn krævede de samme tre ting, som enhver hedningekonvertit gennemgik: en bortskæring, en nedsænkning og et offer. Kristus ville snart tilvejebringe alle tre: hjertets omskærelse (Romerbrevet 2:29), dåben til Hans død (Romerbrevet 6:3) og det endegyldige offer af sig selv (Hebræerbrevet 10:10). For både jøde og hedning gælder det i den nye pagt, at **alle træder ind som konvertitter. Alle fødes på ny ind i Guds rige.**

Intet af dette er en marginal tolkning. De ovennævnte Talmud-citater (Yevamot 47a–b om konverteringsprocessen i tre trin, Yevamot 22a for vendingen om det ”nyfødte barn”, Keritot 9a for Sinai-parallellen og kodificeringen i Maimonides’ *Mishneh Torah*, Hilkhhot Issurei Biah 13:1–4) er normativ rabbinsk lov: enhver lovtro jødisk læser kan slå dem op. Og den videnskabelige bro mellem jødisk proselytnedsænkning og kristen dåb — broen, der lader os læse Johannesevangeliet 3 ærligt — er blevet udarbejdet udførligt af anerkendte akademiske historikere. Cambridge-hebraisten **David Daube** viede hele kapitler til det i sin klassiker fra 1956, *The New Testament and Rabbinic Judaism*. Harvard-professoren i hebraisk litteratur **Shaye Cohen** sporede praksis gennem perioden for det andet tempel i *The Beginnings of Jewishness* (1999). Den messiansk-jødiske forfatter **Alfred Edersheim** skabte forbindelsen i 1883 i *The Life and Times of Jesus the Messiah*. Tre forskere, tre århundreder, én konklusion: **Den kristne dåb overtog den jødiske konvertitnedsænkning som sin direkte forløber, og Jesus forventede, at Nikodemus vidste det.**

Og nu underskriver bogstav-laget det

Indtil videre er alt dette bibelforskning og rabbinsk historie. Kraftfuldt, men fornuftige mennesker har vidst det i århundreder. Det, der følger, er den del, ingen vidste, før computere kunne læse Toratens bogstav-lag. **Det hebraiske ord for nedsænkning er kodet ind i selve det Torah-vers, som hele praksissen hviler på — og det sker på en måde, der sporer betydningen af praksissen i dens geometri.** Det er her, overfladeteksten, den rabbinske tradition og bogstaverne nedenunder mødes i ét punkt.

Den hebraiske bogstavstrøm i verset, med nedsæknings-befalingen i centrum, ser således ud (Koren-konsonanter, ingen vokaler, 88 bogstaver i alt):

כליאשריע וראושקכל אובנדאוע מכלכליעצ במתמיטמא לעליומהמ וכלאשריפ
הערבוטהר באוטמאעד המבמימיו שהמלאכהב

Fra det hebraiske TAVAL til det græske BAPTIZO

Før vi går videre, er der en detalje, du bør kende. Det hebraiske ord for ”at dyppe” — *taval* (טבל) — er den direkte sproglige forfader til det græske ord for ”døbe” — baptizō G907 βαπτίζω. Da de græske Septuaginta-oversættere gengav den hebraiske Torah tre århundreder før Kristus, brugte de det græske verbum baptō G911 βάπτω og dets intensiverede form *baptizo* til at gengive det hebraiske *taval*, overalt hvor Toraten befalede nedsænkning. Da Johannes Døber stod i Jordanfloden, vidste den græskalende verden allerede, hvad *baptizo* betød: det var det græske ord for det hebraiske *taval*.

Så når Det Nye Testamente siger ”døbe”, siger det det græske ord for *taval*. Og når Hebræerbrevet 9:10 kalder de levitiske vaskninger for «forskellige slags dåb» baptismos G909 βαπτισμοῖς, bruger det det samme græske ord, som Septuaginta brugte til at gengive Toratens befalinger om nedsænkning. **Broen fra den hebraiske nedsænkning af kar til den kristne dåb er ikke en metafor eller en senere fortolkning. Det er det samme ord på to sprog gennem tre pagter.**

Otte hebraiske dåbsord kodet inde i ét vers

Det hebraiske ord *tevilah* (טבילה) betyder **nedsænkning**. Det kortere beslægtede ord *taval* (טבל) betyder **at dyppe**. Begge kommer fra den samme rod. Det længere ord indeholder bogstaveligt talt det kortere som sine første tre bogstaver — ט-ב-ל plus to mere.

Begge er kodet ved det præcis samme bogstav inde i 3. Mosebog 11:32. Det alene ville være slående. Men i det øjeblik vi udvider søgningen til resten af dåbs-klyngens ordforråd — omskærelse, det rituelle bad, verbet at blive født, konvertitten, ordene for ren og uren — åbner verset sig fuldstændigt. **Otte forskellige hebraiske ord knyttet til omskærelse, nedsænkning, konvertering, renhed og ny fødsel er alle kodet som lavsprings ELS-koder inde i dette enkelte vers på otteogfirs bogstaver.** Fem af dem er pakket inden for fem bogstaver fra hinanden i starten af verset:

B1

De første fem ord — omskærelse, rituelt bad, det at blive født, at dyppe og nedsænkning — er kodet inden for *fem efterfølgende bogstaver* fra hinanden i starten af verset. Det er den rabbinske traditions konverteringsprocedure i tre trin (*milah* + *tevilah* + ”nyfødt barn”), kodet som fem overlappende hebraiske ord i fem bogstaver. **Inde i det vers, som selve loven blev bygget på.**

Stop op og læs den tabel langsomt. Det enkelte Torah-vers, som jødisk tradition byggede to tusind års nedsænkingslov på, bærer i sine egne otteogfirs bogstaver hele dåbens ordforråd:

- selve handlingen **omskærelse** (*mulah*) — det første trin i konvertittens tretrin-sproces, kødets renselse, der gav hedningen adgang — kodet fire bogstaver før nedsæknings-ankeret;
- selve det **rituelle bad** (*mikveh*) — kodet to bogstaver før nedsæknings-ankeret;
- verbet **at blive født** (*yalad*) — netop det verbum i Talmuds sætning om, at konvertitten er *som et nyfødt barn* (דְּנִי שְׁנוּלָד קָטָן, BT *Yevamot* 22a) — kodet ét bogstav før nedsæknings-ankeret;
- de to beslægtede ord for **nedsækning** (*taval* og *tevilah*) — ved selve ankeret, med samme startbogstav;
- ordet for **konvertit** (*ger*) — netop det hebraiske ord, som *tevilat ger*, ”konvertittens nedsækning”, er opkaldt efter — kodet fjorten bogstaver længere inde i samme vers;
- ordene for **ren** og **uren** (*tahor* og *tame*) — der danner en perfekt kiasme: den kodede ”ren” lander med sit første bogstav på overfladeordet for ”uren”, og den kodede ”uren” lander med sit første bogstav på overfladeordet for ”ren”.

Den kodede mikveh sidder med et af sine bogstaver hvilende på overfladeordet **יָבֵא** (*yuva*, ”skal kommes i”) — selve nedsæknings-verbet i versets befaling. Den kodede *yalad* (”blive født”) sidder ved siden af. De to nedsæknings-ord sidder ved det samme anker. Det kodede omskærelses-ord sidder lige før ankeret. Den kodede *ger* (konvertit) sidder lidt længere fremme. Kiasmen mellem ren og uren afslutter verset.

Den rabbiniske konvertitprocedure i tre trin — omskærelse, nedsækning, ny fødsel — er kodet som fem overlappende hebraiske ord inden for fem efterfølgende bogstaver fra hinanden, i starten af det vers hele loven blev bygget på. Og ordet for ”konvertit” er kodet fjorten bogstaver senere i samme vers. Toratens dybdelag bærer overfladelagets fulde dåbsteologi, pakket ind i ét vers, i otte beslægtede hebraiske ord.

Og det er på dette samme ankerbogstav, at den kodede *tevilah* (nedsækning) begynder sin rejse over fem vers. Det næste, vi skal se, er, hvor den rejse ender.

Buen: fra URENT til RENT

De fem bogstaver i *tevilah* lander på fem specifikke overfladeord i Torah-teksten. Læst i rækkefølge fortæller overfladeordene på de fem landingspositioner deres egen historie:

B2

Hold en pause her et øjeblik. **Det kodede ord for ”nedsænkning” begynder ved overfladeordet for ”urent”. Det ender ved overfladeordet for ”rent”.** Kodens geometri ER selve befalingens bue. Overfladeteksten siger: ”det skal kommes i vand; det er urent indtil aften, så bliver det rent.” De kodede bogstaver i *nedsænkning*, som træder frem ved hvert toogtresindstyvende bogstav over de samme fem vers, begynder der, hvor overfladeteksten siger *urent*, og ender der, hvor overfladeteksten siger *rent*. De kodede bogstavvers rejse er det døbte kars rejse — og den døbte troendes.

Og læs mellem disse endepunkter: *aften, må spises, på det*. Det midterste bogstav lander på «*må spises*» (אכל) — verset om, at mad, der berører det nedsænkede kar, bliver acceptabelt for husstanden. Det fjerde bogstav lander på «*på det*» (עליו) — sproget for berøring, for Ånden, der kommer *over* (på) den indviede. Det andet lander på «*aftenen*» (הערב) — natten, som renselsen må passere igennem. Hele dåben er i de fem overfladeord på de fem bogstavpositioner: urent \$□\$ aften \$□\$ spises \$□\$ på \$□\$ rent. Det urene kar passerer gennem aftenen, bliver acceptabelt for det, der spises, får renselsen over sig og fremstår rent.

Hvorfor dette er skyggen af dåben i Kristus

Toraten kalder ikke dette for dåb. Det gør Det Nye Testamente. Hebræerbrevet 9:10 navngiver rækken af levitiske vaskninger ved hjælp af netop det græske ord for kristen dåb — baptismos Γ909 βαπτισμοῖς — og siger, at de var «*pålagt indtil tiden for den rette ordening.*» Toratens nedsænkning af kar er, med Det Nye Testaments egne ord for det, en dåb. Skyggen af den, der skulle komme.

Seks eksplicitte forbindelser mellem dette vers og Det Nye Testaments dåb:

B3

Paulus sammensmelter de to tegn — omskærelse og dåb — i Kolossenserbrevet 2:11–12. Toratens bogstav-lag i 3. Mosebog 11:32 har nedsæknings-ordet kodet ved ét bogstav og omskærelses-ordet kodet som en anden kode gennem det samme vindue. **De to tegn, som Paulus siger er ét i Kristus, er kodet side om side i det vers, hvor Toraten befaler nedsænkning.**

Og der er en endnu mere afdæmpet detalje. Det hebraiske verbum i hjertet af verset er *yuva* (יובה) — ”skal kommes i.” Det er grammatisk passivt. Karret nedsænker ikke sig selv. En anden aktør nedsænker det. I enhver dåb, der er nedskrevet i NT, gælder den samme grammatik. Jesus bliver døbt af Johannes (Matthæusevangeliet 3:13–17). Den etiopiske hofmand bliver døbt af Filip (Apostlenes Gerninger 8:36–38). Fangevogteren i Filippi bliver døbt af Paulus (Apostlenes Gerninger 16:33). «*Lad jer døbe,*» lyder imperativet, passivt overalt. Toratens grammatik i 3. Mosebog 11:32 skygger NT’s dåbsgrammatik: det er noget, der gøres mod dig, af en mellemmand, i vand.

Ærlig kalibrering

Før jeg slutter, vil jeg drage den ærlige skelnen mellem det, der er mekanisk her, og det, der er kurateret. Jeg valgte at teste det hebraiske nedsænkings-ordforråd. Jeg valgte at se på verset med nedsænkings-befalingen. Det er valg, ikke opdagelser. **Men jeg valgte ikke ankerbogstavets position, og jeg valgte ikke overfladeordene ved de fem bogstav-landinger.** Det er fakta i den hebraiske Koren-tekst. Det fælles startbogstav ved position 156.745 og overfladeords-buen fra *urent* til *rent* er mekaniske. En læser, der kører de tre kommandoer, ser det samme resultat uanset deres overbevisning. Valget var, hvor man skulle kigge. Opdagelsen ventede på at blive gjort.

Invitationen

Du er karret (2. Timotheusbrev 2:21). Dåben er nedsænkningen (Kolossenserbrevet 2:12). Det urene er det naturlige menneske. Vandet er Kristi død, man træder ind i. Det rene er den nye skabning, der opstår (Romerbrevet 6:4). **Den bue, som Toratens bogstaver tegner i 3. Mosebog 11:32, er den bue, du vandrede ad, da du blev født på ny** — uren, ned i vandet, gennem aftenen, ind i det rene. Og det kodede ord for *nedsænkning*, der tegner den bue, deler sit første bogstav med det kodede ord for *at dyppe* — det hebraiske ord, som Septuaginta gengav som *baptizo*, netop det ord, som Det Nye Testamente bruger om det, der blev gjort mod dig.

Hebræerbrevet kalder de levitiske vaskninger for ”dåb”, fordi det er det, de er. Talmud byggede to tusind års nedsænkning af kar på 3. Mosebog 11:32, fordi verset befaler det. Det kodede bogstav-lag i netop det vers bærer det hebraiske ord for *nedsænkning*, forankret ved det samme bogstav som det hebraiske ord for *at dyppe*, startende ved overfladeordet for *urent* og sluttende ved overfladeordet for *rent*. **Forfatteren, der senere ville inspirere Paulus til at skrive Romerbrevet 6, havde allerede skrevet det ind i bogstaverne i 3. Mosebog 11:32 — fjorten hundrede år tidligere.**

Skyggen har holdt stand. Substansen er kommet. Nedsænkningen — når den gøres i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn — er det, den altid har været en skygge af.

«Det, som dåben nu er et modbillede til, frelser også jer (ikke en afvaskning af snavs fra legemet, men en god samvittigheds pagt med Gud) ved Jesu Kristi opstandelse.» (1. Petersbrev 3:21)

Kom til vandet.

Kapitel 42

Kontakt mig

Jesus siger: «Kom til mig, alle I, der slider og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile» (Matthæus 11:28). Hvis du har spørgsmål om troen, ønsker at vide mere om voksendåb, eller har brug for forbøn, er du velkommen til at tage kontakt. «Enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses» (Romerne 10:13).

Bøgerne, jeg har bygget med publikationsmotoren, er tilgængelige på Apple iTunes og <https://www.amazon.com>. Google Play fjernede næsten alle publikationer i 2019, da publicering af parallelbibler *vistnok* overtrådte deres retningslinjer. Gå til [amazon.com](https://www.amazon.com) og søg på «TruthBeTold Ministry» eller «Jørn Andre Halseth», så vil du finde de fleste. Vi har også bygget <https://tbtm.sale> med et bredt udvalg af udgivelserne tilgængelige for salg.

Denne bog er også gratis tilgængelig til at læse online på junifye.publifye.pro/born-again, med klikbare bibelversreferencer, der viser den fulde tekst, og klikbare græske/hebraiske termer, der frembringer definitioner fra Strongs konkordans.

Hvis denne bog er nået frem til dig som en gave, og du ønsker at sende en takkegave, kan du gøre det via PayPal på [paypal.me/JHalseth](https://www.paypal.me/JHalseth). Der er ingen forpligtelse. Gaver støtter oversættelse, trykning og fortsat gratis distribution gennem Publifye AS / TruthBeTold Ministry.

Kontaktinformation

Navn	Jørn Andre Halseth
Mobil	+47 90 924 934 (YAHWEH T9)
E-mail	jorn.halseth@gmail.com
Firmaoplysninger	
Firmanavn	Publifye AS
Organisationsnummer	826 774 622

«Den, der kommer til mig, vil jeg aldrig vise bort» (Johannes 6:37). Husk at Jesus står ved døren og banker (Johannes' Åbenbaring 3:20) - det er op til dig at åbne.

How this was made

This study is the author's own work — what it says, and where it goes, are his. It was composed with **junifye**, with an AI assistant as a tool, and draws its Scripture and original-language studies (Greek, Hebrew, and cross-references) from **Darash** (Hebrew *darash*, “to seek, inquire, study”) — a platform for reading the Bible in its original languages.

Both **junifye** (for composing documents) and **Darash** (for studying Scripture in the original tongues) are available as **MCP** tools — usable from Claude Desktop or any AI assistant that can run them.

You are warmly invited to study the Word in its original languages with **Darash**, to read this and every other title freely alongside Scripture in the **Bibleread** app, and to browse the whole catalogue in the public library.

Free for personal and congregational use — not for sale. © the author; commercial rights reserved to Publiflye AS.

Scan to read this book online